

BESTSELLER

Jude Deveraux

CÎNTECUL
DE CATIFEA

Cuprins

[Capitolul 1](#)
[Capitolul 2](#)
[Capitolul 3](#)
[Capitolul 4](#)
[Capitolul 5](#)
[Capitolul 6](#)
[Capitolul 7](#)
[Capitolul 8](#)
[Capitolul 9](#)
[Capitolul 10](#)
[Capitolul 11](#)
[Capitolul 12](#)
[Capitolul 13](#)
[Capitolul 14](#)
[Capitolul 15](#)
[Capitolul 16](#)
[Capitolul 17](#)
[Capitolul 18](#)
[Capitolul 19](#)
[Capitolul 20](#)
[Capitolul 21](#)
[Capitolul 22](#)
[Capitolul 23](#)

Jude Devereaux
CÂNTECUL DE CATIFEA

Traducere de Pitbull (Mihnea Columbeanu)

Capitolul 1

Micul sat Moreton era înconjurat de un zid înalt din piatră cenușie, care-și așternea umbra lungă din zorii zilei peste numeroasele case înghesuite înăuntru. Clădirile erau unite prin cărări bătătorite care se desfăceau ca niște raze din jurul bisericii aflate în mijloc, lângă primăria cu turn alb, înalt. Acum, în lumina palidă a dimineții, câțiva câini începeau să se întindă, femeii cu ochii cârpiți de somn mergeau agale spre fântâna satului, iar patru bărbați așteptau, cu topoarele sprijinite pe umeri, în timp ce paznicii deschideau poarta masiv de stejar din zid.

Într-una din case, o casă simplă, strâmtă, văruiată, cu un etaj, Alyxandria Blackett aștepta încordată scârțâitul porților. Când îl auzi, își înhăță pantofii moi de piele și porni tiptil spre scară, care din păcate se afla dincolo de dormitorul tatălui ei. De câteva ore era gata îmbrăcată, cu o rochie simplă, de lână aspră, pe trupul ei zvelt. Iar azi, pentru prima oară, nu și-l mai privea cu dezgust. I se părea că toată viața așteptase să crească, să câștige puțin în înălțime și, mai ales, să dobândească oarece forme. Acum însă, la douăzeci de ani, știa că avea să rămână pentru totdeauna fără șolduri și cu pieptul plat. Cel puțin, își spuse ea oftând, nu avea nevoie de corset.

Trecând prin camera tatălui ei, aruncă o privire scurtă spre pat, ca să se asigure că dormea, apoi își ridică poalele și porni în jos pe scară, având grijă să nu calce pe a patra treaptă, care scârțâia zgomotos.

Odată ajunsă la parter, nu îndrăzni să deschidă oblonul ferestrei. Zgomotul i-ar fi putut trezi tatăl, care avea mare nevoie de odihnă. Ocolind masa pe care se aflau coli de hârtie, o călimară și un testament scris pe jumătate de tatăl ei, se duse la peretele opus, unde privi în sus cu drag spre cele două instrumente muzicale prinse acolo. Toate

gândurile pline de resentimente pentru ceea ce uitase Dumnezeu să-i dăruiască se mistuiau când își amintea de muzica ei. În minte începea deja să i se formeze o nouă melodie, blândă și unduitoare. Fără doar și poate, era un cântec de dragoste.

— Nu poți să te hotărăști? se auzi glasul tatălui ei, de la baza scării.

Alyx alergă imediat la el, îl cuprinse cu brațul de mijloc și-l ajută să se așeze la masă. Chiar și cu tot întunericul din cameră, putea să-i vadă cearcănele vinete de sub ochi.

— Trebuia să rămâi în pat. Ai timp destul pentru munca pe-o zi, și fără să te scoli la crăpatul zorilor.

Luându-i un moment mâna, bătrânul îi privi ochii frumoși, cu un zâmbet. Știa bine ce părere avea fiica lui despre propria ei fețișoară de elf, cu ochi violeți, codați, nas mic și guriță arcuită – de câte ori n-o auzise văicărindu-se că arăta așa! — dar lui îi era drag tot ceea ce avea.

— Hai, du-te, o îndemnă el, împingând-o ușor. Du-te și vezi dacă poți alege instrumentul pe care să-l iei, și pe urmă pleacă, până nu vine cineva să se plângă că are nevoie de un cântec pentru ultima iubire.

— Poate că în dimineața asta ar fi mai bine să stau cu tine, îi șopti ea, îngrijorată. De trei ori, în ultimul an, tatăl ei avusese niște dureri de inimă îngrozitoare.

— Alyx! o preveni el. Nu fi neascultătoare! Ia-ți lucrurile și pleacă!

— Am înțeles, măria ta! râse ea, cu un surâs care-l făcea să simtă că i se topea inima, și cu un gest scurt trase de pe perete țitera lungă, cu corzi de oțel, lăsând lira la locul ei. Ești sigur că nu vei avea nevoie de mine? În dimineața asta nu trebuie neapărat să mă duc.

Fără să-i răspundă, bătrânul îi dădu trusa de scris – un mic pupitru de pus pe genunhi, care conținea hârtii, o călimară și o pană.

— Prefer să compui muzică, decât să stai acasă cu un moșneag bolnav, Alyx. Ia vino-ncoace.

Și, cu mișcări familiare, începu să-i împletească părul lung, într-o coadă groasă. Firele erau dese și drepte, fără nici cea mai mică ondulație, și aveau o culoare foarte ciudată, chiar și pentru tatăl ei – aproape ca și cum un copil ar fi aruncat pe capul unei fete scunde toate culorile din lume. Se vedeau fire aurii, galbene ca mierea, roșii ca sângele, arămii, castanii – și, Alyx putea jura, chiar și sure!

După ce-i termină de împletit părul, tatăl ei îi luă pelerina din cui, i-o puse pe umeri și-i potrivea gluga pe cap.

— Vezi să nu te fure așa de tare încât să uiți să-ți ții de cald, o povățui el, cu severitate glumeată, învârtind-o în loc. Hai, du-te, și când te întorci, voi dori să aud ceva frumos.

— O să-mi dau toată silința, răspunse ea, râzând, în timp ce ieșea din casă.

Din locul unde se afla, lângă zidul din fund, în partea opusă porții, Alyx putea să vadă aproape tot orașul, cu oamenii care se pregăteau pentru o nouă zi. Între ultimele case și ulicioara de lângă zid era doar un pas. Clădirile de piatră și lemn, cărămidă și stuc, se înșirau unele lângă altele, de la cele mai mari, ca a primarului, până la colibe meșteșugarilor și ale avocaților, ca tatăl ei. O boare de vânt făcea să se legene, cu zgomot, firmele prăvăliilor.

— Bună dimineața, o salută o femeie care mătura pietrișul din fața casei. Azi lucrezi la ceva pentru biserică?

Agățându-și pe umăr țițera, de curea, Alyx îi făcu vecinei sale cu mâna.

— Da... și nu. De toate! râse ea, continuându-și grăbită drumul spre poartă.

Dintr-o dată, se opri brusc, mai-mai să dea peste un cal de căruță. Ridicând privirea, văzu că John Thorpe încercase anume să-i pună piedică.

— Ho, micuță Alyx, o vorbă bună pentru mine n-ai? rânji el, în timp ce fata ocolea bătrânul cal.

— Alyx! strigă o voce dinapoia căruței, unde jupâneasa Burbage golea oalele de noapte în hârdăul de miere cărat de John prin oraș. Nu poți să vii înăuntru olecuță? Fata mea aia mică-i cu inima frântă, și mă socoteam că poate un cântecel nou de dragoste o s-o lecuiască.

— Dară, și pentru mine, râse John de pe capră. Și eu am trebuință de-un cântec de amor, adăugă el, frecându-și ostentativ coastele, în locul unde cu două seri în urmă Alyx îi dăduse un ghiont puternic, când încercase s-o sărute.

— Pentru tine, John, replică ea suav, voi scrie un cântec dulce ca mierea din căruța ta.

Hohotele lui de râs aproape că ascunseră răspunsul dat de Alyx jupânesei Burbage, că avea să mai treacă pe la ea după slujba de vecernie.

Apoi, cu o exclamație agitată, Alyx o luă la fugă spre poartă. Încă doar câteva momente, și ar fi rămas prinsă înăuntru, fără să mai poată avea parte de momentele ei de singurătate, în afara zidurilor, ca să-și compună cântecele.

— Întârziași, Alyx, remarcă portarul, și să nu uiți cântul ăla dulce pentru fetița mea cea bolnavă, mai strigă el în urmă-i, în timp ce fata o lua la fugă spre livezile de dincolo de ziduri.

În sfârșit, ajunse la mărul ei favorit și, râzând de bucurie, deschise micul pupitru și începu pregătirile pentru a nota pe hârtie muzica pe care o auzea în minte. Așezându-se cu spatele rezemat de copac, își puse țitera în poală și începu să strunească melodia pe care o auzise de dimineață. Complet absorbită, lucrând la cântare și la versuri, scriind pe hârtie notele, nici nu-și mai dădea seama de trecerea timpului. Când reveni la realitate, cu umerii țepeni și degetele îndurerate, scrisese două cântece și începuse un psalm nou pentru biserică.

Întinzându-se prelung din toate încheieturile, își lăsă deoparte țitera, se ridică și, cu o mână pe o

ramură joasă a mărului, privi peste câmpul semănat, spre pășunile împrejmuite ale contelui.

Nu, n-avea să se gândească la conte, care izgonise atâția fermieri de pe pământurile lui, mărindu-le chiriile, apoi îngrădind locurile și umplându-le cu oile lui bănoase. „Gândește-te la ceva plăcut!” își impuse, întorcând capul să se uite în direcția cealaltă. Și, desigur, ce altceva ar fi putut să fie mai frumos în viață, pe lângă muzică?

În copilărie, auzise tot timpul muzică în cap. În timp ce preotul turuia monoton în latină, la slujbă, ea își găsea o ocupație compunând câte un cântec pentru corul de băieți. La Sărbătoarea Recoltei, hoinărea preocupată de melodii pe care numai ea putea să le audă. Tatăl ei, rămas văduv de ani de zile, aproape că-și ieșise din minți, tot căutându-și copila pierdută.

Într-o zi, când avea zece ani, se dusesese la fântână să ia apă. Un trubadur în trecere prin oraș stătea împreună cu o tânără pe o bancă, și-și lăsase lăuta lângă fântână. Alyx nu mai atinsese niciodată vreun instrument muzical, dar auzise și văzuse destule ca să știe, în linii mari, cum se cântă la lăută. În câteva minute, pusese pe strune unul dintre sutele de cântece ce-i răsunau prin minte. Ajunsese la al patrulea, când își dădu seama că trubadurul se afla lângă ea, uitând cu totul de cuconița căreia-i făcea curte. În tăcere, fără să schimbe o vorbă între ei, fiindu-le de ajuns doar limbajul muzicii, el îi arătase cum să-și pună degetele pe coarde. Durerea firelor tari care-i intrau în carnea gingașă a vârfurilor degetelor era o nimica toată pe lângă bucuria de a putea să audă muzica și în afara propriei sale minți.

Trei ore mai târziu, când pornise, cu un aer resemnat, s-o caute, tatăl ei o găsisese înconjurată de jumătate din orașeni, cu toții șușotind între ei că asistau la un miracol. Preotul, recunoscând în asta o posibilitate minunată, a dus-o la biserică și a pus-o în fața clapelor. După câteva încercări, Alyx a

început să cânte, inițial destul de stângaci, un imn magnific, rostind în același timp, încet, și cuvintele.

Tatăl lui Alyx a fost foarte ușurat că singura lui fiică nu era slabă de minte, la urma urmei, și că doar avea capul atât de plin de cântece încât uneori nu răspundea la tot ce i se spunea. După acea zi epocală, preotul a luat asupra sa instruirea fetei, spunând că darul ei era primit de la Dumnezeu și el, ca purtător de cuvânt al lui Dumnezeu, avea să se ocupe de ea. N-a fost nevoie să adauge că tatăl ei, ca avocat, se afla foarte departe de sfințenia lui Dumnezeu și, cu cât Alyx avea mai puțin de-a face cu el, cu atât mai bine pentru ea.

Au urmat patru ani de instruire riguroasă, în timpul cărora preotul a reușit să ia cu împrumut toate instrumentele din lume, pentru ca Alyx să învețe a cânta. Cânta la instrumente cu clape, de suflat și de coarde, cu sau fără arcuș, la tobe, la clopote și la uriașa orgă pe care preotul, spre revolta orășenilor, o cumpărase pentru Domnul (și mai ales pentru sine și Alyx, spuneau unii).

Când a fost sigur că fata învățase să cânte bine, preotul a trimis după un călugăr franciscan care a învățat-o cum să compună melodii, scriind pe hârtie cântările, baladele, rapsodiile, litaniile – tot ceea ce se putea pune pe note.

Întrucât Alyx era atât de ocupată să cânte la instrumente și să scrie partituri, abia pe la cincisprezece ani lumea și-a dat seama că știa să cânte și din voce. Călugărul, care era aproape gata să se întoarcă la abația lui, a intrat în biserică, într-o dimineață la crăpatul zorilor, și s-a pomenit înconjurat de ecourile unei voci atât de puternice, încât și-a simțit bumbii sutanei tremurând. Când s-a convins că sunetele acelea magnifice erau produse de mica lui ucenică, a căzut în genunchi, începând să-i mulțumească lui Dumnezeu pentru că-i îngăduise să întâlnească o copilă astfel binecuvântată.

Când l-a văzut, cu crucea strânsă în mână și lacrimile șiroindu-i pe față, Alyx s-a oprit numaidecât din cântat și a alergat la el, temându-se să nu-i fie rău sau, așa cum se temea, să nu se fi supărat auzind-o cât de tare cânta.

După aceea, Alyx a început să organizeze grupuri corale, folosind toate vocile din micul oraș împrejmuit cu ziduri.

Nici nu știa când ajunsese la douăzeci de ani, așteptându-se mereu să crească în înălțime și, spera ea, și în lățime – dar rămânând scundă și subțire. Alte fete de vârsta ei erau deja măritate și cu copii, în vreme ce Alyx trebuia să se mulțumească doar să le îngâne micuților cântecele de leagăn pe care le compusese.

Ce drept avea să fie nemulțumită? se întreba ea acum, agățată de măr. Simplul fapt că toți tinerii o tratau cu mult respect – în afară, desigur, de John Thorpe, care mirosea mult prea des ca hârdăul pe care-l căra – nu era un motiv de nemulțumire. La șaisprezece ani, patru bărbați îi ceruseră mâna, dar preotul spusese că muzica ei era un semn de a fi hărăzită să lucreze pentru Dumnezeu, nu pentru poftele lumești, așa că refuzase să îngăduie orice cununie. Pe vremea aceea, Alyx se simțise ușurată, dar cu cât creștea, cu atât o chinuia mai tare singurătatea. Își iubea muzica și-i plăcea nespusea ce făcea pentru biserică, dar uneori... ca în urmă cu două veri când, după ce băuse patru pahare de vin foarte tare, la nunta fiicei primarului, își luase țitera, se urcase în picioare pe masă și începuse un cântec foarte, foarte desfrânat, pe care-l născocea din mers. Desigur, în mod normal preotul ar fi oprit-o, dar de vreme ce acesta băuse mai mult decât oricare altul și se tăvălea prin iarbă, ținându-și burta de-atâta râs, nu mai era în stare să oprească pe nimeni. Fusesse o seară minunată, în care Alyx se simțise din nou aproape de oamenii cunoscuți de-o viață.

Acum la fel ca întotdeauna, începu să-și îndrepte gândurile spre cântec. Respirând adânc, la intervale regulate, așa cum fusese învățată, începu o baladă despre singurătatea vieții, în care o tânără își căuta iubirea adevărată.

— Și iată-mă aici, micuță pasărea cântătoare, se auzi un glas bărbătesc din spatele ei.

Atât de concentrată era, încât nici nu-i auzise pe tinerii călăreți apropiindu-se – ba chiar, vocea ei acoperise orice alt sunet. Erau trei la număr, cu toții înalți, voinici, sănătoși, plini de viață cum numai nobilii puteau fi, rumeni în obraji ca după o noapte de dezmăț. Purtau haine din catifea și blănuri fine, cu câte un giuvaer sclipind ici și colo, cum nu mai văzuse decât pe altarul bisericii. Uimită, ridică privirea spre ei, fără să facă nici o mișcare – chiar și când blondul cel mai înalt descălecă; îi duhnea gura.

— Vino-ncoace, slugă, spuse el. Ce, nu-ți mai știi stăpânul? Păi dă-mi voie să mă prezint: Pagnell, viitorul Conte de Waldenham.

Numele o readuse pe Alyx la realitate. Marea familie Waldenham, cea hrăpăreață și urâtă, îi jupuia pe săteni până la ultimul gologan. Când nu mai aveau bani, fermierii erau alungați să moară pe drumuri, cerșindu-și pâinea.

Alyx tocmai deschidea gura ca să-i spună acelui tânăr spurcat ce părere avea despre el, când se pomeni înșfăcată în brațe și supusă unui sărut hidos care-o umplu de silă.

— Cățea! scrâșni el, când Alyx îl mușcă de limbă. Ți-arăt eu ție cine-i stăpânu-aicea!

Și, dintr-o smucitură, îi smulse mantaua și cât ai clipi mâna-i ajunse la gulerul rochiei ei, sfâșiind-o cu ușurință pentru a dezvălui un umăr mic și firav și partea de sus a unui sân.

— Ce zicem, aruncăm înapoi în apă peștișoru' ăsta așa de mic? își întrebă el peste umăr tovarășii, care descălecau la rândul lor.

Aluzia la neînzestrarea ei fizică mai sus de talie fu aceea care preschimbă spaima lui Alyx în furie. Cu un gest neașteptat, își ridică poalele și, luându-și avânt, îl lovi cu genunchiul pe Pagnell drept între picioare.

În clipa următoare, se dezlănțui iadul. Pagnell se îndoii de durere, în timp ce amicii săi se chinuiau să-i înțeleagă bâiguierile, prea beți ca să priceapă pe deplin ce se întâmpla.

Fără să știe prea sigur încotro se îndrepta, Alyx o luă la fugă. Alergă peste miriștile reci, poticnindu-se de două ori, în timp ce încerca să-și țină pe trup rochia ruptă.

La al doilea gard, nesuferitul ocol pentru oi, se opri, secătuită de puteri, cu lacrimile șiroindu-i pe față. Însă chiar și așa putea să-i vadă pe cei trei călăreți cum o căutau prin împrejurimi.

— Pe-aici! se auzi un glas, din stânga ei. Vino încoace!

Ridicând capul, văzu un bătrân călare, cu hainele la fel de scumpe ca ale lui Pagnell. Arătând ca un animal prins în cursă, Alyx o luă iar la goană, în direcția noului-venit, care însă porni imediat după ea.

O ajunsese cu ușurință, continuându-și drumul pe lângă ea.

— Băieții n-au gânduri rele, spuse el. Sunt doar cam aprinși, și azi-noapte au băut puținel peste măsură. Dacă vii cu mine, am să te-ascund undeva, să scapi de ei.

Alyx nu știa – să aibă încredere în el, sau nu? Dacă o dădea pe mâna celor trei nobili depravați și beți?

— Haide, fato, stăruie omul. Nu vreau să văd că pățești ceva...

Fără să mai stea pe gânduri, Alyx îl luă de mâna pe care i-o întindea. Bătrânul o săltă pe cal, în fața lui, și dădu pintoni, pornind în galop spre șirul de copaci din depărtare.

— Pădurea Regelui... gâfâi Alyx, ținându-se strâns de oblâncul șeii.

Nici un om de rând nu avea voie să intre în Pădurea Regelui, și văzuse mai mulți săteni spânzurați fiindcă vânaseră iepuri de acolo.

— Mă îndoiesc că Henry se va supăra, măcar de data asta, replică necunoscutul.

De cum intrară în pădure, omul o dădu jos de pe cal.

— Și acum, du-te și ascunde-te, și să nu ieși de-aici până la apusul soarelui. Așteaptă până-i vezi pe ceilalți șerbi că-și văd de treburi, după care întoarce-te la voi între ziduri.

Nemulțumită că o puneă alături de șerbi, pe ea, o femeie liberă, Alyx dădu din cap și se adânci și mai mult în pădure.

* * *

Timpul până la amiază trecu înnebunitor de încet – și, pe când aștepta în frigul întunecos al codrului, cu rochia sfâșiată și fără manta, Alyx începu să-și dea tot mai bine seama, cu spaimă, de ceea ce-ar fi putut păți în mâinile celor trei nobili. Când soarele ajunse drept deasupra capului, se furișă înapoi la marginea pădurii și privi mult timp împrejurimile, să vadă dacă nu mai umbla pe-acolo cineva cu înfățișare de nobil. Șovăielnic, porni încet înapoi spre mărul ei – spre mărul care nu mai putea fi al ei, cu toate amintirile urâte pe care le păstra acum.

Acolo, Alyx suferi un șoc neasemuit, găsindu-și țitera făcută țândări. De bună seamă, cei trei nobili furioși o sfărâmaseră sub copitele cailor. Lacrimile iuți și fierbinți, de furie, ură, frustrare și neputință, îi izvorâră din adâncul trupului, revărsându-se nezăgăzuite pe obraji. Cum fuseseră în stare? se întrebă ea, îngenunchind ca să ia o frântură de lemn. După ce-și umplu de așchii poala rochiei, își

dădu seama că n-avea nici un rost ceea ce făcea și începu să azvârle bucățile spre trunchiul copacului.

Cu ochii uscați și umerii trași înapoi, porni spre adăpostul orașului. Pentru moment, furia i se potolise, dar încă mai forfotea foarte aproape de suprafață.

Capitolul 2

Sala cea mare a conacului era decorată cu tapiserii viu colorate, iar în spațiile goale de pe pereți se aflau arme de tot felul. Mobila masivă era zgâriată și ciuntită de securi și spade. La masa cea mare stăteau așezați trei tineri, cu ochii greu încercănați de prea multele pocale și prea puținele ceasuri de somn ale scurtei lor vieți.

— I-a făcut-o, Pagnell, râse unul dintre ei, umplându-și cupa cu vin. Te-a pocnit, apoi a dispărut ca o vrăjitoare ce e. Ai auzit-o cum cânta. Aia nu era voce omenească, ci una menită să te îmbie spre ea, și când îi cădeai în mreje...

Se opri, trântindu-și un pumn în palmă, cu un hohot sonor de râs.

Pagnell își propti piciorul pe scaunul celuilalt și împinse, trimițându-l de-a berbeleacul pe pardoseală.

— E o muritoare amărâtă, mormăi el, nu merită să-mi pierd timpul cu ea.

— Ochi alunecoși, și vocea aia... comentă al treilea. Ai crede că, atunci când i-o-nfigi, o să țipe pe-o notă de o să ți se zbârlească păru' de pe picioare.

Primul râse, în timp ce-și ridica scaunul la loc.

— Ce romantic! Eu aș pune-o să-mi zică un cântec despre ce iar plăcea să-i fac.

— Ia mai tăceți din gură, amândoi! mârâi Pagnell, golindu-și cupa. Vă spun eu că era o muiere de rând, și nimic mai mult.

Ceilalți nu mai spuseră nimic, dar când prin sală trecu o servitoare, Pagnell o înhăță de mână.

— În sat, e o fată care știe să cânte. Cine-i?

Slujnica încercă să se smulgă din strânsoarea lui dureroasă.

— Alyx e... șopti ea.

— Nu te mai zbate, că ți-o rup! porunci Pagnell. Și-acuma, spune-mi unde stă Alyx asta, în sărăcia aia a voastră de sat prăpădit.

O oră mai târziu, în întunecimea nopții, Pagnell și ai lui se aflau lângă zidurile satului Moreton, pregătindu-se să-și arunce cârligele încovoiate. După trei încercări, două dintre ele se agățară de creasta zidului, cu frânghiile atârând până la pământ. Mai neîndemânatici decât dacă ar fi fost treji, cei trei se cățără până sus, unde se opriră o clipă înainte de a-și lua funiile și cârligele ca să coboare la pământ, pe ulița strâmtă dintre zid și case.

Pagnell ridică brațul, făcându-le celor doi semn să-l urmeze, în timp ce pornea fără zgomot spre partea din față a caselor, căutând din ochi firmele.

— Vrajitoare...! bombăni el furios. Am să le-arăt eu ce muritoare e. Fata unui avocat, scursoarea pământului...

În dreptul casei lui Alyx se opri, pentru a se strecura rapid spre oblonul ferestrei dintr-o parte a acesteia. Dintr-o lovitură, oblonul se deschise, iar Pagnell intră în casă.

La etaj, tatăl lui Alyx zăcea în pat, cu mâinile încleștate pe pieptul care tocmai începea din nou să-l doară. La auzul trosnetului de jos, scoase un ușor țipăt, nevenindu-i să creadă că-i călcau hoții. De ani de zile, în oraș nu se mai săvârșise nici o spargere.

Scăpărând repede cremenea și iasca, aprinse o lumânare și porni în jos pe scară.

— Ce căutați aici, tâlharilor? întrebă el sonor, în timp ce Pagnell își ajuta complicele să intre și el pe fereastră.

Fură ultimele cuvinte pe care le rosti, căci Pagnell ajunse la el într-o clipită, apucându-l de păr și tăindu-i beregata cu pumnalul. Fără a învrednici măcar cu o privire trupul care cădea neînsuflețit pe pardoseală, se întoarse la fereastră. După ce intrară și ceilalți doi, Pagnell porni spre etaj.

După calvarul acelei zile, Alyx nu reușise să adoarmă. De fiecare dată când închidea ochii, îl

vedea pe Pagnell, simțea mirosul oribil al respirației lui, îi simțea limba grețoasă în gură. Cumva, reușise să ascundă de tatăl ei cele întâmplate, nedorind să-l îngrijoreze, dar pentru prima oară în viața ei îi mai ocupa gândurile și altceva pe lângă muzică.

Era atât de tulburată, încât la început nici nu auzi zgomotele de sub scară, devenind conștientă că se întâmpla ceva abia când răsună glasul furios al tatălui ei, urmat de o bufnitură ciudată.

— Hoții! șopti ea, aruncând în lături pătura de lână, pentru a se ridica în picioare, complet goală. Își luă repede rochia, trăgându-și-o peste cap. De ce-ar fi vrut cineva să-i prade? Erau prea săraci pentru a merita să fie jefuiți. Cingătoarea din Lyon! își aminti ea – poate că auziseră despre aceea. Deschizând un dulăpior din perete, ridică fundul fals și scoase singurul obiect de preț se care-l avea, o centură de aur, cu care se încinse pe mijloc.

Un zgomot din odaia tatălui ei o făcu să tresară, în timp ce niște pași se apropiau de ușă. Luând un taburet și un sfeșnic greu de fier, se postă înapoia ușii, așteptând cu sufletul la gură.

Foarte încet, ușa cu balamele de piele începu să se deschidă, iar când văzu limpede capul intrusului, Alyx îl lovi din răspuț cu sfeșnicul.

La picioarele ei se prăvăli Pagnell, cu ochii deschiși încă o clipă, întrezărind-o înainte de a-și pierde cunoștința.

Apariția acelui nobil în căsuța ei sărăcăcioasă îi redeșteptă groaza din timpul zilei. Nu era un jaf oarecare, și unde-o fi fost tatăl ei? Alți pași, mai grei, tropăind pe scară, o readuseră în fire. După ce aruncă o privire deznădăjduită în jur, Alyx știu că singura ei cale de scăpare era pe fereastră. Alergă acolo și, fără să stea pe gânduri, sări afară.

Căzu la pământ, unde se rostogoli până lângă perete, năucită, cu răsuflarea tăiată. Dar timpul o zorea din urmă, așa că porni schiopătând spre

latura casei, unde fusese spart oblonul unei ferestre.

Luna nu răspândea destulă lumină, dar lângă tatăl ei căzuse un sfeșnic în care lumânarea mai ardea încă – și nu avea nevoie de mai mult ca să vadă că bătrânul zăcea cu capul într-o baltă de sânge scurs din gâtul tăiat.

Amețită, Alyx plecă de la fereastră, fără să simtă frigul. Nu-i mai păsa nici de Pagnell și ceea ce avea de gând să-i facă, ce lua din casă, fiindcă deja luase tot ce-ar fi putut să ia. Tatăl ei, singurul om care o iubise numai pentru ceea ce era, nu datorită muzicii, murise. Ce rău mai mare decât acesta putea să-i facă nobilul?

Fără să vadă pe unde mergea, Alyx sfârși prin a se prăbuși în fața bisericii, în genunchi, cu mâinile împreunate, începând să se roage pentru sufletul tatălui ei.

Nu auzea nimic din tumultul ce se pornise în jur, și nici nu vedea flăcările ce mistuiau casa și trupul neînsuflețit al tatălui ei. Teama continuă de foc a sătenilor îi scosese pe cei mai mulți din case și, îngroziți cum erau, nici n-o observau pe Alyx chircită în ușa bisericii.

La crăpatul zorilor, porțile se deschiseră. Afară așteptau șase cavaleri în armură, purtând blazonul Contelui de Waldeham. Copitele armăsarilor uriași începură să calce pe ulițele strâmte dintre case, în timp ce cavalerii dădeau cu spadele în orice le-ar fi putut sta în drum, mergând încet, cu un aer de stăpânitori, prin sat. Femeile își trăgeau copiii din calea lor, uitându-se paralizate de spaimă cum acei căpcăuni cu coifuri își croiau drum prin liniștita lor așezare.

Lângă ruinele fumegânde ale casei Blackett cavalerii se opriră, iar căpetenia lor scoase din coburii șei un pergament pe care-l prinse de un stâlp ars ce mai rămăsese în picioare. Fără să-și ridice viziera căștii, se uită de pe cal la locuitorii înspăimântați și, cu un gest rapid, ridică lancea și

străpunse un câine, aruncându-i trupul în cenușa casei.

— Citiți aceasta și luați seama! anunță el, cu un mârâit care reverberă printre zidurile de piatră ale orașului.

Și, fără să-i mai ia în seamă pe ceilalți, cei șase își mânăra caii înainte și ieșiră la galop din oraș, pe poarta din cealaltă parte, distrugând din mers încă un drum, înainte de a dispărea, sub privirile uimite ale populației.

Trecură câteva momente până când cineva își reveni îndeajuns ca să se uite la hârtia prinsă de stâlp, iar preotul, care știa să citească, păși înainte. Parcuse pergamentul pe îndelete, în vreme ce restul orășenilor așteptau tăcuți. Când se întoarse în sfârșit spre ei, preotul era palid și tras la față.

— Alyx... începu el, încet. Alyxandria Blackett a fost acuzată de erezie, vrăjitorie și hoție. Contele de Waldenham spune că fata și-a folosit glasul dăruit de diavol pentru a-i ademeni fiul, iar când acesta a încercat să i se împotrivească, ea a profanat biserica. De vreme ce tânărul se opunea și acum, l-a biruit cu puterile ei malefice și l-a jefuit.

O clipă, nimeni nu mai putu nici măcar să respire. Vocea lui Alyx, un dar al Satanei? O fi fost ea uluitoare dar, cu siguranță, numai Dumnezeu o putuse înzestra astfel. Nu-și folosea glasul ca să-L proslăvească? Desigur, compunea și unele cântece care erau mai îndepărtate de muzica bisericii, dar...

Toți ca unul, ridicară capetele la vederea lui Alyx, care străbătea spațiul dintre casa ei și biserică, împiedicându-se ușor de un bulgăre smuls din pământ de copitele cailor. Cu chipuri nedumerite, dintre care pe unele se citea și îndoiala, îi făcură loc să treacă. Fata se opri tăcută, privind la ceea ce mai rămăsese din casa ei.

— Vino, copila mea, o chemă repede preotul, cuprinzând-o cu un braț pe după umeri.

După ce o aduse cu el în casa parohială, începu să îndese pâine și brânză într-o traistă.

— Alyx, trebuie să părăsești acest loc.

— Tatăl meu, spuse ea încet.

— Știu, i-am văzut trupul, în flăcări. Acum taci, era mort deja, și voi ține douăzeci și cinci de slujbe pentru sufletul lui. Mai important e să ne îngrijim de tine.

Când văzu că nu-l asculta, o scutură scurt, făcându-i capul să se smucească pe umeri.

— Alyx! Trebuie să mă ascuți!

În ochii ei începu să licăre palid o lumină, așa că-i spuse despre hrisovul contelui.

— S-a pus o recompensă pe capul tău, dacă ești adusă vie sau moartă.

— Recompensă...? șopti ea. Care o fi prețul meu?

— Alyx, ești o fată de mare preț dar, din cine știe ce pricină, l-ai înfuriat pe conte. N-am spus nimănui despre recompensă, dar vor afla curând, și nu toți au să te apere. Se va găsi vreun ticălos lacom care să te dea în vileag pentru a primi răsplata.

— N-au decât! Sunt nevinovată, iar regele...

Râsul preotului o întrerupse, în timp de o înfășura într-o manta groasă și foarte lungă.

— Ai fi găsită vinovată, și cea mai blândă soartă la care poți nădăjdui ar fi spânzurătoarea. Acum vreau să te duci și să mă aștepți la marginea Pădurii Regelui. La noapte voi veni să te iau, și sper ca până atunci să pot pune la cale un plan care să ne fie de folos. Du-te, Alyx, și nu mai zăbovi. Ai grijă să te vadă cât mai puțini oameni cu putință. La noapte când vin, am să-ți aduc un instrument muzical și ceva de mâncare. Poate găsim o cale ca să-ți câștigi traiul.

Înainte ca Alyx să poată răspunde, fu împinsă pe ușă, cu traista pe umăr. Ținându-și poalele mantiei în mâini, porni grăbită spre poartă, fără a face nici o încercare de a se ascunde, dar de vreme ce

aproape toți locuitorii erau încă strânși lângă ruinele casei arse, n-o văzu nimeni.

Odată ajunsă în pădure, se așeză, frântă de oboseală și de durere, fără a putea să înțeleagă sau să creadă nimic din tot ceea ce i se întâmplase în ultimele două zile. Trecu un ceas, în care imaginea răposatului ei tată nu i se șterse dinaintea ochilor. Își amintea de viața lor împreună, de felul cum o îngrijise. În cele din urmă, după o noapte de rugăciuni și o dimineată ghidoasă, începu să plângă – și plânse, și tot plânse. Strânsă ghem, cu mantia trasă peste cap, își dădu frâu liber durerii. După mult timp, mușchii obosiți începură să i se relaxeze și adormi, încă tremurând, îngropată sub fadurile mantalei.

Se apropia apusul soarelui când se trezi, cu toți mușchii înțepeniți. Piciorul stâng o durea, din cauza săriturii de la fereastră, iar capul i se învârtea. Cu grijă, își dădu la o parte lâna de pe față, numai pentru a vedea un bărbat așezat pe un buștean, nu departe de ea. Cu un mic țipăt de spaimă, Alyx se uită în jur, căutând o scăpare.

— N-ai de ce să fugi de mine, îi spuse omul, cu un glas blând pe care fata îl recunoscuse de îndată. Era servitorul lui Pagnell, cel care o ajutase să scape de nobil în ajun.

— Ai venit să-ți capeți răsplata? întrebă ea, cu ură. Poate am să spun cum m-ai ajutat prima oară. Nu cred că stăpânului tău o să-i placă.

Spre mirarea ei, omul chicoti.

— Nu te teme de mine, copilă, spuse el. Preotul tău și cu mine am stat mult de vorbă în timp ce dormeai, și avem un plan pentru tine. Dacă vrei să mă ascuți, cred că te putem ascunde așa încât să nu te găsească nimeni.

Dând scurt din cap, Alyx îl așteptă să continue.

Pe măsură ce planul se desfășura, ochii fetei se măreau tot mai mult, cu un amestec de oroare, frică și un soi de nerăbdare la gândul aventurii.

Servitorul avea un frate care fusese cândva în oastea regelui și, cum avusese nenorocul de a scăpa cu viață din toate bătăliile, trăind până la adânci bătrâneți, fusese lăsat la vatră fără nici un fel de mijloace de trai. Vreme de doi ani, hoinărise de unul singur, aproape mort de foame, până dăduse întâmplător peste o bandă de tâlhari, vagabonzi și oameni fără nici o treabă, care-și duceau viața într-un codru întins, la miazănoapte de orașelul Moreton.

O clipă, Alyx rămase tăcută.

— Și propui să mă alătur acestei bande? întrebă ea, fără să-i vină a crede. Ca o... ca o hoată?

Slujitorul îi înțelegea tulburarea. Preotul nu mai prididise cu laudele la adresa aleșelor calități ale fetei.

— Da și nu, răspunse el. O fată ca tine n-ar fi în siguranță, cu o asemenea bandă. Chiar dacă acum au o căpetenie, iar printre ei domnește o oarecare disciplină și omenie creștină, o micuță ca tine n-ar rezista multă vreme.

Cu un mic zâmbet, Alyx oftă ușurată.

— Și, de asemenea, continuă omul, niciunul n-ar șovăi să te ducă la conte, ca să-și ia răsplata.

— Știu să cânt. Poate m-ar tocmi cineva să...

Ridicând mâna, servitorul o întrerupse:

— Numai nobilii își pot permite muzicieni proprii, sau poate vreun neguțător bogat – dar și de astă dată, o fată singură, fără apărare...

Abătută, Alyx își cocoșă din nou umerii. Exista vreun loc unde să fie în siguranță?

Când văzu că înțelesese problema, servitorul se grăbi să continue cu planul:

— Dacă te-ai preface băiat, ai putea să te ascunzi printre tâlhari. Cu părul tuns și niște haine băiețești, poate și cu o legătură împrejurul pieptului, i-ai putea amăgi. Preotul spune că-ți poți schimba graiul după cum vrei, iar la față arăți la fel de bine și a băiat, nu numai a fată.

Alyx nu era sigură dacă să se bucure sau să se supere. Într-adevăr, nu era o frumusețe cu ochi mari și buze pline, dar îi plăcea să se gândească...

— Ei, haide, chicoti servitorul, n-ai de ce să faci mutra asta plouată. Sunt sigur că te vei mai împlini cândva, și vei arăta aproape ca o lady – când o să mai crești.

— Am douăzeci de ani, replică ea, cu ochii îngustați.

Stânjenit, omul își drese glasul.

— Atunci, ar trebui să fii recunoscătoare pentru felul cum arăți. Și-acuma, haidem, că-ncepe să se întunece. Am adus niște haine de băiat, și când ești gata, pornim la drum. Vreau să ajung înapoi până nu mi se simte lipsa. Contelui îi place să știe pe unde umblă slugile lui.

Ideea că l-ar fi putut pune în pericol o făcu să se miște mai repede, grăbindu-se să ia hainele împăturite pe care i le întindea slujitorul. Doar o clipă stătu pe gânduri, înainte de a fugi între copaci ca să se schimbe. Rochia o lepădă într-o clipă, dar veșmintele bărbătești îi erau nefamiliare. Nădragii țesuți strâns din bumbac îi acopereau picioarele până la talie, unde și-i legă bine cu brăcinarul. Urma legătura pentru piept, și abia își stăpâni oftatul de necaz, dându-și seama că nu era nevoie s-o strângă prea tare ca să-i ascundă sânii. O cămașă de bumbac, fină și moale, veni pe deasupra, apoi o bluză mai groasă, de lână, cu mâneci largi, și peste ea, o jiletcă lungă până în dreptul coapselor, tivită cu spirale aurii. Niciodată nu mai purtase niște straie atât de scumpe – și pe deasupra, fiind bărbătești, îi lăsau o mare libertate a mișcărilor! mai constată ea, dând o lovitură înaltă de picior în aer, urmată de încă una, cu celălalt.

Încălțându-se cu cizmele înalte până la genunchi, cărora le legă șireturile lângă glezne, ridică dintre faldurile rochiei șerparul de aur și se încinse cu el pe sub haine, ca să și-l ascundă. Fiind

în sfârșit gata, își petrecu pe mijloc un brâu brodat și se întoarse la servitorul care o aștepta.

— Foarte bine, ! o felicită el, învârtind-o în loc, ca s-o inspecteze; la vederea picioarelor, care erau cam prea fine pentru ale unui băiat, se încruntă puțin. Și acuma, părul.

Și scoase o pereche de foarfeci, dintr-o pungă prinsă la brâu.

Alyx făcu un pas înapoi, ducându-și mâna la părul lung și drept. În viața ei nu i se mai tăiasе nici măcar un fir.

— Haide, o îndemnă omul, că se face târziu. Nu-i decât un păr ca oricare altul, fato, o să-ți crească la loc. Mai bine să ți-l tai decât să-ți ardă pe rug, cu tine cu tot.

Adunându-și curajul, Alyx se întoarse cu spatele și-l lăsă s-o tundă. Lucru de mirare, pe măsură ce şuvițele îi cădeau, își simțea capul tot mai ușor în chip ciudat și deloc neplăcut.

— Ia uite-l cum se îmbârligă! remarcă omul, încercând s-o mai înveselească puțin.

Când termină, o răsuci iar în loc, dând din cap aprobator la vederea undulațiilor și a buclelor ce-i apăruseră pe neașteptate în jurul feței. După câte se părea, părul scurt și hainele băiețești îi veneau mai bine decât rochia urâtă dinainte.

— De ce? întrebă ea, privindul. Lucrezi pentru omul care l-a ucis pe tatăl meu – și-atunci, de ce mă ajuți?

— Am stat cu puștiul (Alyx își dădu seama că se referea la Pagnell) de când era un țănc. Întotdeauna a primit tot ce-a vrut, iar taică-său l-a învățat să ia și ceea ce nu i se cuvenea. Uneori, am mai încercat să-i îndrept și eu, atâta cât puteam, boroboțele. Ești gata?

Se vedea clar că nu voia să spună mai mult decât despre acele lucruri.

Alyx încălecă în spatele lui și porniră spre miazănoapte, fără să se îndepărteze de marginea pădurii.

Pe tot parcursul drumului, servitorul o instrui cum să se poarte ca să-și țină secretul. Trebuia să umble ca un băiat, cu pași mari și umerii trași înapoi, să nu plângă sau să râdă prosteste, să înjure, să nu se îmbăieze prea mult, să se scarpine și să scuie, să nu se teamă de muncă, să nu strâmbe din nas la vederea bălegarului și a găngăniilor. Și o ținu tot așa, până când Alyx fu cât pe ce să adoarmă – ceea ce o costă încă o predică despre blegeala fetelor.

Când ajunseră la marginea pădurii unde se ascundeau tâlharii, slujitorul îi dădu un pumnal cu care să se apere și-i spuse să exerseze întrebuințarea lui.

După ce intrară în codrul des și întunecos, omul tăcu, iar Alyx îi simți încordarea. Observă că și ea însăși strângea atât de tare în mâini marginea șeii, încât i se albiseră degetele.

Se auzi slab cântecul unei păsări, iar slujitorul îi răspunse. Mai încolo, răspunse altui glas, după care se opri, o dădu pe Alyx jos și descălecă și el.

— Vom aștepta aici până dimineață, îi spuse, aproape în șoaptă. Vor să afle cine suntem, înainte de a ne lăsa să intrăm în tabără. Hai, băiete, adăugă el, mai tare. Să dormim.

Alyx descoperi că nu putea să doarmă, așa că rămase nemișcată sub pătura pe care i-o dăduse servitorul, gândindu-se la toate cele ce i se întâmplaseră și la faptul că numai din cauza toanei unui nobil ea se afla acolo, singură, în pădurea aceea friguroasă și înfricoșătoare, pe când tatăl său fusese omorât. La acest gând, furia începu să-i înlocuiască iar teama și durerea. Avea să treacă peste toate acele greutăți și, într-o zi, urma să se răzbune pe Pagnell și pe toți ai lui.

La crăpatul zorilor, încălecară din nou, pornind încet mai departe, spre adâncul codrului.

Capitolul 3

După mult timp de mers tiptil prin hățișuri, fără să urmeze vreo cărare pe care Alyx ar fi putut-o vedea cu ochiul liber, începură să se audă slab voci bărbătești.

— Îi aud vorbind, șopti ea.

Servitorul îi aruncă o privire neîncrezătoare peste umăr, căci el nu auzea decât vântul. Trecu ceva timp, până ca glasurile să ajungă și la urechile lui.

Dintr-o dată, în chip surprinzător, un desiş se despărți în două și în fața lor apăru un cătun de colibe și corturi. Un bărbat cărunt, cu o cicatrice veche și adâncă pornindu-i de la tâmplă, în jos pe obraz, prinse căpăstrul calului.

— Nu ți-a fost greu, frate? întrebă el, iar când celălalt clătină din cap, se uită și la Alyx. Țasta-i băietanu’?

Alyx își ținu respirația, cu teamă dar omul nu-i mai dădu nici o atenție.

— Te așteaptă Raine, îi spuse el fratelui său. Lasă-l pe băiat în seama lui, și-am să te însoțesc, ca să-mi dai cu prilejul ăsta și ultimele vești.

Dând din cap, servitorul își mână calul în direcția arătată de fratele lui.

— Nu și-a dat seama că nu sunt băiat, șopti Alyx, parte încântată, parte jignită. Și cine-i Raine?

— E căpetenia adunăturii ăsteia pestrițe. Se află aici doar de vreo două săptămâni, dar a reușit să facă nițică ordine. Dacă vrei să rămâi, trebuie să-l asculți tot timpul, altfel o să te scoată afară de urechi.

— Regele tâlharilor, murmură Alyx, pe un ton cam visător. Trebuie că-i foarte fioros. N-o fi vreun... un... ucigaș, nu-i așa? adăugă ea, cu teamă.

Servitorul întoarse capul, amuzat de frământările ei copilărești, dar când îi văzu fața, se

opri și-i urmări privirea fascinată drept înainte.

Așezat pe un scăunel jos, fără cămașă, ascuțindu-și spada, stătea omul care, nu încăpea nici o îndoială, era conducătorul. Înalt, foarte lat în umeri, cu mușchi voluminoși și piept bombat, purta doar o pereche de pantaloni negri tricotati. Faptul că stătea fără cămașă în frigul acelei zile de ianuarie era uluitor, însă chiar și de la acea distanță Alyx putu să vadă că pielea îi sclipea de sudoare.

Avea un profil chipeș: nas elegant, păr negru ca pana corbului, cu buclele umede de nădușeală încârligate pe lângă gât, ochi gravi, adânciți în cap sub sprâncenele negre și stufoase, o gură strânsă ferm, în timp ce se concentra asupra gresiei cu care-și ascuțea tăișul armei.

În prima clipă, Alyx avu impresia că i se oprise inima în loc. Niciodată nu mai văzuse un asemenea om, care să emane putere la fel ca lucirile broboanelor de sudoare de pe trup. Oamenii spusese ră adeseori că puterea ei stătea în voce, iar acum se întreba dacă putea fi comparată cu puterea acelui om – o adevărată aură care-i înconjura tot trupul enorm și magnific.

— Închide gura, fato, chicoti încet servitorul, altfel o să te dai de gol. Măria sa n-o să îngăduie un puștan căruia-i curg balele pe genunchii lui.

— Măria sa? repetă Alyx, dezmeticindu-se.

Și deodată, își dădu seama că ceea ce văzuse la acel om nu era putere, ci sentimentul că toată lumea îi aparținea lui. Generații întregi de oameni ca Pagnell se reproduseseră spre a-i crea pe cei asemenea bărbatului din fața ei – aroganți, mândri, convinși că oricine era destinat să fie slujitorul lor personal.

Omul se întoarse, uitându-se la ei cu ochii lui albaștri și serioși cărora nu le scăpa aproape nimic. Ca și cum ar fi fost un rege pe tron, își spuse Alyx – și, într-adevăr, reușea să facă taburetul grosolan să arate ca un tron, în timp ce-și aștepta umilii supuși să se apropie. Așadar, de-asta trebuie să se

deghizeze în băiat! Omul acela, cu aerele lui de domn sus-pus, cerând ca toți să se plece și să se târască în fața lui, astfel încât să le poată pune pe dosuri încălțările lui bătute în nestemate. Era căpetenia acelui grup de tâlhari și ucigași, și oare cum se învrednicise cu această cinste îndoielnică? Fără îndoială, fiindcă toți credeau în superioritatea naturală a nobilimii; datorită nașterii lui, acest om avea *dreptul* să le poruncească – iar ei, nătărăi așa cum trebuia să fie toți nelegiuiții, nu-i puneau la îndoială autoritatea, fără să facă altceva decât să întrebe cât de jos trebuia să se plece în fața domniei sale.

— Ăsta-i Raine Montgomery, spuse servitorul, fără a vedea cum se înăsprise privirea lui Alyx, până atunci atât de blândă. Regele l-a declarat trădător.

— Titlu pe care-l merită, fără îndoială, scuipea ea, privindu-l pe Raine, în timp ce se apropiau, parcă atrași de forța lui irezistibilă.

Slujtorul o privi mirat.

— Cândva, a fost un favorit al Regelui Henry al V-lea, și-și conducea oamenii spre Wales, când a auzit că sora lui fusese luată prizonieră de Lordul Roger Chatworth și...

— O feudă între ei! se răsti Alyx. Și, fără îndoială, mulți oameni nevinovați au fost uciși, ca să astâmpere gustul de sânge al acestor nobili.

— N-a murit nimeni, replică omul, uimit de atitudinea ei. Lordul Roger a amenințat c-o va ucide pe sora Lordului Raine, așa că Lordul Raine s-a retras; dar Regele Henry l-a declarat trădător pentru că se folosisese de proprii lui oameni într-un război personal.

— Atâția Lorzi și Domni! mârâi Alyx. Un singur Domn există, iar Regele Henry a avut dreptate să-l declare pe omul ăsta trădător, de vreme ce i-a folosit oamenii pentru propria lui luptă personală. Iar acum se ascunde în pădure, folosindu-i pe tâlhari ca și cum i-ar fi supuși. Ia

spune-mi, îi ucide după cum i se năzare, sau se mulțumește să-i servească masa pe tăvi de argint?

La asta, servitorul râse, înțelegându-i în sfârșit ostilitatea la adresa Lordului Raine. Nu încăpea nici o îndoială că singurii nobili pe care-i întâlnise erau Pagnell și tatăl lui. Dacă se lua după ceea ce văzuse la ei, avea toate motivele să-l disprețuiască pe Lordul Raine.

— Veniți și stați jos, îi chemă Raine, luând hăturile și privindu-l pe bătrânul obosit din șa.

Primul gând al lui Alyx fu: „Știe că cânte!” Orice om cu un glas atât de profund și sonor trebuia să poată cânta. În clipa următoare, însă, gândurile i se risipiră.

— Apropie-te, băiete, să-ți aruncăm o privire, continuă Raine. Îmi pari cam subțirel. Te țin puterile pentru o zi de muncă?

Alyx nu mai călărise niciodată bărbătește, iar noua poziție făcea s-o doară picioarele. Când încercă să sară la pământ, stângul refuză s-o mai asculte și i se înmuie sub trup.

Raine îi puse o mână pe braț, ca s-o sprijine – și, spre nemulțumirea lui Alyx, trupul ei reacționă imediat față de acel om care reprezenta tot ceea de ura ea.

— Ia-ți mâna de pe mine! mârâi la el, văzându-i expresia surprinsă de pe fața chipeșă, înainte de a se agăța de șaua calului, ca să nu cadă. Prostovanul de cal se feri, făcând-o să se împleticească din nou, înainte de a reuși să se îndrepte.

— Acum, dacă ai terminat, spuse Raine, cu o lucire în ochii săi albaștri, și glasul acela delicios scurgându-i-se peste ea ca mierea caldă, poate reușim să aflăm câte ceva despre tine.

— Asta-i tot ce ai nevoie să știi despre mine, nobilule! șuieră ea, scoțându-și pumnalul din teacă.

Complet surprins de ostilitatea băiatului, Raine fu nepregătit pentru micul pumnal ce se repezea spre el, și abia avu timp să se dea la o parte – astfel

că nu i se mai înfipse în inimă, pe care i-o țintea, ci îi creștă doar pielea de pe braț.

Uluită de ceea ce făcuse, Alyx rămase nemișcată, cu ochii spre firișorul de sânge ce izvora din brațul lui gol. În viața ei nu mai rănise pe cineva.

Dar nu apucă să se gândească prea mult la fapta ei necugetată căci, nelăsându-i timp nici să clipească din ochi, Raine Montgomery o înșfăcă de turul pantalonilor și de guler, pentru a o da de-a dura pe pământ, strigând:

— Drăcușor împielit ce ești!

Ridicându-se în fund, Alyx îl văzu la câțiva pași de ea.

— Ține-ți gura, spuse un glas de lângă ea, altfel s-ar putea să te azvârle de-a binelea de-aici.

Apoi, omul se întoarse spre Raine, aproape strigând ca să se facă auzit peste râsul răgușit al acestuia.

— *My lord*, rogu-te, iartă-l pe băiat. Ieri, un nobil i-a ucis tatăl și i-a ars casa până-n temelii. Are motive de ură, și mă tem că aceasta îi cuprinde pe toți oamenii de clasa măriei tale.

Cât ai clipi, Raine redeveni serios, uitându-se la Alyx cu compasiune, ceea ce o făcu să-și mute privirea, țeapănă. Nu avea nevoie de mila lui.

— Ce nobil a făcut asta? întrebă el, pe un ton preocupat.

— Fiul Contelui de Waldeham.

Scuipând scârbit, Raine își schimonosi o clipă chipul, cu buzele răsfrângându-i-se de silă.

— Pagnell, spuse el, pe un ton plin de dispreț. Țăsta nu merită titlul de nobil, dau de om, la o adică. Vino cu mine, băiete, și-am să-ți arăt că nu toți suntem din același aluat. Am nevoie de un scutier, și tu pari să te potrivești de minune.

Din doi pași, ajunse lângă ea, luând-o amical cu brațul pe după umeri.

— Nu mă atinge! se răsti Alyx, smulgându-se de lângă el. N-am nevoie de mila ta, nici de slujba de

a-ți servi ție plăcințele dulci. Sunt... bărbat, și pot să-mi port singur de grijă. Voi munci, ca să-mi câștig traiul.

— Plăcințele dulci, zici? întrebă Raine, cu o gropiță ivindui-se în obrazul stâng. Am senzația, băiete, că n-ai habar ce-i aia munca, adăugă el, măsurând-o cu privirea. Ai niște brațe și picioare mai potrivite pentru o fată.

— Cum îndrăznești să mă insulti așa? exclamă ea, speriată că se putea da în vileag din clipă-n clipă, dând să-și înhațe iar jungherul, dar fără să găsească decât teaca goală.

— Încă o greșeală, îi atrase atenția Raine. L-ai scăpat pe jos.

Și, încet, cu mare pompă, scoase micul ei pumnal de la cingătoare – de la brâul acelor pantaloni strâmți, strâmți de tot, cu un petic triunghiular cusut peste locul unde-și avea bărbăția.

— Te voi învăța să-ți ții armele la tine, fără să le mai pierzi la tot pasul.

Alene, își trecu degetul mare peste tăiș.

— Și mai are nevoie și să fie ascuțit.

— A fost destul de ascuțit ca să-ți cresteze pielea aia groasă! declară ea cu convingere, zâmbindu-i bucuroasă că avea cu ce să-l sfideze.

Ca și cum abia atunci și-ar fi amintit de tăietură, Raine îi aruncă o privire, înainte de a reveni cu ochii spre Alyx.

— Vino cu mine, scutier, și oblojește-mi rana, spuse el sec, întorcându-se cu spatele, ca și cum ar fi fost cel mai firesc lucru ca Alyx să-l urmeze.

În clipa aceea, fata hotărî că nu voia să rămână în tabără, la cheremul acelui om numit Raine, care o atrăgea dar în același timp o și înfuria foarte tare. Și nu-i plăceau nici oamenii aceia nespălați, cu priviri lacome, din jurul ei, care se uitau ca la un spectacol de bâlci.

Se întoarse spre servitorul care o adusese acolo.

— Nu vreau să mai stau aici. O să încerc în altă parte, spuse ea, pornind către calul înșeuat.

— Și nu știi nici cum să îndeplinești o poruncă, se auzi din spatele ei glasul lui Raine, cu o clipă înainte ca mâna lui cea mare s-o apuce de ceafă. Nu voi lăsa ca un fleac ca frica ta de mine să mă lipsească de un bun scutier.

— Lasă-mă-n pace! țipă ea, în timp ce Raine o împingea înaintea lui. Nu vreau să rămân aici. N-am să mai stau nici un moment!

— După cum văd eu lucrurile, îmi ești datoră pentru că mi-ai vărsat sângele, spuse el, îmbrâncind-o spre un cort mare. Și-acum, intră aici!

Încercând să nu ție din cauza durerii de picior, Alyx se agăță de o prăjină a cortului, încercând să se țină dreaptă.

— Blanche! mugi Raine, înapoi spre cei de afară. Adu-mi niște apă fierbinte și pânză, și ai grijă să fie curată!

Apoi se întoarse din nou către Alyx, studiind-o pentru câteva momente.

— Te-ai lovit la picior, băiete, constată el. Scoate-ți nădragii, să arunc o privire.

— Nu! îngăimă Alyx, bătând în retragere.

Raine se miră peste poate.

— Te temi de mine, sau... ești rușinos? întrebă el, cu un mic zâmbet. Mă rog, continuă, așezându-se pe o laviță de la marginea cortului, poate că și ai de ce să te rușinezi. Cu niște picioare ca ale tale, și eu m-aș codi să le arăt în lume. Dar nu-ți face griji, băiete, o să punem noi ceva mușchi pe trupul ăsta slăbănog. A, da, Blanche, pune-le acolo și du-te.

— Dar nu vrei să-ți pansez rana?

Femeia care intrase era trupeșă, cu un păr blond lăptos și murdar, și se uita la Raine de parcă ar fi fost gata să-l devoreze din clipă-n clipă.

Dezgustată, Alyx își mută privirea.

— O să mi-o panseze băiatul.

— Ba nici gând! protestă cu îndârjire Alyx. E o treabă muierească, și femeia asta pare să ardă de nerăbdare s-o facă...

Dintr-un gest rapid și neobservat, Raine se aplecă brusc înainte, o apucă pe Alyx de coapsă și trase. Fata căzu îndesat pe fundul deja lovit.

— Ai nevoie și de ceva maniere, nu numai de mușchi, remarcă el. Hai, du-te, Blanche, îi mai spuse apoi femeii, care se uita lung la ei.

Când rămaseră singuri, se întoarse iar spre Alyx.

— Voi fi mai îngăduitor vreme de câteva zile, de vreme ce n-ai trăit printre nobili, dar dacă în scurt timp nu înveți să te porți, o să mă pun cu bățul pe trupul ăsta al tău costeliv, și atunci să te vedem. Hai, că se răcește apa: vino, spală-mi rana și bandajează-o.

Fără tragere de inimă, Alyx se ridică, scuturându-se de praf și șchiopătând puțin de un picior. Când ajunse la Raine, acesta își întinse brațul, musculos și bronzat, ca să i-l curețe. Când îl atinse cu fașa caldă, Alyx își dădu seama cât de reci îi erau mâinile, în comparație cu pielea lui fierbinte, și cât de adâncă era tăietura. Nu se simțea deloc bine la gândul că-i făcuse o asemenea rană.

— Asta-i prima oară că verși sânge? o întreabă Raine cu blândețe, apropiindu-și fața de a ei, în timp ce o privea cum îi îngrijea brațul.

Alyx abia dacă dădu din cap, nevrând să-i întâlnească ochii, căci o înecau lacrimile, la gândul vieții pe care o trăise până în urmă cu două zile.

— Cum te-ai lovit la picior? o întreabă el.

Clipind repede din ochi, ca să nu plângă, Alyx îl privi încruntată.

— Fugind de unul din spița ta, răspunse ea, cu furie.

— Bravo, băiete, îi zâmbi Raine, făcând din nou să-i apară acele gropițe în obraji. Să nu lași pe nimeni să te sperie. Orice s-ar întâmpla, ține capul sus!

Alyx clăti pânda înroșită de sânge și începu să-i spele și restul brațului.

— Să-ți spun care sunt îndatoririle unui scutier? întrebă el.

— De vreme ce n-am avut privilegiul unor slujitori personali, mă tem că nu știu ce trebuie să facă un scutier pentru stăpânul său.

Raine pufni.

— Trebuie să-mi cureți armura, să-mi îngrijești caii, să mă ajuți personal în orice fel poți, și... să-mi servești plăcințelele dulci, încheie el, cu o lucire în ochi. Crezi că poți face toate astea?

— Și altceva, nimic? întrebă ea, ironic.

— Un adevărat scutier ar învăța noțiunile de bază ale antrenamentului spre a deveni cavaler, folosirea spadei, a lăncii, lucruri din-astea, precum și să scrie misivele stăpânului și, uneori, să ducă mesaje importante. Totuși, n-am să aștept atât de mult din partea ta, de vreme ce...

Alyx îl întrerupse:

— De vreme ce nu fac parte din clasa ta, și nu crezi că m-ar duce mintea să învăț? Tatăl meu a fost avocat, iar eu știu să citesc și să scriu mai bine decât cei mai mulți dintre nobilii voștri. Pun prinsoare că pot s-o fac și-n latină și franceză la fel de bine ca-n engleză.

Un moment, Raine își încercă brațul, strângând pumnul și încordându-și mușchiul, cu un ușor zâmbet, deloc ofensat de acuzațiile lui Alyx. În cele din urmă, reveni cu privirea spre ea.

— Ești încă prea mic ca să faci mult antrenament greu, spuse el, iar astea nu prea au mare legătură cu statutul dobândit din naștere. Cât despre scris și citit, trebuie că te pricepi mai bine ca mine, căci eu nu știu să citesc mai mult decât numele din familia mea. Bun! încheie, ridicându-se. Știi să lucrezi delicat cu rănilor. Poate că lui Rosamund îi va prinde bine o mână de ajutor din partea ta.

— Alta dintre femeile tale? se strâmbă Alyx, arătând cu capul spre locul unde stătuse Blanche.

— Ești gelos? replică Raine.

Și, înainte ca Alyx să răspundă că nu era gelosă... adică gelos... pe nici o femeie, continuă:

— O să ai și tu parte de femei, când ți-or da tuleiele bărbii și-o să mai punem puțină carne pe tine.

Privind-o cu capul înclinat într-o parte, adăugă:

— Vei fi destul de drăguț la față, dacă nu te alegi cu vreo cicatrice din luptă. Femeilor le plac bărbații drăguți.

— Așa, ca tine? se răsti Alyx – iar în clipa următoare, îi veni să-și muște limba.

— N-am de ce mă plânge, i-o întoarse Raine, amuzat. Iar acum, am să-ți dau niște treburi de făcut. Armura asta trebuie să fie curățată, iar după aceea, lustruită, ca să nu ruginească.

Adună repede piesele armurii la un loc, cu coiful deasupra. Alyx întinse mâinile să le ia – iar în clipa următoare se clătină și ar fi fost gata să cadă pe spate, dacă Raine n-o prindea de talie.

— E un piculeț cam grea pentru un băiat cât tine.

— Cât mine! exclamă Alyx, încercând să se țină bine pe picioare. Dacă tu nu erai mare cât o pereche de boi, nici armura asta n-ar fi trebuit să fie așa de grea.

— Neobrăzarea asta o să-ți atragă câteva vânătăi, și te sfătuiesc să-i arăți stăpânului tău respectul care i se cuvine!

Înainte ca Alyx să poată răspunde, Raine aproape că o împinse afară din cort.

— Vezi că mai la mieznoapte de aici curge un pârâu, spuse el, adăugând câteva cârpe peste piesele pline de noroi uscat ale armurii. S-o speli bine – și să n-o gălesc îndoită, că-ți îndoi și eu spinarea de nu te vezi. E limpede, băiete?

Alyx nu putu decât să dea din cap, căci era mai ocupată să stea dreaptă sub povară, întrebându-se cum Dumnezeu avea să meargă până la pârau. Încet, pas cu pas, porni înainte, cu brațele deja îndurerate și gâtul lungit într-o parte, ca să vadă pe lângă grămada de oțel pe care o ducea. Tocmai începuse să aibă lacrimi în ochi de durere, când zări în sfârșit pâraul. Fu gata să lase toate piesele să cadă pe mal – dar, amintindu-și amenințarea lui Raine, se propti bine pe picioare, apoi se ghemui încet și le puse pe toate cu grijă la pământ.

O oră mai târziu, reușise să curețe tot noroiul de pe armură. Tocmai se ridica să ia o cârpă uscată cu care s-o șteargă, când se pomeni față-n față cu un bărbat uluitor de chipeș. Părul brunet și ondulat îi încadra un chip perfect format, cu pomeți înalți. Ochii negri, învăpăiați, o priveau arzători pe sub genele lungi și dese. Alyx clipi de două ori, ca să se asigure că acel înger tenebros era real – și, în tăcerea care se lăsase, nu văzu spada îndreptată spre burta ei.

Capitolul 4

— Cine ești? întrebă acel om, care arăta prea perfect ca să fie adevărat.

Alyx, care în viața ei nu fusese deprinsă cu pericolele, nu reacționează pe deplin față de spadă; ceea ce o afecta era muzicalitatea din glasul lui. Simțise că Raine, cu timbrul lui profund, ar fi putut să cânte dacă încerca, dar de acest om era *sigură*.

— Sunt noul scutier al lui Raine, spuse ea încet, folosindu-și vocea și anii de practică pentru a imita un glas cât mai băiețesc.

Un moment, necunoscutul o privi mut de uimire, apoi își vârî spada la loc în teacă, foarte încet, fără să-și ia ochii dintr-ai ei.

— E ceva ciudat cu vocea ta. Ai cântat vreodată?

— Puțin, răspunse ea, cu o lucire în ochi.

Fără să mai spună nimic, omul își duse mâna la spate și scoase din tolba cu săgeți un fluier. Începu să cânte o melodie simplă, comună, pe care Alyx o știa bine. O clipă, fata închise ochii, lăsând cântarea să plutească în jurul ei. Ultimele câteva zile fuseseră cele mai lungi pe care le trăise vreodată fără muzică, din cei zece ani de când pusese mâna pe lăuta trubadurului. Pe măsură ce muzica o umplea, trase aer în plămâni și deschise gura ca să cânte.

După doar patru note, tânărul se opri, cu ochii mari și gura căscată de neîncredere. Alyx zâmbi, cântând mai departe, și-i făcu semn să continue.

Cu o privire scurtă de recunoștință spre cer și un hohot de bucurie pură, omul își duse iar fluierul la buze.

Alyx urmări melodia un timp, dar nevoia ei de a crea era prea mare ca să-i reziste. Acea alături de un om care știa să folosească un instrument, și se întrebă la ce altceva se mai pricepea. Privind în jur după ceva cu care să mai poată produce și alte

sunete, văzu în apropiere un butuc găunos. Fără să se oprească din cântat, luă spătarul, pieptarul și un spalier din armura lui Raine și le puse alături. Găsi imediat două bețe numai bune pentru a bate toba și, o clipă, tăcu, încercând sunetele pe care le produceau cele patru obiecte. În sfârșit, începu să fredoneze o melodie pe care-o avea în minte.

Fascinat, tânărul o privea, iar când Alyx începu să cante, o melodie nouă de astă dată, o acompanie la fluier, încet la început, până prinse linia melodică și ritmul. Când tânărul adăugă o variațiune proprie, răsă, continuând să cante, și-l putu urma ușor. În continuare, se luară la întrecere, punându-se unul pe altul la încercare.

Iar când tânărul își aruncă fluierul pe pământ și-și alătură glasul puternic și limpede vocii lui Alyx, fu rândul ei să se mire un moment – atâta cât să piardă tactul, ceea ce-l amuză teribil. Ținându-se de mâini, amândoi în genunchi, față-n față, își uniră vocile, lăsându-le să se înalțe spre cer.

Într-un târziu, încetară, și se lăsă o tăcere desăvârșită, de parcă până și păsările și vântul s-ar fi oprit să le asculte magnifica muzică. Ținându-se în continuare de mâini, se uitau unul la altul cu un amestec de iubire, mirare, plăcere și complicitate.

— Jocelin Laing, se prezentă în cele din urmă tânărul, risipind tăcerea.

— Alyx... ander Blackett, răspunse ea, poticnindu-se o clipă, la numele bărbătesc.

Una dintre sprâncenele perfecte ale lui Jocelin se înalță. Vru să spună ceva, dar glasul lui Raine îl întrerupse.

— Joss, văd că l-ai cunoscut pe noul meu scutier.

Aproape cu vinovăție, Alyx dădu drumul mâinilor lui Jocelin și se ridică în picioare – numai pentru ca genunchiul lovit să i se îndoaie sub trup.

Cu brutalitate, Raine o înfășcă de braț.

— Dacă ați terminat cu distracțiile, poți să-mi aduci armura înapoi și s-o freci de rugină. Joss, ai

vânat ceva?

Roșu în obraji, Jocelin se întoarse spre Raine, pe lângă care trupul său zvelt arăta de-a dreptul miniatural.

— Am prins patru iepuri, lângă pârau.

— Iepuri! mormăi Raine. O să mă duc eu mai târziu, după vreo căprioară sau două, dar acum, băiete, vino înapoi în tabără și hai să vedem ce ai la picior. Dacă rămâi șchiop, n-ai să-mi fii de nici un folos.

Resemnată, Alyx adună piesele armurii, iar Jocelin i le puse în brațe, împreună cu tunica umedă. Apoi, fata îl urmă pe Raine spre tabără. Întrebându-se cât de mult auzise din cântecul lor.

Dacă auzise într-adevăr, Raine nu spuse nimic. Intră în cort și-i arătă lui Alyx unde să-i lase armura.

— Și acuma, scoate-ți nădragii ăștia și hai să-ți vedem piciorul.

— Mi-e aproape vindecat, răspunse ea, fără să se clintească din loc.

Îngustându-și ochii, Raine se apropie cu un pas.

— Mai bine înțelege de pe-acum că în tabăra asta fiecare își face treburile. N-avem timp de pierdut cu oamenii betegi. Dezbracă-te, pân-o chem pe Rosamund, mai spuse el, luându-și o cămașă și o jiletcă, înainte de a ieși din cort.

De cum îl văzu ieșind, Alyx își scoase repede pantalonii strâmți, luă o bucată de pânză și și-o înfășură pe mijloc, acoperind cu ea și cingătoarea din Lyon ascunsă pe sub haine. La auzul unui sunet dinspre intrarea în cort, ridică privirea și văzu profilul unei femei care, cu siguranță, trebuia să fie cea mai frumoasă zămislită vreodată pe acest pământ. Avea niște gene atât de lungi, încât nici nu păreau să poată fi adevărate, ochi mari și verzi, un nas perfect și o gură arcuită, cu buzele formate fin – o frumusețe clasică, așa cum visează orice femeie. În spatele ei se afla Raine.

— Ea e Rosamund, o tătăduitoare, spuse acesta, cu o gingăşie în glas care-o făcu pe Alyx să se uite la el cu mirare. I-ar fi plăcut să audă tonul acela şi când vorbea cu ea.

În clipa următoare, femeia se întoarse, iar lui Alyx îi scăpă involuntar un ţipăt, căci toată partea stângă a feţei lui Rosamund era acoperită cu o pată roşie – semnul diavolului. Cât ai clipi, ridică mâna să-şi facă cruce, cu speranţa de a alunga forţele malefice, dar privirea îi fu atrasă de Raine, ai cărui ochi albaştri stăteau aţintiţi asupra ei, cu o expresie ameninţătoare.

— Da preferi să nu te ating... începu Rosamund, cu o voce din care se înţelegea că era obişnuită să fie respinsă.

— Nu, în niciun caz, răspunse ezitant Alyx, apoi îşi mai veni în fire. N-am nimic la picior, numai omul ăsta mare cât un cal nu vrea să mă creadă.

Mirată, Rosamund ridică privirea spre Raine, dar acesta nu făcu decât să pufnească.

— Băiatul ăsta n-are nici urmă de maniere... încă, spuse el, pe un ton ameninţător, şi se întoarse în altă direcţie, fără să arunce nici o privire spre picioarele lui Alyx, observă ea cu amărăciune.

Uşurel, Rosamund luă piciorul lui Alyx în mâini, întorcându-l înapoi şi-ncolo, dar nu găsi nici o vătămare vizibilă.

— Numele meu este Raine Montgomery, spuse acesta, întors cu spatele. Prefer să fie folosit în locul... oricărui animal îţi trece prin minte.

— Iar înainte să spun „maiestatea voastră”, sau merge şi „măria ta”?

Alyx ştia că era foarte îndrăzneată şi n-avea idee cum putea Raine să reacţioneze, dar încă nu-i trecuse supărarea pentru felul cum o silise să rămână în tabăra lui.

— Raine e de ajuns, o privi el, zâmbind. Socot că regulile din societate nu prea folosesc la nimic în locul ăsta. Iar ţie cum să-ţi spun?

Alyx dădu să răspundă, dar Rosamund o trase de picior atât de tare, încât o făcu să scoată un țipăt involuntar de durere. Încercând să-și stăpânească lacrimile, strânse din dinți și, până la urmă, spuse:

— Alyxander Blackett.

— Ce-are băiatul? se interesă Raine.

— Și-a întins niște mușchi, și tot ce putem face e să-i legăm piciorul și să-l lăsăm să se lecuiască de la sine. N-am ce medicamente să-i dau, poate doar o prișniță la noapte, dar altceva, nimic.

Fără să ia în seamă expresia gen „ți-am zis eu!” de pe fața lui Alyx, Raine o petrecu pe Rosamund cu privirea.

Profitând de neatenția lui, fata se îmbracă repede la loc.

— E o femeie frumoasă, spuse ea, încercând să nu arate cât de mult o interesa răspunsul lui Raine.

— Ea nu e de aceeași părere, replică el, și știu din experiență că femeile trebuie să se creadă frumoase înainte de a fi.

— Nu mă îndoiesc că ai foarte multă experiență cu femeile.

Una dintre sprâncenele lui se înălță, în timp ce-i zâmbea.

— Ia mișcă-ți din loc fundul ăla slăbănog și treci la treabă.

Încercând să nu se simtă prea rănită de comentariile lui atât de personale la adresa trupului ei, Alyx îl urmă afară, grăbindu-se după el. Fără să se oprească din mers, Raine luă o pâine neagră mare dintr-un cuptor de cărămizi, o rupse în două și îi dădu o bucată lui Alyx, care o privi cu uimire, căci era mai mult decât obișnuia ea să mănânce pe zi.

Începând să înfulece, Raine o conduse prin satul tâlharilor. Toate adăposturile erau șubrede, și răspândeau niște mirosuri îngrozitoare. Se vedea clar că acolo nu existau servicii sanitare, ca în satul ei civilizat dintre ziduri.

— N-arată prea grozav, așa-i? comentă Raine, observându-i expresia. Ce i-ai putea învăța pe niște oameni care-și deșartă țucalurile în pragul casei?

— Cine sunt oamenii ăștia? vru să știe Alyx, privind cu dezgust femeile murdare și obosite care făceau diverse treburi gospodărești, în timp ce bărbații ședeau și scuiپau, uitându-se din când în când cu insolență spre ea și Raine.

— Uite, ăla, i-l arată el cu degetul pe unul, a omorât patru femei.

În glas i se simțea sila.

— Să nu te apropii de el. Îi place să chinuiască pe oricine e mai mic și slab. Iar ăla cu petecul negru pe ochi e Fugarul Negru, hoț la drumul mare. A ajuns așa de vestit, c-a trebuit să se retragă tocmai când era în culmea carierei, adăugă Raine, sarcastic.

— Și ăia? Oamenii adunați acolo, lângă foc?

Raine se încruntă ușor.

— Suferă de melancolie. Sunt fermieri, alungați de pe pământurile lor, în urma îngrădirilor. Nu știu nimic altceva decât să lucreze pământul și, din câte-mi pot da seama, nici nu vor să învețe ceva nou.

— În urma îngrădirilor? exclamă Alyx. Nici nu e de mirare că te urăsc.

— Pe mine? întrebă el, cu adevărat uimit. De ce să mă urască pe mine?

— Le-ai luat fermele, le-ai îngrădit pământurile și ți-ai pus în ocoluri oile alea nesuferite.

— Așa am văzut? zâmbi el. Întotdeauna judeci câte un grup întreg de oameni după faptele unuia singur? În orașelul tău nu trăiește nici un hoț? Și dacă hoțul ăsta mi-ar fura mie punga, ar trebui să-i spânzur pe toți cei din oraș, numai ca să zic că s-a făcut dreptate?

— Nu... nu, n-aș crede, recunosc ea, deși cam fără tragere de inimă.

— Poftim, ia de-aici, îi dădu Raine un ou răscopt, luându-i ce mai rămăsese din bucata de

pâine, ca s-o mănânce el mai departe. Dacă nu mănânci, mai mare decât ești acuma n-ai să crești. Și acum, vom încerca să facem ceva și pentru mușchii tăi.

Și, cu aceste cuvinte, o conduse printre copaci, în direcția sunetelor pe care Alyx le auzise încă de la sosire.

Când ajunseră în poiana întinsă de unde poveceau acestea, fata se opri, cu ochii mari, privind scena din fața ei. O mulțime de bărbați păreau a încerca să se ucidă între ei, călări sau pedestri. Se repezeau unul la altul cu spadele, își înfingeau sulițele în niște momâi de paie, sau se răsuceau în toate părțile, cu bolovani legați de trupuri.

— Ce-i asta...? șopti ea, fără a ști cum să reacționeze.

— Dacă țin la viața lor, oamenii trebuie să știe cum să lupte, îi explică Raine, privindu-i. Ascultați, voi doi! strigă el atât de tare, încât o făcu să tresară.

Și, din câțiva pași furioși, ajunse la doi oameni care-și aruncaseră spadele și se repeziseră unul la celălalt cu pumnii. Îi apucă de zdrențele pe care le purtau și, scuturându-i ca pe doi câini, îi despărți.

— Oamenii de onoare nu se bat cu pumnii, mârâi el. Atâta vreme cât vă aflați sub cârmuirea mea, veți lupta ca și cum ați fi civilizați, nu ca două lepădături ce sunteți. O dată dacă mai întrerupeți instrucția, o să vă primiți pedeapsa. Și acum, înapoi la treabă!

Tăcută, impresionată de severitatea lui Raine, Alyx rămase împietrită până când acesta se întoarse din nou spre ea.

— Și acum, spuse el, revenind la calmul dinainte, să vedem cât ești de voinic. Culcă-te pe burtă și împinge-te în sus, numai din brațe.

Alyx n-avea nici cea mai vagă idee ce voia să spună și, la vederea privirii ei nedumerite, Raine oftă ca sub o povară enormă, își scoase jiletca și

cămașa, se culcă la pământ cu fața în jos și începu să se ridice în brațe, de mai multe ori. Nu părea deloc dificil, așa că Alyx luă aceeași poziție. La prima încercare, i se ridică doar partea de sus a trupului, iar la a doua, mai reuși doar pe jumătate și căzu la loc.

— Șezi prea mult degeaba! declară Raine și, apucând-o de fundul pantalonilor, îi trase în sus acea parte a trupului. Și acum, împinge! Fă ceva cu brațele alea schiloade ale tale!

La asta, Alyx se desprinse din mâna lui și se așeză pe pământ.

— Nu-i așa de ușor pe cât pare, spuse ea, frecându-și brațele îndurerate.

— Ușor! pufni Raine, trântindu-se iar pe burtă. Ia urcă-mite-n cârcă!

Câteva clipe, lui Alyx nu-i veni să-și creadă urechilor. Să se suie pe spinarea aia lată, goală, cu pielea lucind de transpirație?

Nerăbdător, Raine o grăbi cu un gest, așa că-l încăleacă. Folosindu-și numai o mână, uriașul începu să se ridice și să se coboare la loc, cu ea cu tot – dar această demonstrație de putere era ultimul lucru care o interesa pe Alyx. Niciodată nu mai fusese atât de aproape de un bărbat, și-n nici un caz nu mai avusese vreunul între picioare! Coapsele începură să i se umezească de sudoare... sau de nădușeala lui... ori, cine știe, poate că nici nu era transpirație, ci altceva... Mușchii și pielea lui parcă ar fi cântat o melodie, folosindu-i trupul ei ca instrument, până când și acesta începu, îngânând un cântec pe care Alyx nu-l mai auzise niciodată.

— Ei bine, conchise Raine, întorcându-se într-o parte și răsturnând-o la pământ. Într-o bună zi, când vei fi bărbat, ai să poți face și tu la fel.

Așa cum stătea așezată pe jos, cu tot trupul încă vibrând, și privindu-i pielea fermecătoare, Alyx își spuse că ultimul lucru pe care l-ar fi dorit era să fie bărbat.

În spatele lui Raine apăru Joss, uitându-se la ea cu o lumină ciudată în ochii lui frumoși, aproape ca și cum i-ar fi ghicit gândurile. Stânjenită, Alyx își mută privirea.

— Cred că ți-ai șocat scutierul atât de tare, că și-a pierdut graiul, îi spuse Joss lui Raine. Uiți că oamenii din clasa noastră nu sunt obișnuiți cu o vigoare ca a ta.

— Tu vorbești, care ești prea ocupat să stai degeaba, numărându-ți paralele? i-o întoarse Raine. Și ce-ai de te bucuri așa, pe ziua de azi? N-ai de lucru, sau ce?

Joss îi ignoră împunsătura.

— Sunt curios, atâta tot. Tocmai mă duceam să mă antrenez la trasul cu arcul.

Și cu asta, plecă spre țintele din capătul îndepărtat al luminișului.

— Și tu, ai prins rădăcini acolo? o întrebă în continuare Raine pe Alyx.

După ce fata se ridică, îi dădu o spadă lungă, luată de la un om care trecea pe-alături.

— Ia-o de prăsele cu ambele mâini și dă cu ea-n mine.

— Nu vreau să rănesc pe nimeni, replică ea repede. Nici chiar pe Pagnell n-am vrut să-l lovesc, când...

— Și dacă eu aș fi Pagnell? o întrerupse Raine. Atacă-mă, sau o pățești!

Durerea, atât de recentă, atât de adâncă, o făcu să ridice din praf vârful spadei grele, repezindu-se cu arma spre el. Când tăișul fu cât pe ce să-i spintece burta, Raine se dădu la o parte, ferindu-se.

Alyx îl mai atacă o dată, și încă o dată, fără a reuși nicicum să-l atingă. Îi ținti o latură, schimbând direcția din plină mișcare pentru a-l lovi în partea cealaltă, dar orice-ar fi făcut, nu-l nimerea, și pace.

Gâfâind de efort, se opri, lăsând spada spre pământ, cu brațele tremurând îndurerate — în vreme ce Raine zâmbea sigur pe sine, atât de

înfumurat încât abia acum Alyx ar fi dat orice ca să-i poată da una cu arma pe care o ținea în mâini.

— O să-ți mai dau o șansă: voi sta complet nemișcat, în timp ce mă lovești.

— N-aș putea să fac vărsare de sânge...

— Gândește-te la toate oile mele, la toți țăranii pe care i-am înfometat cu lăcomia mea. Gândește-te la...

Alyx nu avu nevoie să i se spună de două ori. Ridică imediat spada, hotărâtă să-i dea cu ea drept în cap, dar în clipa când ajunse sus, blestemăția începu să-i tragă brațele înapoi, pe spate. Brațele ei obosite n-o putură ține mai mult de câteva clipe, iar zâmbetul lui Raine o înfuria cu atât mai tare.

— Ești cel mai slab băiețandru pe care l-am văzut în viața mea, Ce-oi fi făcut cu viața ta?

Alyx refuză cu strășnicie să-i răspundă, în timp ce-și aducea spada iar în față.

— Ridic-o deasupra capului, las-o jos, și repetă asta iar și iar și iar, până mă întorc. Dacă te văd că lenevești, am să-ți îndoiesc timpul de instrucție, mai spuse el, plecând.

Sus, jos, sus jos, începu Alyx să ridice spada, la nesfârșit, cu brațele arzându-i de durere.

— O să înveți, spuse un glas în spatele ei – și, întorcându-se, îl văzu pe ostașul cu cicatrice, fratele omului care o adusese acolo.

— Fratele tău a plecat? întrebă ea. Voiam să-i mulțumesc, deși nu sunt sigură că am nimerit mai bine, decât dacă nu veneam aici.

— Nu avea nevoie de nici un fel de mulțumiri, spuse ursuz omul, și fă bine de nu te opri, că uite, Domnul Raine se uită încoace.

Cu brațe tremurătoare, Alyx își relua exercițiul, iar peste câteva momente Raine reveni, pentru a-i arăta cum să țină spada la o lungime de braț, cu o mână, apoi și cu cealaltă, ridicând-o și coborând-o de mai multe ori.

După un răstimp ce păru să nu se mai termine, îi luă spada și porni înapoi spre tabără. Cu senzația

că umerii și brațele îi fuseseră trase pe roată, Alyx îl urmă în tăcere.

— De mâncare, Blanche, ceru el peste umăr, în drum către cort.

Recunoscătoare, Alyx se așază pe un scăunel, în timp ce Raine își lua un altul și începea să ascuță vârful unei lănci lungi. Blanche aduse două străchini de lut, pline cu fiertură de carne și linte, încă două bucăți de pâine neagră, și două căni cu vin fiert, aromat cu mirodenii.

Când Alyx își ridică lingura de lemn, brațele începură să-i zvâcnească spasmodic.

— Ești prea moale, mormăi Raine, cu gura plină. Vom avea nevoie de luni de zile, ca să te călești.

Alyx știa că, dacă tortura din ziua aceea mai dura o săptămână, ar fi murit. Mâncă atâta cât putea, prea obosită ca să mai dea vreo atenție bucatelor, și tocmai începea să adoarmă, când Raine o apucă de braț și o ridică în picioare.

— E încă devreme, spuse el, amuzat de sfârșeala ei. Tabăra are nevoie de mâncare, și trebuie să mergem după ea.

— Mâncare gemu Alyx. N-au decât să flămânzească – iar eu, să dorm...

— Să flămânzească! pufni Raine. S-ar omorî între ei pentru mâncarea pe care o mai au, și numai cei mai puternici ar scăpa cu viață. Cât despre tine, tu n-ai răzbi nici un ceas măcar. Așa că, hai la vânătoare, ca să rămâneți vii cu toții – și tu, și ei.

Dintr-o smucitură, Alyx se îndepărtă de el. Fără o vorbă, Raine ieși din cort, așa că fu nevoită să-l urmeze, alergând după el până la marginea taberei, unde erau legați caii.

— Știi să călărești, cumva...? o întrebă el, fără nici o nădejde în glas.

— Nu, șopti Alyx.

— Ce-oi fi făcut cu viața ta? se miră Raine din nou. N-am mai văzut un băiat care să nu călărească.

— Și nici eu n-am mai văzut un om care să știe atât de puține despre cei ce nu fac parte din lumea lui. Ți-ai petrecut toată viața pe un tron cu nestemate, fără să faci altceva decât să te lupți cu spada și să călărești pe cai uriași?

Aruncând pe cal o șa grea, de lemn, Raine răspunse:

— Ai o limbă ascuțită, și dacă nu ne-am antrena pentru luptă, cine să te apere, când ar izbucni un război?

— Regele, desigur, răspunse ea, fudulă.

— Henry! exclamă Raine, cu un picior în scări. Iar pe Henry cine crezi că-l apără? Pe cine cheamă el, când e atacat, dacă nu pe nobilii lui? Dă-mi brațul.

Și o ridică pe spinarea calului, în spatele șei lui. Înainte ca Alyx să mai poată scoate o vorbă, porniră la drum, cu o iuțeală care făcea să-i clănțane dinții-n gură.

Capitolul 5

După vreo două ore de hurducături pe spinarea osoasă a calului, cu degetele albite de la strânsoarea cu care se ținea de marginea șei, Alyx fu cât pe ce să cadă, când Raine își opri brusc animalul.

— Stai așa, mormăi el, în timp ce-o apuca de partea care-i venea cel mai la-ndemână, adică tocmai coapsa îndurerată, făcând-o să țipe scurt. Taci! îi porunci. Uite acolo, printre copaci, îi vezi?

Ștergându-și cu mâneca lacrimile de durere, Alyx reuși să vadă o familie de porci sălbatici care râmau prin tufișuri. Mistreții se opriră, ridicându-și ochii mici și răi, grohăind pe lângă colții lungi ce le ieșeau din rături.

— Ține-te de mine, mugi Raine, cu câteva clipe înainte de a-și mîna calul înainte, spre cel mai mare mistreț, cu vârful lăncii în jos. Strânge calul între genunchi! îi mai spuse, în timp ce Alyx, cu gura căscată, își ținea respirația, uitându-se la vierul ce se repezea și el la atac. Era nespus de masiv, în comparație cu picioarele subțiri ale calului.

Dintr-o dată, Raine se lăsă într-o parte, spre pământ. Alyx, care se ținea de el, se înclină și ea într-acolo. Pierzându-și echilibrul, se agăță de Raine din răspuțeri, în timp ce acesta își înfigea lancea în spinarea animalului furios. În urletul hidos care urmă se recunoscă glasul morții, iar Alyx își îngropă fața în spinarea lată a lui Raine.

— Dă-mi drumul! mârâi el, scuturând porcul din lance, după care își desprinse din jurul pieptului brațele lui Alyx. Era să cădem amândoi, din cauza ta. Ține-te de șa, cât poți tu de bine.

Și porni din nou, repezindu-se prin pădure, ferindu-se de crengile de deasupra, de copacii din lături, în timp ce alerga după un alt mistreț. Mai fură doborâți încă doi, la fel de repede ca primul, după care Raine se opri și iar fu nevoit să se

desfacă din cercul brațelor lui Alyx. Fata nu avea idee când se agățase din nou de el, și se bucură să audă că nu mai comenta nimic despre lașitatea ei.

După ce scăpă din strânsoare, Raine descălecă, scoase din coburi câteva curele de piele și, după ce se apropie prevăzător de animalele vâdate, le legă picioarele.

— Coboară, o chemă el pe Alyx, așteptând-o apoi cu răbdare să se dea jos.

Picioarele ei, nedeprinse cu atâta mișcare, se înmuiară sub trup, și fu nevoită să se agațe de șa, ca să nu cadă.

Fără să-i mai dea atenție, Raine aruncă mistreții morți peste spinarea calului, apoi îl apucă de căpăstru ca să-l calmeze, căci animalului nu-i plăcea mirosul de sânge atât de aproape de nasul lui.

— Ia calul de frâu și vino după mine, îi spuse lui Alyx, pornind înainte.

După o privire temătoare spre armăsar, care avea urechile date pe spate și ochii holbați de spaimă, Alyx înghiți în sec și apucă hățurile. Calul dădu să se smulgă o dată, iar fata tresări, aruncând o privire scurtă spre Raine, care abia se mai zărea printre copaci.

— Vino, calule, șopti ea, apropiindu-se încet de animal, dar acesta se feri din nou.

Frustrată, rămase pe loc, privind calul în ochi și, încet, începu să fredoneze, încercând diferite note, diverse ritmuri, până când simți că un cântecel foarte vechi și destul de simplu îi cam plăcea calului. Când acesta păru să se calmeze, îi luă frâul și, mai încrezătoare în sine însăși, continuă să cânte puțin mai tare.

Peste câteva minute, mândră de izbânda ei, Alyx ajunse în poienița unde Raine o aștepta nerăbdător, cu al treilea porc.

— Bine c-am postat străjeri, spuse el, aruncând mistrețul legat în spinarea calului, altfel am fi fost

auziți până la o milă de-aici, cu toată gălăgia pe care o faci.

Alyx fu șocată. Muzica ei era numită „gălăgie”! Fără o vorbă, îl lăsă pe Raine s-o salte pe cal și porniră înapoi spre tabără.

La întoarcere, Raine descălecă, neluând-o în seamă pe Alyx, care rămăsese pe cal, dezlegă porcii și-i aruncă în direcția unui foc de tabără. Căpăstrul i-l dădu lui Jocelin, care se apropia.

— Arată-i băiatului cum se curăță un cal, spuse el, înainte de a porni spre cort.

După ce-i zâmbi încurajator lui Alyx, Joss duse calul spre luminișul unde erau ținuți și ceilalți.

— Așa, mă băiete...! bodogăni Alyx, în timp ce descăleca, ținându-se de șa. Băiete, fă asta; băiete, fă aia. Altceva nu mai știe să zică.

Văzând că Joss tocmai termina de desfăcut chinga șeii, Alyx se înălță pe vârfuri, apucă șaua și o trase – numai ca să cadă pe spate, cu șaua grea peste ea.

Stăpânindu-și vizibil râsul, Joss luă șaua, în timp ce Alyx își freca bărbia, unde aceasta o lovise.

— Îți face necazuri Raine?

— Încearcă, replică ea, luându-i șaua pe care, după trei încercări, reuși s-o pună pe o capră de lemn. O, Joss, mă răpune oboseala... Azi-dimineață, m-a pus să-i frec armura, pe urmă am stat ore întregi să mânuiesc spada aia grea. Iar la urmă, vânătoarea și curățatul fiarei ăsteia uriașe...

La auzul acestor cuvinte, armăsarul își dădu ochii peste cap și începu să joace în loc. Pe negândite, Alyx cântă câteva note, iar animalul se potoli.

Jocelin fu nevoit să-și controleze uimirea, înainte de a putea vorbi.

— Raine are în grijă mulți oameni.

— Mulți oameni cu care s-o facă pe stăpânul, mai bine zis, se răsti ea, uitându-se la el cum ștergea calul și încercând să-i imite mișcările.

— Poate. Sau poate că un om ca Raine e atât de obișnuit să-și ia asupra lui răspunderea, încât o face fără să se mai gândească.

— Aș prefera mai puține ordine, spuse ea. De ce le tot poruncește tuturor? De ce crede că domnește peste toată lumea? De ce nu-i lasă pe oameni să se mai și odihnească?

— Să se odihnească! repetă Joss, din cealaltă parte a calului. Să fi văzut ce era aici înainte de venirea lui. Parc-ar fi fost cele mai sălbatice mahalele din Londra, cu oamenii tăindu-și unii altora beregata pentru câțiva gologani... Fermierii izgoniți erau la cheremul ucigașilor și...

— Așa că acest preacinstit Raine Montgomery a pus totul în ordine, corect?

— Într-adevăr.

— Și nu s-a gândit nimeni că a făcut-o fiindcă socotea că i-ar da Dumnezeu dreptul să stăpânească peste cei pe care-i consideră mai prejos de el?

— Ești teribil de tânăr ca să fii așa de înverșunat, nu crezi? remarcă Joss.

Alyx se opri din țesălatul calului.

— Tu de ce te afli aici? îl întreabă. Cum te potrivești în grupul ăsta? Nu ești nici ucigaș, și nici nu pari prea leneș ca să muncești. Nu-mi pot imagina decât că umblă să te prindă vreun soț gelos.

Cât ai clipi, Jocelin aruncă țesala jos.

— Trebuie să mă întorc la treabă, spuse el cu un glas dur și plat, luând-o din loc.

Câteva clipe, Alyx nici nu mai putu continua țesălatul, de uimire. În veci nu s-ar fi gândit să-l jignească pe Jocelin. Era singurul cu care putea să stea de vorbă, să cânte și să...

— Când termini, poți să-mi aduci niște apă de la pârau, se auzi o voce smiorcăită din spatele ei, rupându-i firul gândurilor.

Încet, cu deliberare, Alyx se întoarse spre Blanche. Cu toate vorbele ei la adresa aroganței lui

Raine, avea și multă mândrie de clasă. Femeia aceea îmbrăcată neîngrijit, cu vocea ei aspră și accentele needucate nu făcea în nici un caz parte din aceeași clasă cu Alyx. Fără să-i mai dea nici o atenție, fata se întoarse din nou spre cal.

— Băiete! nu se lăsă Blanche. Ai auzit ce ți-am cerut?

— Te-am auzit, răspunse Alyx, coborând glasul până la un tremur scăzut. Și nu mă îndoiesc că te-a mai auzit și jumătate din tabără.

— Te crezi prea grozav pentru mine, nu-i așa, cu manierele și hainele tale dichisite? Doar fiindcă ți-ai petrecut azi toată ziua cu el, nu-nseamnă c-o să se întâmple mereu la fel.

Strâmbându-se, Alyx își văzu de îngrijirea calului.

— Vezi-ți de treburile tale, femeie. N-am nimic de împărțit cu tine.

Blanche o înhăță de braț, răsucind-o în loc.

— Până azi-dimineață, l-am servit pe Raine, i-am adus mâncarea, iar acum îmi poruncește să-ți pregătesc o laviță în cortul lui. Ce fel de băiat mai ești și tu?

Alyx avu nevoie de câteva clipe ca să înțeleagă insinuările lui Blanche, iar atunci, din ochi începură să-i țâșnească flăcări.

— Dacă ai ști câte ceva despre nobilime, ai ști că toți domnii au scutieri. Nu-mi fac decât datoria, ca orice scutier bun.

Blanche, care se vedea clar că încerca să treacă și ea drept femeie nobilă, căută să se țină mai dreaptă.

— Firește, se răsti ea. Doar am auzit și eu despre scutieri. Da' să ții minte, continuă, pe un ton amenințător, Raine Montgomery e al meu. Am grijă de el așa cum ar face și doamna lui în toate felurile!

Și, cu aceste cuvinte, se răsuci pe călcâie, îndepărtându-se printre copaci.

— Doamnă! mormăi Alyx, reîncepând cu înverșunare țesălatul calului. De unde să știe o târfă ca ea ce-nseamnă să fii doamnă?

Furia o făcu să uite de trecerea timpului, până când auzi în apropiere glasul lui Raine.

— Băiete! strigă el, făcând-o să tresară. Cu un cal, trebuie să te miști mai repede! mai sunt încă multe treburi de făcut.

— Mai sunt...? șopti Alyx, cu o mutră atât de tristă, încât Raine zâmbi, în ochi cu o lucire la vederea căreia fata se îndreptă de spate. Nu voia să-i dea motive să mai râdă pe socoteala ei.

După ce lăsă deoparte țesala, șoptindu-i un ultim cântecel armăsarului, Alyx îl urmă pe Raine înapoi în tabără, unde se duseră direct spre un grup de oameni cu înfățișări foarte dubioase, adunați în jurul unui foc. Cu atitudinea sa mândră și postura nobilă, Raine îi făcea să arate și mai nespălați decât erau.

— Ia, voi trei, mârâi gros Raine. Intrați în prima veghe.

— Io nu șed în ale păduri, răspunse unul dintre ei, întorcându-se să plece.

Înșfăcându-l cu o mână, Raine îl smuci înapoi și-i administră o lovitură scurtă de picior în dos, trimițându-l de-a berbeleacul.

— Dacă mănânci, muncești, spuse el, pe un ton de gheață. Și acum, treceți la posturi. O să vin și eu mai târziu, iar dacă-l prind pe vreunul că doarme, vă dau cuvântul meu de onoare că-și va dormi somnul de veci.

Cu o expresie aspră, se uită după cei trei cum părăseau tabăra, bosumflați ca niște copilandri.

— Țștia-s minunații tăi prieteni, îi spuse el încet lui Alyx, întorcându-se.

— Nu-s prietenii mei! se rățoi ea.

— Nici Pagnell nu-i prietenul meu, replică Raine.

Oprindu-se, Alyx rămase cu privirea după el. Știa că acela era adevărul. Nu avea nici un drept

să-l urască, numai pentru faptele altuia.

— Blanche! mormăi Raine. Mâncare!

La auzul acestui cuvânt, Alyx o rupse de fugă după el, căci era lihnită de foame.

În cort, Blanche le puse în față friptură de mistreț, pâine, brânză și vin fiert, iar Alyx se și repezi să le înfulece, cu mare poftă.

— Așa, băiete! râse Raine, dându-i o lovitură în spinare de-o făcu să se înece. Ține-o tot așa cu mâncatul, și-o să mai pui ceva carne pe tine.

— Ține-mă tot așa cu corvezile, și-am să mor într-o săptămână! gâfâi Alyx, încercând să-și scoată din gât bucata de carne care i se înțepenise acolo, fără să ia în seamă hohotele de râs ale lui Raine.

Când masa luă sfârșit, Alyx se uită cu jind spre lavița de lângă un perete al cortului. Să se odihnească, numai asta voia, să se întindă și să zacă nemișcată câteva ore, ar fi fost raiul pe pământ.

— Încă nu, băiete, tempera Raine, luând-o de braț ca să o ridice în picioare. Mai avem de lucru, până să putem dormi. Trebuie să verificăm străjerii și capcanele pentru animale pe care le-am pus, și mai avem de făcut și o baie.

Aceste cuvinte o dezmeticiră într-o clipă.

— Baie! exclamă ea. A, nu, eu în nici un caz!

— Și mie trebuia să mi se facă baie cu forța, când eram de vârsta ta, replică Raine. Odată, fratele meu mai mare m-a frecat cu peria pentru cai.

— A fost în stare cineva să se pună să faci vreun lucru cu forța? întrebă Alyx, nevenindu-i să creadă.

Mândria lui Raine părea să fie pusă la îndoială.

— De fapt, a fost nevoie de amândoi frații mei cei mai mari, iar Gavin s-a ales cu un ochi vânăt. Și-acum, haide. Avem treburi de făcut.

Fără tragere de inimă, Alyx îl urmă, dar oricât de tare s-ar fi străduit, nu putea pași mai cu

vigoare. Ca o somnambulă, îl urmă pe Raine prin pădure, ciocnindu-se din când în când de câte un copac, împiedicându-se de bolovani, în timp ce ocoleau perimetrul taberei, pentru a se asigura că paznicii erau la datorie și nu dormeau. Scoaseră și câțiva iepuri din capcane. La început, Raine mai încercă să stea de vorbă cu ea, explicându-i ce făcea, arătându-i cum să arunce câte o piatră ca să vadă dacă santinelele reacționau, dar după o vreme, când o privi mai atent în lumina lunii și-i observă oboseala de pe față, se lăsă păgubaș.

Lângă pâ râul din afara taberei, Raine îi spuse să se așeze și să-l aștepte până se îmbăia. Pe jumătate adormită, culcată pe mal, cu capul sprijinit pe braț, Alyx se uită cu curiozitate leneșă cum Raine își scotea hainele și intra în apa rece ca gheața. Lumina lunii îi arginta trupul, îi mângâia mușchii, i se unduia pe coapse, făcea dragoste cu brațele acelea magnifice. Săltându-se în coate, Alyx se uita la el fără pic de rușine. Toată viața ei fusese dedicată muzicii. În timp ce alte fete cochetau cu băieții, la fântâna satului, Alyx compunea o lamentație latină pentru patru voci. Când prietenele ei se măritau, ea era în biserică organizând corul de copii. Nici când nu avusese timp pentru băieți, nu apucase să-i cunoască – la drept vorbind, nici n-o interesaseră vreodată, fiind mereu prea ocupată ca să-i observe, măcar.

Iar acum, pentru întâia oară în viața ei, privindu-l pe bărbatul acela gol cum se scălda, simțea primii fiori de... de ce anume? Știa, desigur, despre împerechere, ascultase chiar și unele șușoteli ale femeilor recent măritate, dar procesul respectiv nu-i stârnise niciodată cine știe ce interes prea deosebit. Acest bărbat care stătea în fața ei, cu trupul ieșindu-i din apă ca al cine știe cărui soi de centaur ceresc, o făcea să aibă niște senzații pe care în viața ei nu le-ar fi crezut posibile.

Poftă carnală, își spuse ea, tot mai frământată. Poftă pur și simplu, asta era tot ce simțea. Ar fi

vrut ca Raine s-o atingă, s-o sărute, să se culce lângă ea, și tare-ar mai fi dorit să-i atingă și ea lui pielea. Amintindu-și ceea ce simțise când stătuse călare pe cal în spatele lui, o cuprinsă furișările; picioarele îi păreau mai pline de viață, până și labele și le simțea încălzindu-se.

Când Raine ieși din apă, venind spre ea, nu lipsi mult ca Alyx să întindă brațele spre el.

— Cam lenevești, comentă Raine, ștergându-se. Sigur nu vrei să faci și tu o baie?

Alyx nu putu decât să dea vag din cap, urmărind mișcările pe care le făcea pe trupul lui ștergarul cu care se freca.

— Te previn, băiete, că dacă începi să miroși atât de rău încât să mă dai afară din cort, am să te spăl eu cu mâinile mele, și n-o să fie tocmai plăcut!

Alyx îl privi cu ochii mari, în timp de respirația ei își schimba ușor ritmul. Să-i facă baie bărbatul acela ca un zeu uriaș, era singurul lucru care-i putea trece prin minte.

— Te simți bine, băiete? întrebă Raine preocupat, îngenunchind alături, cu privirea spre expresia ei ciudată.

„Băiete!” repet Alyx în gând, strâmbându-se. Credea că era băiat – și dacă ieșea la iveală faptul că era fată? Raine făcea parte din nobilime, câtă vreme ea nu era decât fiica unui avocat sărac.

— Nu ți-e frig? îl întrebă sec, îndepărtându-se de el, ca să nu-l privească în timp ce se îmbrăca.

După ce terminară, îl urmă în tăcere spre tabără, unde se prăbuși pe laviță – dar nu adormi înainte ca Raine să se culce și el. Abia atunci, mulțumită, putu lăsa s-o fure somnul.

Capitolul 6

Aplecându-se peste marginea apei, Alyx își studie propria imagine reflectată. Arăta într-adevăr ca un băiat, își spuse ea cu dezgust. Tocmai când lacrimile începeau să-i împăienjenească vederea, glasul lui Jocelin o făcu să tresară.

— Iar cureți armura? o întrebă el.

Trăgându-și nasul, Alyx se apucă din nou de treabă.

— Raine e prea aspru. Azi, a trebuit să îndrept cu ciocanul o îndoitură.

— Pari să te ocupi prea mult de lucrurile lui. Începi să crezi, poate, că s-ar putea ca un nobil să prețuiască ceva?

— Raine ar prețui mult, indiferent de sângele lui, se grăbi ea să răspundă, după care-și mută privirea, stânjenită.

Se afla în tabăra lui Raine de o săptămână, stătuse alături de el aproape clipă de clipă, iar opiniile i se schimbaseră total. Cândva, crezuse că se făcuse stăpân peste tabără cu de la sine putere, dar acum știa că tâlharii îl sileau să aibă grijă de ei. Erau ca niște copii care-i cereau atenție, iar când le-o acorda, făceau pe revoltații.

— Da, spuse ea încet, Raine prețuiește ceva, deși nu e deloc răsplătit pe măsura faptelor lui. De ce nu-i lasă-n pace pe jerpeliții ăștia, ca să plece de tot din Anglia? Cu siguranță, un om bogat ca el și-ar putea face un rost în lume.

— Poate-ar fi mai bine să-i pui lui întrebarea asta. Ești cel mai aproape de el.

Aproape de el, repetă Alyx în gând. Acolo și voia să fie, cât mai aproape de el. Abia acum începea să-și poată învinge oboseala, să suporte instrucția obositoare în fiecare dimineață, și pe măsură ce mușchii i se întăreau și începea să se simtă mai bine, devenea tot mai implicată în viața taberei.

Blanche ocupa o poziție sus-pusă în tabără, făcându-i pe toți să creadă că împărțea patul cu Raine și-i putea transmite toate dorințele lor. Alyx încerca să nu se întrebe dacă Blanche se culcase vreodată cu el sau nu, dar prefera să creadă că Raine avea gusturi mai rafinate decât pentru o stricată ca Blanche. Și mai reușise să afle încă un lucru despre Blanche: îi era frică de Jocelin.

Toate femeile din tabără alergau cu limba scoasă după acel tânăr atât de chipeș, de politicoș, de binevoitor. Alyx le văzuse folosind tot felul de momeli ca să-l ademenească, dar din câte știa ea, Jocelin nu acceptase niciodată vreo invitație. Prefera să-și vadă de treburile lui și alegea numai compania lui Alyx. Și cu toate că n-o menționa niciodată, o evita pe departe pe Blanche. Când se întâlneau întâmplător, femeia făcea de fiecare dată calea întoarsă și fugea.

Pe lângă Joss, singura proscrisă mai civilizată era Rosamund, cu frumusețea ei și semnul diavolului pe obraz. Rosamund își ținea capul în piept, așteptându-se la teama și ura oamenilor. Odată, Raine surprinsese doi bărbați punând rămășag dacă, posedând-o cu forța, și-ar fi vândut sufletele sau nu. Îi pedepsise cu câte douăzeci de lovituri de bici pentru fiecare, urmate de izgonire, dar Alyx simțea un junghi de gelozie la gândul că Raine o proteja atât de violent pe frumoasa și însemnata tămăduitoare.

— Alyx! se auzi dintre copaci un răget care nu putea fi decât al lui Raine. Măcar acum o chema pe nume.

Răcnind la rândul ei din adâncul bojocilor, îi răspunse:

— Lucrez!

Omul ăla era obsedat de muncă.

Raine apăru dintre copaci, zâmbind.

— Glasul ăsta al tău îmi dă speranțe c-ai să crești, deși mie mi se pare că te faci tot mai mic,

adăugă el, privindu-i cu un ochi critic picioarele întinse înaintea ei.

Cu un ușor zâmbet, Alyx se bucură să vadă că măcar o parte din ea era inconfundabil femeiască. Fără tragere de inimă, și le acoperi cu un spalier al armurii.

— O să cresc, se răsti ea, și atunci am să te țintuiesc de pământ cu propria ta spadă.

Aruncând privirea în sus, spre el, văzu că ceva părea să-l nedumerească.

— Aveai nevoie de Alyx pentru vreo treabă? întrebă Joss, amuzat, risipind tăcerea.

— Da, răspunse Raine, mai încet. Am niște scrisori de scris și de citit. A venit un mesager de la familia mea. Știi să citești, nu-i așa?

Curiozitatea o făcu pe Alyx să se ridice în picioare. Dorea foarte tare să afle cât mai multe lucruri despre familia lui Raine.

— Da, desigur, spuse ea, adunând piesele armurii și urmându-l spre tabără.

În fața cortului stătea așezat un bărbat îmbrăcat elegant, cu leoparzi aurii brodați pe jiletcă, așteptând răbdător poruncile lui Raine. Cu un gest, tânărul fu expediat, iar Alyx se întrebă dacă toți oamenii lui Raine erau atât de ascultători.

Sosiseră două scrisori, una de la fratele lui Raine, Gavin, și alta de la soția acestuia, Judith.

Veștile trimise de Gavin erau proaste. Bronwyn, cealaltă cumnată a lui Raine, fusese luată prizonieră de același om care o capturase și pe Mary, sora lui Raine. Soțul lui Bronwyn stătea și aștepta, temându-se că dacă făcea vreo mișcare, Roger Chatworth i-ar fi ucis soția.

— Fratele tău, Stephen, întrebă Alyx cu glas nesigur, își iubește nevasta?

Raine nu făcu decât să dea din cap, cu buzele strânse și privirea în gol.

— Dar aici spune că ea era în Scoția când a fost răpită. Ce căuta acolo? Scoțienii sunt oameni aspri și răi, și...

— Ține-ți gura! i-o reteză el. Bronwyn e boieroica unui clan scoțian, și nu se află-n lume femeie de soi mai ales ca ea! Citește-mi și cealaltă scrisoare.

Spășită, Alyx desfăcu misiva de la Judith Montgomery, devenind pe deplin conștientă de blândețea care se ivi în ochii lui Raine, pe măsură ce-i citea conținutul. Scrisoarea era plină de rugăciuni pentru siguranța lui Raine și îndemnuri de a părăsi Anglia până s-ar fi putut întoarce fiind în afară de orice pericol. Se interesa de el, cum o mai ducea, dacă avea mâncare și îmbrăcăminte calduroasă – lucruri care pe Raine îl făcură să chicotească, iar pe Alyx, să se zbârlească la vederea acelor preocupări ca ale unei neveste.

— Soțul ei știe că-și face atâtea griji pentru cumnatu-său? îl întreabă, înțepată.

— Nu-ți permit să vorbești astfel despre familia mea! o mustră el, făcând-o să lase capul în piept, rușinată de propria ei gelozie. Era o adevărată nedreptate, că trebuia să se dea drept băiat, fără a avea nici cea mai mică șansă de a-i atrage atenția. Dacă ar fi putut purta o rochie frumoasă, poate că ar fi băgat-o în seamă – dar, la urma urmei, nici ea nu era cine știe ce frumusețe.

— Nu mai sta cu capu-n nori, băiete, și ascultă ce-ți spun.

Glasul lui o readuse la realitate.

— Poți să scrii ceea ce-am să-ți dictez? Vreau să trimit niște scrisori de răspuns, prin omul fratelui meu.

După ce Alyx își pregăti pana, cerneala și hârtia, Raine începu să dicteze. Era o scrisoare plină de furie și hotărâre. Jura că avea să le stea cât de aproape posibil celor două surori ale lui, așteptând cât de mult trebuia, înainte de a-și reperi pumnul spre capul lui Chatworth. Cât despre rege, nu avea nici o teamă, de vreme ce principalele surse de venituri ale lui Henry erau tocmai oamenii pe care-i declara trădători. Îi scria lui Gavin că suveranul

avea să-l ierte de îndată ce se învoia să-i cedeze o mare porțiune din pământurile lui – fără să ia în seamă exclamațiile surprinse ale lui Alyx, la auzul felului cum se referea la stăpânul lor suprem.

Scrisoarea către Judith era la fel de caldă și iubitoare cum fusese și a ei, pomenindu-l într-un loc chiar și pe noul lui scutier, care credea despre el că nu-l ducea mintea nici să-și țină singur de cald, așa că uneori, noaptea, venea să-l acopere cu pledul. Cu capul plecat, Alyx scria, nelăsându-l pe Raine să-i vadă bujorii din obraji. Nici nu bănuise că Raine știa de câte ori umblase tiptil prin cort, trăgându-i pătura îmblănită peste umerii goi.

Când termină, Alyx lăsa cele două scrisori desfăcute, pentru ca Raine să le semneze. Când acesta se aplecă asupra lor, cu fața aproape de a ei, îi simți mirosul părului și-i veni să-și îngroape fața în clăia aceea de cârlionți negri și deși în schimb, se mulțumi doar să-i atingă o şuviță, privind-o cum se inela în jurul degetului ei.

Raine ridică brusc capul, ca ars, privind-o cu ochi mari, de la doar câteva degete distanță. Lui Alyx i se opriră în același timp și inima, și respirația. „Acum și-a dat seama,” își zise ea. „De îndată va spune că sunt fată, femeie...”

Încruntat, Raine se îndepărtă de ea, privind-o ca și cum n-ar fi putut hotărî ce anume se întâmpla.

— Pecetluiește scrisorile, spuse el încet, și dă-i-le mesagerului.

Și cu asta, ieși din cort.

Alyx oftă, făcând ca una dintre scrisori să plutească prin aer până la pământ, iar ochii i se umplură de lacrimi. „Urâtă,” își spuse. „Așa sunt – foarte, foarte urâtă. Nu-i de mirare că nici un bărbat n-a încercat vreodată să-l contrazică pe preot și să mă ia de nevastă. De ce să se lupte pentru a câștiga o fată care nu merită? Cine să-și dorească o mireasă fără piept și cu voce zgomotoasă? Nici nu mă mir că Raine nu și-a dat

seama ce ascund sub hainele cu care mă deghizez.”

Cu o mișcare scurtă din dosul mâinii, se șterse la ochi și reveni asupra scrisorilor din fața ei. Fără îndoială, cumnata și sora lui Raine erau niște femei frumoase, frumoase de tot, cu piepturi ca ale...

Termină scrisorile și, cu încă un oftat, le puse pecetea și le duse afară mesagerului, pe care-l însoți până la cal.

— Ai văzut-o vreodată pe această Lady Judith, sau pe Lady Bronwyn? îl întrebă ea pe mesager.

— Dar, de multe ori.

— Și sunt, cred, femei frumoase, nu-i așa?

— Frumoase? râse omul, în timp ce încăleca. Fericit trebuie să mai fi fost Dumnezeu în ziua când le-a zămislit pe femeile astea. Lordul Raine n-o să plece din Anglia, cum nici eu n-aș face-o, dacă aș avea-o în familia mea pe oricare dintre ele. Haide, băiete, încearcă să găsești pe cineva care să-l consoleze, îi mai spuse, făcând un semn spre cort. Pierderea unei asemenea frumuseți, chiar și pentru o clipă, trebuie că-l face nespus de nefericit.

— Să-l consoleze!... mormăi Alyx, în timp ce se întorcea către cort – dar pe drum o aștepta altă dandana, cu Raine în mijloc.

— Pentru viața voastră n-ați omorât-o, ba bine că nu! le spunea el unor oameni – un cerșetor și un hoț de buzunare; amândoi stătuseră de gardă toată dimineața. Alyx, continuă, vorbind peste capetele lor. Pregătește-mi calul. Plecăm.

Luând-o la goană, Alyx înșeuă uriașul armăsar, avându-l gata de drum când Raine ieși iar din cort, cu o secure de luptă și o ghioagă în mâini. Încălecă și o trase și pe ea după el pe Alyx înainte ca fata să-i poată pune vreo întrebare, și în câteva secunde galopau prin pădure cu toată viteza.

După o alergătură bună, cât de repede le permiteau copacii, Raine opri și sări de pe cal. Apucând frâul, Alyx trecu în șa, și reuși să vadă ce se petrecea. O femeie drăguță, cu ochi mari și

căprui, îmbrăcată cu o rochie frumoasă cum Alyx nu mai văzuse niciodată, stătea lipită de un copac, privind cu groază la trei oameni din tabără care o amenințau cu spadele și cuțitele.

— Cară-te de-aici, lepădătură, mârâi Raine, îmbrâncindu-l în lături pe unul dintre ei, apoi și pe al doilea.

Femeia, tremurând de frică, ridică privirea spre el fără să-i vină a crede.

— Raine, șopti ea, înainte de a închide ochii, începând să alunece cu spatele în josul trunchiului.

Raine o prinse în brațe și o ridică, strângând-o la piept.

— Anne, îi spuse el, acum ești în siguranță. Alyx, adu niște vin. Am lângă șa o ploscă.

Uimită de scena din fața ei, Alyx sări jos din șa și luă micul burduf de piele, ducându-i-l lui Raine, care se așezase pe un copac doborât, ținând-o alături pe femeia numită Anne.

— Anne, bea de-aici, o îmbie el cu glas blând, iar genele ei fluturară, în timp ce sorbea. Și acum, spune-mi ce căutai așa de departe în pădure.

Se vedea clar că femeia nu se grăbea să se desprindă din brațele lui Raine, constată Alyx, în timp ce se uita cu uimire la rochia ei. Era dintr-o mătase foarte roșie, material pe care nu-l mai văzuse decât în biserică, brodată peste tot cu iepurași, cerbi, pești, fel de fel de animale. Decolteul pătrat era foarte larg, lăsând să se vadă o mare parte din sânii voluminoși, iar corsajul era tighelit cu fir auriu și bătut în pietre scumpe, scânteietoare.

— Alyx! exclamă Raine, nerăbdător, dându-i burduful cu vin. Apoi, se întoarse iar spre femeia pe care o ținea în brațe ca pe un copil, murmurându-i cu tandrețe: Anne...

— Ce-i cu tine aici, Raine? îl întreabă ea, încet.

„N-ar putea să cânte,” își zise imediat Alyx. În vocea ei nu se simțea nici urmă de putere, suna doar ca un fel de scâncet.

— Regele Henry m-a declarat trădător, răspunse el, cu un ușor surâs.

Anne îi zâmbi.

— A pus ochii pe averea ta, așa-i? Dar ce-ai făcut pentru a-i da motive să-ți ia pământurile?

— Roger Chatworth a răpit-o pe sora mea, Mary, și pe noua soție a lui Stephen.

— Chatworth! repetă ea, surprinsă. Femeia aia de care Gavin era atât de îndrăgostit nu s-a măritat cu un Chatworth?

— Discretul meu frate, comentă Raine, dezgustat. Femeia aia e o târfă, și încă una de cea mai joasă speță, numai Gavin n-avea ochi să vadă. Măcar de loial, e loial. Chiar și după ce s-a însurat cu Judith, o vreme încă a mai iubit-o pe Alice Chatworth.

— Dar ce are asta de-a face cu motivul pentru care te afli aici? vru să știe Anne.

„De ce nu stă pe propriile ei picioare?” se întrebă Alyx. „De ce șade așa de calmă pe genunchii lui, și vorbește la fel de elegant ca și cum ar fi în castelul unui nobil?”

— E o poveste lungă, răspunse Raine. Din cauza unui accident, Alice Chatworth a rămas cu niște cicatrice urâte, și o dată cu frumusețea și-a pierdut și mințile – atâtea câte avea. De când a rămas văduvă, are grijă de ea cumnatul ei, și s-ar putea ca femeia asta să-i fi otrăvit gândurile, fiindcă mai târziu Roger l-a provocat pe fratele meu la duel, urmând ca învingătorul s-o ia de nevastă pe femeia promisă de Regele Henry lui Stephen.

— Da, acum îmi amintesc, dădu din cap Anne. Era o mare avere la mijloc.

— Bronwyn a lui Stephen e o femeie bogată, da, dar Stephen o voia și pe ea, nu numai moșiile, zâmbi Raine. Dar Chatworth n-a putut suporta să piardă, așa că le-a luat ostatece pe surorile mele.

— Raine, dar e îngrozitor! Și Regele Henry cum a...

— Eu tocmai mergeam spre Wales, cu niște oameni de-ai regelui, când am auzit că Mary fusese răpită, așa că m-am întors și am pornit pe urmele lui Chatworth.

— În fruntea armatei regelui?

Când Raine dădu din cap, Anne se strâmbă puțin.

— Prin urmare, Henry are unele motive să considere că l-ai trădat. De-asta umbli îmbrăcat ca un fermier și cutreieri pădurile astea îngrozitoare?

— Da, confirmă el, privind-o. Arăți bine, Anne. E mult de când nu te-am mai...

La aceste cuvinte, Anne sări de pe genunchii lui, rămânând în picioare, ca să-și netezească rochia — o rochie pe care Alyx tare mai tânjea s-o atingă.

— N-ai să mă seduci din nou, Raine Montgomery. Tatăl meu mi-a promis că-mi va găsi un soț cât de curând, și aş dori să mă duc la el cât se poate de pură, așa că n-am să-ți mai înghit vorbele mieroase.

Întorcându-se în loc, se uită pentru prima oară la Alyx.

— Și băietanul ăsta, care stă și se uită la noi cu gura căscată, cine-i?

Numaidecât, Alyx închise gura și-și mută privirea dinspre cei doi.

— E scutierul meu, răspunse Raine, amuzat. Oi fi eu nevoit să trăiesc în pădure, dar n-am ajuns chiar un sălbatic. Muncește din greu, și știe să scrie și să citească.

— Înțeleg că ție nimeni n-a fost în stare să-ți bage învățătura asta în căpățâna asta tare, se răsti ea. Raine! Nu te mai uita așa la mine. N-o s-ajung nicăieri, să știi. Și ia zi, băiete, ai cumva și un nume?

— Alyxander Blackett.

— Blackett? repetă Anne. Unde-oi mai fi auzit eu numele ăsta?

„În ordinul meu de arestare,” replică în gând Alyx, îngrijorată. De ce nu-și schimbase numele

de familie? Acum, femeia asta odioasă putea s-o dea de gol în fața lui Raine.

— E un nume destul de comun, zise acesta, cu nepăsare. Alyx, du-te înapoi în tabără și așteaptă-mă.

— Nu, băiete! interveni Anne. Raine, vorbesc serios. N-am să mă mai las să fiu folosită de tine, și n-o să rămânem singuri aici. Trebuie să mă duci înapoi, la ceilalți vânători. Când au să vadă că m-am pierdut, vor porni în căutarea mea.

— Am gărzi, spuse el, prinzând-o de talie și trăgând-o iar între coapse. Vom avea tot timpul de care e nevoie. Alyx, pleacă de-aici.

— Vreau ca scutierul ăsta dulce al tău să rămână, spuse Anne, împingându-l de umeri. Stai de-atâta vreme în adâncul codrilor, încât nu m-aș mira să fi ajuns să preferi băieții drăgălași, în locul...

Nu apucă să termine fraza, căci Raine o trase spre el, acoperindu-i gura cu a lui.

Fără să se rușineze deloc, Alyx îi privea cu atenție. Niciodată nu mai văzuse doi oameni sărutându-se așa, cu trupurile unite și capetele mișcându-li-se. Mai mult decât orice pe lume, își dorea ca ea să fi fost în brațele lui Raine.

Era atât de absorbită de scena dinaintea ei, încât în momentul când sosi prima săgeată, șuierând prin aer, ca să se înfigă la câteva degete de piciorul lui Raine, rămase nemișcată, nefiind sigură ce se întâmpla. Raine reacționează pe dată, trântindu-le pe amândouă la pământ, dintr-o mișcare.

— Pe mine mă vor, spuse el calm. Alyx, tu ești destul de subțire ca să te strecuri la adăpostul copacului. Încearcă să ajungi la calul meu și să-mi aduci armele.

— Și tu? șopti Alyx, în timp ce altă săgeată trecea peste capetele lor.

— Eu trebuie s-o duc pe Anne la adăpost. Fă ce-ți zic eu! îi porunci Raine.

Fără să mai stea pe gânduri, Alyx porni târâș, ascunsă de vegetația deasă a pădurii. De fiecare dată când câte o săgeată cădea în spatele ei, se încorda din tot trupul, de teamă. Neavând curaj să privească înapoi, speriată că l-ar fi putut vedea pe Raine zăcând fără viață, continua să înainteze. Când ajunsese la capătul copacului prăbușit, se ridică pe vine și o luă la fugă. Abia după ce se îndepărtă îndeajuns de zgomotele săgeților, putu să se oprească și să se orienteze.

Calul, acel armăsar mare, sur și nărkavaș al lui Raine, se agita înnebunit în pripon, în timp ce un om apărut lângă el încerca să apuce căpăstrul. Dacă prindeau calul, Raine nu mai avea cum să lupte, căci aproape toate armele lui erau legate de șa. Lua-l-ar dracu'! se înfurie Alyx. Așa de tare i se aprinseseră călcâiele după femeia aia gătită în mătăsuri roșii, încât uitase de orice altceva.

După ce se rugă un moment în tăcere, Alyx deschise gura și cântă câteva note despre care știa că-i plăceau calului. Cât ai clipi, acesta se calmă, cu urechile ciulite, și în clipa aceea omul îl apucă de frâu și reuși să-l dezlege.

— Calul ăsta e la fel de prost ca stăpănu-său, mormăi ea printre dinți, înainte de a începe alt crâmpei de melodie, strident și discordant, pe care animalul nu putea să-l sufere.

Și, într-adevăr, calul se cabră pe picioarele dinapoi, scăpând din mâna celui ce-l capturase. Când o luă la galop spre ea, Alyx își ținu respirația de teamă, înainte de a schimba iarăși cântecul, calmându-l din nou, astfel încât să poată să-l prindă și să încalece.

— Și acum, te rog, fă ce spun eu, îi șopti când capul cel mare se întoarse spre ea, cu nările dilatate și ochii holbați. Hăis! îi porunci, pe tonul pe care-l folosea ca să controleze douăzeci și cinci de coriști neastâmpărați.

Calul o luă din loc, dar într-o direcție greșită, așa că Alyx începu să tragă de hățuri din rășputeri,

încercând să-l îndrepte în partea de unde venise.

— Nu, Raine! Nu!

Țipătul femeii se auzi imediat ce Alyx reușise să stăpânească animalul, iar când ieși dintre copaci, îl văzu pe Raine, cu spada însângerată deasupra unui mort, gata să respingă alți doi oameni înarmați cu spade. Anne se ascundea în spatele lui.

— Sunt oamenii tatălui meu! zbieră ea. Au venit să mă găsească. Ți-am spus eu că mă vor căuta.

Și, cu aceste cuvinte, ieși de după el, aplecându-se spre cel căzut la pământ.

— N-a murit, spuse ea. Putem să-l ducem îndărăt, cu noi.

Îi aruncă lui Raine o privire furioasă.

— De ce nu asculți niciodată de nimeni? se răsti ea. De ce scoți spada mai întâi, și abia pe urmă vorbești?

Alyx, pradă unui val de furie, sări de pe cal. Chipul crispat, cu buzele strânse, al lui Raine, dădea de înțeles că acesta n-avea de gând să se apere.

— Stăpânul meu a fost atacat mai întâi! strigă ea. Când zboară săgețile spre el, ce să facă, să se ridice în picioare și să întrebe cine trage cu arcul, înainte de a trage spada din teacă? Dumneata, frumoasă cuconiță, erai foarte încântată când îți apăra neprețuita făptură durdulie cu trupul lui, dar acum, că trebuie să ai grijă de un rănit, nu-ți mai convine să-ți amintești cum ai încercat să-l ademenești pe stăpânul meu în tufișuri.

— Alyx, spuse Raine din spatele ei, punându-i mâna pe umăr. Ține minte, nu e cavaleriește să...

— Cavaleriește! răcni revoltată Alyx, răsucindu-se cu fața spre el. Cățeaua asta a...

Raine îi acoperi gura cu o mână, strângând-o cu spatele lipit de pieptul lui.

— Anne, spuse el încet, iartă-ne – și pe mine, și pe băiat. Nu s-a instruit prea mult. Ia-ți oamenii și duceți-vă înapoi la pârâu. Voi trimite pe cineva să vă conducă afară din pădure.

— Raine, răspunse ea, ridicându-se de lângă rănit. N-am vrut să...

— Gata, Anne, du-te, și dacă vezi pe cineva din familia mea, spune-le că sunt bine.

La asta, femeia dădu din cap. Unul dintre oameni o ajută să se urce pe un cal din spatele lui, rănitul fu aruncat și el de-a curmezișul spinării altuia, și plecară.

Când nu se mai văzură, Raine îi dădu drumul lui Alyx.

— Au încercat să te ucidă! gâfâi ea, privindu-l încruntată. Iar femeia aia te-a certat fiindcă-l răniseși pe omul ei.

Raine ridică din umeri.

— Cine poate să le înțeleagă pe femei? Întotdeauna au interesat-o numai banii și proprietățile.

— Și înțeleg că o cunoști foarte bine, continuă Alyx, frecându-și obrazul, unde încă mai simțea atingerea mâinii lui Raine peste gură.

— Tatăl ei a propus odată s-o iau de soție.

Aceste cuvinte o făcură pe Alyx să se oprească.

— Și ai preferat să n-o faci, sau te-a refuzat ea?

Raine rânji strâmb, făcând să-i apară o gropiță.

— M-a acceptat în toate felurile pe care i le-am cerut – numai de nevastă n-am cerut-o nicidecum. Se răzgândește de la o clipă la alta. Nu se poate hotărî nici măcar ce rochie să-și ia pe ea, în fiecare zi. Sunt sigur că nu i-ar plăcea să fie o nevastă credincioasă, iar mie îmi displace să bat femeile.

— Îți displace... repetă Alyx, șocată.

— Și acum, o întrerupse el, desprinzându-se de copacul unde stătuse rezemat, dacă am terminat cu instruirea ta despre femei pe ziua de zi, aș dori să facem ceva și pentru piciorul ăsta al meu.

Coborând privirea, Alyx văzu pentru prima oară pata de sânge care-i îmbiba lui Raine pantalonul.

Capitolul 7

— Ești rănit, zise ea cu o voce care suna de parcă ar fi vrut să spună că era mort.

— Nu cred că-i grav, dar poate-ar fi mai bine să vedem ce este.

Alergând la el, Alyx îl cuprinse cu brațul pe după mijloc.

— Stai jos. Mă duc s-o chem pe Rosamund și...

— Alyx, spuse el, amuzat, nu e o rană mortală, și pot foarte bine să mă întorc călare până la tabără. Știi, ești cel mai rău scutier pe care l-am avut vreodată.

— Cel mai rău! exclamă ea, așezându-se greoi pe o buturugă. Ești nerecunoscător și...

— Ce ți-a luat atâta timp ca să vii cu calul? Eu luptam pe viață și pe moarte, iar pe tine te auzeam cântând prin pădure. Sperai să distrezi dușmanul, sau ce...?

În veci, în vecii vecilor n-avea să mai stea de vorbă cu el, hotărî ea, în timp ce-i întorcea spatele și se ducea după cal. Chicotitul pe care-l auzi în urma ei o făcu doar să ridice și mai sus din bărbie.

Chiar și când Raine se chinui să se ridice, Alyx refuză să-l ajute și se întoarse în altă parte, ca să nu-l vadă.

— Alyx, trebuie să încalec pe partea cealaltă, iar calului n-o să-i placă. Trebuie să-l ții locului. Nu vreau să mă rănesc și mai rău la piciorul ăsta.

La auzul acestor cuvinte Alyx cuprinse capul calului cu mâinile și, privindu-l în ochi, începu să cânte. Raine se așeză pe spinarea lui, și după câteva momente se oferă s-o ajute și pe ea să încalece.

Pe tot drumul până la tabără, Alyx se ținu de șa, privind cum lui Raine îi curgea sângele pe coapsă. Calul, simțind mirosul, începea să se agite – iar Raine, instinctiv, îl strângea între genunchi, ca să-l controleze. Alyx îl simți cum se încorda din cauza durerii.

— Poate reușești să-l calmezi cu cântecele tale, sugeră el, încet.

— Cu gălăgia mea, vrei să zici? replică Alyx, încă lezată de vorbele lui.

— Cum dorești, spuse scorțos Raine.

Alyx nu-l mai auzise niciodată vorbind pe acel ton, dar își dădu seama că încerca să-și ascundă durerea. Deși spusese că rana nu era gravă, sângerarea nu dădea semne de contenire. Nu era momentul să fie furioasă. Începu să cânte, iar calul se liniști.

— Va trebui să te arăt fraților mei, murmură el. N-or să creadă până nu vor vedea cu ochii lor.

În timp ce se apropiau de tabără, mai mulți oameni, simțind că era ceva în neregulă, le ieșiră în întâmpinare.

— Ar fi mai bine dacă n-ar vedea că sunt rănit, îi spuse Raine lui Alyx. Și-așa sunt destul de greu de controlat, iar acum n-am nevoie de noi probleme.

Alyx sări repede de pe cal și trecu în dreptul piciorului însângerat al lui Raine, pentru ca oamenii să nu i-l vadă.

— Am auzit c-a fost o luptă, spuse un om cu dinții înnegriți și ochii hulpavi.

— Doar în mintea ta bătrâne, strigă Alyx, surprinzându-i pe toți cu vocea ei puternică; oamenii tresăriră, la fel ca și calul lui Raine. La o parte! ordonă ea. Animalul e nervos. A trebuit să dăm cu biciu-n el, ca să se cumițească.

În timp ce oamenii se uitau cu teamă la marele armăsar care-și rostogolea ochii în orbite, simțind mirosul de sânge, Raine ridică ghioaga.

— Și voi alte treburi n-aveți? mârâi el. Joss, vino la cortul meu. Am să-ți dau de lucru.

Bombănind, oamenii începură să se întoarcă la focurile și colibe lor.

Când calul ajunse în fața cortului, se opriră, iar Alyx se opinti pentru a-l ajuta pe Raine să coboare.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu mă ajuta! o opri el, printre dinți. Au să te vadă. Du-te și ține capul calului. Să cânti bine și tare, și să atragi atenția asupra ta.

Alyx se supuse și, într-adevăr, le atrase atenția multora, ba încă atât de bine, că avu nevoie de aproape o jumătate de oră ca să scape de toți cei care-i cereau să mai cânte, să tot cânte... În cele din urmă, convinsă că nimeni nu observase descălecarea stângace a lui Raine, intră după el în cort.

Raine stătea pe priciul lui, având pe el doar cămașa și legătura din jurul șoldurilor. Rosamund îngenunchease lângă coapsa lui, iar lângă genunchii ei se afla un lighean cu apă înroșită de sânge.

— Iată-te, în sfârșit! mormăi Raine. Altceva decât să te grozăvești cu vocea aia a ta mai știi? Doamne ferește să mergem în vreun război! Dușmanul ți-ar cere să cânti, iar tu ai arunca toate armele, ca să-i dai drumul la cine știe ce baladă. Gata, Rosamund, acum du-te și vezi de omul pe care l-am rănit eu. Jocelin, arată-i drumul. Iar tu, păsăroiul meu cântător bun de nimic, vezi dacă ești în stare să-mi bandajezi piciorul ăsta, sau poate să-i cânti răni până se-nchide singură.

Alyx deschise gura să răspundă, dar Joss, care stătea cu spatele spre Raine, îi puse o mână pe umăr.

— Are dureri, să ții minte, îi șopti el, înainte de a ieși din cort.

O singură privire spre chipul lui palid o făcu să-și dea seama de adevărul spuselor lui Jocelin.

— Nu te holba la mine! o repezi Raine. Fă-te și tu de folos cu ceva.

Alyx n-vea de gând să înghită un asemenea tratament. Furia și ostilitatea lui Raine nu puteau decât să-l rănească și mai rău.

— Taci din gură, Raine Montgomery! îi ordonă ea. N-am să-ți mai primesc insultele. Stai la un loc,

și-am să-ți îngrijesc rana, dar nu poți face nimic ca să schimbi faptul că ai fost rănit. Dacă te iei de mine nu vei reuși decât să te simți și mai rău.

Raine dădu să se ridice, dar o singură privire a lui Alyx îl făcu să se culce la loc.

— Au să se omoare între ei, spuse el deznădăjduit, referindu-se la tâlharii de afară.

— N-are nici o importanță, declară cu nepăsare Alyx, trecând de cealaltă parte a patului. În toată tabăra nu-s nici măcar cinci care merite locul pe care-l ocupă pe Pământ.

Îngenunchind, ridică de pe coapsa lui Raine fașa pe care Rosamund o pusese acolo. Era pentru prima oară când vedea o asemenea rană, inflamată și încă sângerând, și simți un nod în stomac.

— Ai de gând să dai la rațe? o tachină Raine, când o văzu pâlind. Am avut răni mult mai grave, numai că asta pare să fie cam adâncă...

Picioarele lui, cu coapsele groase și musculoase întinse în fața ei, purtau câteva cicatrice mari. Cu un gest nesigur, Alyx o atinse pe una dintre ele.

— Taiș de secure, murmură Raine, culcându-se la loc, căci pierderea de sânge începea în sfârșit să-l secătuiască de puteri.

Cu mișcări cât se putea de delicate, Alyx îi curăță rana, încruntându-se când văzu cât de murdară era, de parcă săgeata ar fi vrut să se șteargă de carnea lui Raine. Când termină, trase lângă patul lui un taburet și rămase privindu-l, cu speranța că adormise.

După mult timp, fără să deschidă ochii, Raine vorbi.

— Alyx, șopti el, făcând-o să îngenuncheze imediat alături, sub laviță e o casetă. Vrei să mi-o dai, te rog?

Imediat, fata scoase cutia de piele și zâmbi, când văzu că înăuntru era o lăută.

— Știi să cânti la ea? o întrebă Raine.

Cu un zâmbet încrezător, Alyx scoase lăuta, deja arzând de nerăbdare să atingă coardele. Încet,

începu să cânte, cu instrumentul și cu gura, una dintre compozițiile ei proprii.

Trecuseră câteva ore, când nu se mai îndoi că Raine adormise și puse lăuta departe. În tăcerea pe care n-o risipea decât respirația lui neregulată, Alyx își dorea ca Rosamund să revină. Starea lui Raine părea să se fi agravat, și avea nevoie de cineva care să-i spună că avea să-și revină.

O privire prin jur îi dădu de înțeles că aveau nevoie de apă, iar jiletca ei era îmbibată de sângele lui Raine și trebuia s-o spele. Dimineața, proscrisii aveau s-o ia la întrebări despre cele întâmplate.

Era aproape întuneric când ajunse la pârau. După ce spălă haina, se dezbracă ca să și le spele și pe toate celelalte. Aproape înghețată de frig, reveni la tabără cu gălețile pline.

Abia intrase în cort, când un geamăt al lui Raine o făcu să tresară.

— Mary... bâigui el în somn. Mary, am să te găsesc.

Dintr-un salt, Alyx ajunse lângă el. Trebuia să tacă, pentru ca oamenii din tabără să nu-și dea seama că nu se simțea bine. Idioților le venise idea că Raine ascundea în cort aur și pietre prețioase, iar Alyx nu se îndoia c-ar fi profitat de ocazie ca să scotocească.

— Mary! strigă Raine mai tare, mișcându-și brațul, gata să atingă capul lui Alyx.

— Raine, trezește-te! șopti ea sonor. Ai un vis urât.

Când îl apucă de braț, și-i atinse-i pielea, simți imediat că avea febră.

— Raine! repetă, pe un ton mai poruncitor. Nu trebuie să te mai agiți.

Îi prinse ambele mâini într-ale ei și se pomeni trasă spre el, aproape pe sus.

— Trebuie s-o găsesc pe Mary, spuse el, vorbind greoi.

— Stai locului, boule! şuieră ea.

Aceste cuvinte părură să-și facă efectul, căci deschise ochii, iar Alyx le văzu lucirea febrilă.

O clipă, se uită la ea fără s-o vadă, apoi privirea păru să i se limpezească și, apucând-o cu o mână de ceafă, o trase cu gura peste a lui.

Chiar dacă s-ar fi gândit să protesteze, lui Alyx i-ar fi fost imposibil s-o facă. În momentul când buzele ei le atinseră pe ale lui Raine, totul se pierdu. Era o femeie pasională și simțitoare, și dintotdeauna își cheltuisese această pasiune și sensibilitate pe muzică. La prima atingere a lui Raine, muzica îi eplodă prin tot trupul: imnuri ale îngerilor, murmure ale diavolilor, coruri atingând note noi, melodii vesele, cântări triste.

Raine întoarse capul, despărțindu-i buzele cu ale lui, în căutarea dulceții dinăuntrul gurii ei; limbile li se atinseră. Alyx avu nevoie doar de un moment ca să învețe cum să-l sărute la rândul ei. Îi cuprinse capul cu brațele și-l trase mai aproape, afundându-și limba tot mai adânc în gura lui. Asta-și dorise de când îl văzuse pentru prima oară, să fie tratată nu ca un băiat, ci ca femeia care era.

Raine reacționează din plin la agresivitatea ei, sugându-i buzele cu ale lui, mușcându-le, trăgând de ele cu dinții, trecându-și limba peste volumul lor dulce.

Când mâna lui se strecură în jos ca să-i atingă partea de sus a pulpei, Alyx își trase scurt respirația și începu să-l sărute pe obraz, coborând cu buzele spre gâtul lui, gâtul acela puternic la care se uitase de atâtea ori, în timp ce pe el șiroiau pârlăieș de sudoare.

Pielea lui, atât de fierbinte, îi ardea picioarele, când Raine se trase într-o parte și începu să-și plimbe mâinile pe toată lungimea lor, înfigându-și degetele în mușchii tari dinapoia coapselor. Când ajunse la fese și le cuprinse în palme, scoase un mic chicotit de satisfacție.

Dar Alyx nu se mulțumea să fie doar o participantă pasivă, iar mâinile ei începură să-l

exploreze și ele, ridicându-i cămașa, atingându-i cu degete arzătoare pielea fierbinte. Părul de pe piept, des și cârlionțat, era la fel de moale pe cât și-l imaginase. Iar mușchii, arcuiți și unduitori, o excitau mai presus de orice închipuire.

— Raine, murmură ea, urmându-și mâinile cu buzele.

Mâinile lui încremeniră, sub efectul a ceea ce făcea Alyx cu gura. Când cămașa n-o lăsă să coboare și mai mult, își schimbă poziția, ca să poată începe de jos, urcând de-acolo.

Buzele ei atinseră marginea părului care se făcea nevăzut sub legătura de pe umeri, iar respirația lui Raine se accelerează, pe când mâinile nu i se mai mișcau, încheștate pe coapsele ei tari. O dată cu buzele, lui Alyx îi porniră în sus și mâinile, luând cu ele cămașa până când ajunseră la gât și, ca prin miracol, veșmântul alunecă de pe trupul lui, dezvăluind vederii și atingerii toată acea piele arsă de soare.

Raine, care se mișca mai încet și la fel de încet își dădea seama și ce anume i se întâmpla, că acea nimfetă din cer făcea dragoste cu el, îi smulse ușor, cu un gest îndelung exersat, cămașa, și din aceeași mișcare cuprinse cu un braț talia îngustă a viziunii, ca s-o culce lângă el.

Fu rândul lui Alyx să se sufoce, când trupul ei gol atinse pielea învăpăiată a lui Raine, iar mâinile lui încinse prinseră a i-l explora, oprindu-se la talia încercuită larg de centura din Lyon. Parcă pentru Raine ar fi fost firesc ca Alyx să nu poarte pe ea nimic altceva decât acel brâu aurit al strămoșilor ei. În timp ce mâna i se urca spre sânii ei eliberați, Alyx își ținu respirația, de teamă să n-o respingă fiindcă era prea mică pentru gusturile lui, dar când mâna lui o încercui și buzele începură să savureze gâtul, uită de orice cusururi imaginare. Iar când gura lui Raine își croi o cărare de foc spre sânul ei și-i atinse cu limba vârful trandafiriu, Alyx icni și

se arcui spre el, cu șoldurile ciocnindu-i-se neelegant de ale lui.

Un chicotit gros, senzual, ieși din gâtlejul lui Raine, în timp ce dinții i se înfipseră puțin cam prea tare în sfârcul ei, făcând-o să se smucească din loc, cu un ușor țipăt. Raine își strecură repede o mână sub talia ei și o trase cu ușurință înapoi, prinzându-i între dinți lobul urechii.

— Ești a mea, dulce zână a codrilor, mârâi printre dinți, iar respirația lui, la fel de înfierbântată ca pielea, păru s-o pătrundă, coborând până direct în golul de sub pânțe.

— Nu, chicoti ea cu o voce în care nimeni n-ar fi putut găsi un răspuns negativ, încercând de formă să-l respingă. Raine o lăsă să se îndepărteze la câteva degete, după care mâna lui o aduse înapoi, manevrând-o de parcă ar fi fost jucăria unui copil trasă de o sfoară.

Prinsă în joc și fără să-i placă deloc hărțuielile lui, Alyx își ridică genunchii la piept și-l împinse cu putere. Avu plăcerea să vadă că, în sfârșit, Raine fu nevoit să-și folosească ambele brațe ca s-o țină lângă el.

Părând încântat de poziția ei ghemuită, continuă s-o țină astfel, trecându-și mâinile peste spatele ei, până când Alyx știu că trupul i se încălzise la fel ca al lui – și deodată, redeveni serios, în timp ce buzele sale le găseau pe ale ei și iar o strângea la piept, cu putere, cu toată puterea, pasiunea înțelegându-i-se aproape palpabil.

Nerăbdător, îi împinse picioarele în jos, iar acum mâinile nu-i mai erau blânde ci poruncitoare, trăgându-i trupul zvelt spre trupul lui masiv, părând a încerca să le contopească pieile.

Orbită, cu o muzică magnifică vuindu-i în urechi, Alyx încercă să se apropie mai mult de el, aruncându-și un picior peste al său, cuprinzându-i coapsele, agățându-și laba pe după genunchiul lui.

Mâna lui Raine coborî peste spatele ei, încet, simțindu-i fiecare locșor până ajunse la mijlocul

trupului. Cu ochii mari, Alyx se retrase, și văzu că ai lui erau închiși, concentrându-se asupra senzațiilor. Când degetul lui o pătrunse, începu să tremure, speriată de acea experiență nouă, temându-se de ceea ce i se întâmpla, de ceea ce simțeau mintea și trupul ei.

Mâna lui se mișcă mai departe, mângâindu-i partea dinăuntru a coapselor, făcându-i picioarele să se depărteze tot mai mult, până ce-i încercuiră șoldurile, atât de strâns încât amenințau să-l strivească.

Când mâna lui stângă e desprinsă de ea, Alyx scânci, dar gura lui Raine i-o captură pe a ei cu atâta lăcomie, de parcă ar fi încercat s-o înghită. Aproape înlăcrimată, se îndesă și mai mult în el. Legătura de pe șoldurile lui dispăruse și, când bărbăția lui îi atinse feminitatea, aproape că sări pe el. Raine o ținu în loc, penetrând-o încet, încet, încet de tot, pas cu pas.

Rămase nemișcat, umplând-o, stând pe loc, lăsând senzațiile să se scurgă dintr-un trup în celălalt, până când Alyx, dornică și lipsită de experiență, începu să se miște, stângaci, smucit.

Mâinile lui Raine îi cuprinsesă fesele și o conduseră, mișcând-o încet și fluid, ritmic, tot mai ușor cu fiecare impuls, împingând-o tot mai sus și mai sus pe calea dureroasei plăceri.

Când Alyx începu să se miște mai repede, Raine se luă după ea, apăsând și el mai tare și mai rapid, din ce în ce mai adânc, până când unghiile ei prinseră a-l zgâria pe spate. Îl mușca și de gât, și începea să se răsucescă din tot trupul, părând să se lupte cu el și în același timp să-l implore.

Dintr-o întoarcere scurtă, Raine o trânti pe spate și se lăsă peste ea cu toată greutatea lui magnifică și delicioasă, apăsând-o pe laviță atât de tare încât parcă ar mai fi avut puțin până s-o sfârâme sub ei. Alyx îl strângea cu picioarele, agățându-și gleznele una de alta și împingându-și șoldurile în sus spre

el, în vreme ce Raine îi mai aplică două șocuri pătrunzătoare, orbitor de tari – și o făcu să moară.

O muzică îmbătătoare, de un alb incandescent, explodă prin toată făptura ei care vibra și se cutremura, înfiorată, spulberându-i pielea, împrăștiind-o în bucăți, până când din toată puterea ei nu mai rămase nimic.

Încleiată, îngrozitor de vlăguită, nesigură de ceea ce tocmai făcuse și i se făcuse, Alyx rămase agățată de Raine, lăsându-se să-i simtă toată pielea încinsă, respirația neregulată în ureche. Mișcându-și un braț, cu senzația că tocmai se rostogolise pe un povârniș abrupt plin de pietre, îi atinse părul umed de la ceafă. Dintr-o mișcare scurtă și feroce, Raine o înhăță de mână, întorcându-se pe o parte, o trase după el și-i strânse mâna într-a lui, atât de tare încât părea mai-mai să-i frângă degetele.

— A mea, șopti el, ridicându-i mâna la gură și sărutându-i două degete, înainte de a-l birui somnul.

Câteva minute, Alyx moțai, pe jumătate adormită și ea. Trupul îi era epuizat, și totuși, cumva, era mai vie decât fusese vreodată. Nu-i era deloc rușine pentru că se împerechease cu un bărbat care nu era soțul ei, cum poate ar fi trebuit, dar în acel moment nu avea nevoie de nimic mai mult în viață decât de piciorul acelui bărbat drag peste al ei, de acea umezeală lipicioasă care le ținea unite nu numai trupurile.

— Te iubesc, îi șopti ea bărbatului care dormea în brațele ei. Știu că nu poți fi niciodată al meu, însă măcar în clipa asta, ești. Te iubesc, repetă, în timp ce-i săruta o şuviță de păr umedă, adormind la loc, mai fericită decât fusese vreodată în viața ei.

Capitolul 8

Alyx se trezi în lumina vie a soarelui de dimineață, care intra în cort. Pielea lui Raine era și mai fierbinte decât în noaptea trecută. Se mișca în somn, agitat, rostogolindu-se într-o parte și-n alta, fără să ia în seamă prezența lui Alyx, căreia amenința să-i rupă oasele. Împingându-l din răspuțeri, reuși să-l dea la o parte și începu să-și ia repede pe ea hainele, care pe alocuri încă mai erau ude, de vreme ce, după baia de cu seară, zăcuseră grămadă toată noaptea. Tare-ar mai fi vrut să poată lua pe ea o rochie, renunțând la prefăcătoria de a fi băiat. Hainele și obiceiurile bărbătești îi ofereau mult mai multă libertate – dar, dacă ar fi fost băiat, ar fi pierdut o noapte ca aceea de care tocmai avusese parte.

Abia își încheiase jilecta, și în cort intră Jocelin, cu Rosamund după el.

— Cum se mai simte? întrebă Joss, privind-o pătrunzător pe Alyx.

Înainte ca fata să poată răspunde, Rosamund îi întrerupse.

— Are febră și trebuie să i-o alungăm. Aduceți-mi niște apă rece, până-mi pregătesc buruienile de leac.

Numaidecât, Alyx luă gălețile și se duse la râu.

* * *

Următoarele trei zile au fost o tortură pentru Alyx. Ea și Rosamund au muncit încontinuu ca să ajute ca lui Raine să-i scadă temperatura. Trupul lui mare era căptușit cu prișnițe, iar cele două femei erau nevoite să-i toarne pe gât tot felul de fierturi urât mirositoare. Aceste tratamente erau întotdeauna însoțite de niște porunci teribile în care Alyx îl făcea pe Raine în toate felurile, de la cerșetor bun de nimic până la păun îndopat și

fudul, făcând-o pe Rosamund să chicotească și, uneori, să se îmbujoreze. Alyx îi cânta încontinuu, adesea acompaniindu-se și la lăută, numai ca să-l liniștească, să-l facă să nu se mai zbată atâta.

Și, în timp ce Raine se zbuciuma în ghearele bolii, Jocelin încerca să țină în ordine tabăra, urmărind instrucția zilnică pe care o începuse Raine și căutând să împiedice tâlharii să se ia la omor între ei.

— Nu cred că merită osteneala, spuse el într-o zi, stând așezat pe pământ, la picioarele laviței lui Raine. De ce consideră că e dator să-și ia pe umeri problemele lor? întrebă, arătând cu capul spre bolnavul adormit, în timp ce primea o strachină cu tocană de la Rosamund.

— Raine adoptă pe toată lumea, spuse încet femeia, ținându-și capul plecat, ca întotdeauna. Crede cu adevărat că toți merităm să fim salvați.

— Care „toți”? întrebă Alyx, ridicând privirea dinspre Raine. Eu nu mă consider pe același plan cu un ucigaș.

— Și tu, Rose? se interesă Jocelin. Tu ce crimă ai săvârșit?

Rosamund nu răspunse – dar, când Joss întoarse capul, îl privi cu o asemenea expresie încât Alyx nu-și putu stăpâni o mică exclamație de uimire, acoperind-o apoi repede cu o tuse. Se vedea clar că Rosamund era îndrăgostită de Jocelin. Uitându-se de la unul la altul, fiecare cu propria sa frumusețe ieșită din comun, Alyx își putea da seama ce bine se potriveau. Știa de ce era Rosamund în tabăra aceea îngrozitoare: fiindcă oamenii credeau că fusese însemnată de diavol. Joss, însă, ce căuta acolo?

În zorii zilei următoare, febra lui Raine începu să cedeze. Alyx dormea, cu capul lângă brațul lui gol, când simți că nu mai ardea atât de tare. Ridicând privirea, văzu că avea ochii deschiși; se uita prin cort și, în cele din urmă, se opri asupra chipului ei.

Imediat, inima lui Alyx începu să bată mai tare, iar obrajii se înroșiră. Cum avea să reacționeze Raine la faptul că făcuseră dragoste?

După un moment, fără ca în ochi să i se citească nimic, Raine întoarse capul.

— Cât timp am zăcut?

— Trei zile, răspunse ea, cu un nod în gât.

— Și ai păstrat ordinea în tabără? Ori s-au omorât între ei?

— E... e totul în regulă. Jocelin a ținut spada peste capetele lor, așa că a fost liniște.

Văzând că nu răspundea, își trase respirația. Acum avea să vorbească despre ei doi, despre noaptea lor pasională.

În schimb, Raine se chinui să se ridice în capul oaselor, iar când Alyx se grăbi să-l ajute, o dădu la o parte, ca și cum persoana ei n-ar fi avut nici o însemnătate pentru el. Aruncând pătura de lână într-o parte, își smulse bandajele de pe coapsă și începui să-și inspecteze impersonal rana de pe picior, palpând-o în toate direcțiile.

— Se vindecă... îndrăzni Alyx. Rosamund a spus că nu rana era gravă, ci numai febra. Ne temeam să nu mori.

Întorcându-se spre ea, Raine îi aruncă o privire dură și rece, iar Alyx fu gata să jure că în ochi i se putea citi furia.

— Adu-mi ceva de mâncare, cât mai mult. Am nevoie să-mi refac puterile.

Alyx nu se clinti.

— Fir-ai al dracului să fii! răcni Raine, de se zguduiră pereții cortului.

Această izbucnire îi consumă și ultimele puteri pe care le mai avea, și-și ridică pentru o clipă mâna la frunte.

— Fă ce-ți spun, continuă el cu glas scăzut, culcându-se la loc. Și, băiete... mai adăugă, în timp ce Alyx se pregătea să iasă din cort, cu gălețile în mâini. Adu-mi și niște vin fiert.

— „Băiete!” se tângui Alyx, după ce ieși din cort. „Băiete!”

— Alyx? o agrăi Joss. L-am auzit cumva pe Raine, adineaori?

Posomorâtă, fata dădu din cap.

— E totul în regulă? continuă cântărețul. De ce striga?

— De unde să știu eu ce însemnau mugetele alea de bou? se răsti ea. Cum poate o făptură umilă ca mine să știe ce gândește un prieten al regelui?

Spre consternarea ei, Jocelin izbucni în râs și plecă, fluierând un cântecel care părea să fie destul de desfrânat.

— Bărbații! ocări Alyx, aruncând gălețile în râu; din furie și neatenție, luă și pietriș și nisip, pe lângă apă, și fu nevoită să repete manevra.

A doua oară, se opri, cu lacrimi în ochi.

— „Băiete”... repetă ea în șoaptă, spre apa rece.

Însemna atât de puțin pentru el, încât nici nu-și mai amintea noaptea lor împreună?

Poate că avea nevoie de câteva ore ca să-și aducă aminte, se gândi ea, în timp ce revenea spre cort, oprindu-se ca să-i spună lui Blanche că Raine cerea de mâncare.

— Mie-mi spui? replică femeia, cu o voce dulce, insinuantă. Deja m-a chemat la el, și trebuie să spun că Raine Montgomery nu și-a pierdut deloc puterile, adăugă ea cât mai tare, ca s-o audă cei din jur, strângându-și ostentativ cingătoarea fustei murdare. I-am dus mâncarea.

Cu bărbia în sus, Alyx intră în cort, cărând cele două găleți grele.

— Ce ți-a luat atâta vreme? întrebă Raine, cu gura plină.

Alyx se răsuci cu fața spre el.

— Mai am și alte treburi pe lângă adusul mâncării tale, îl repezi ea, furioasă. Și se pare că la fel de bine te poate servi și târfa aia a ta.

— Să zicem că ai dreptate, spuse el calm, mușcând dintr-un piciorde porc. Poate ar fi cazul

să lucrăm puțin la buna ta cuviință. O femeie este o femeie, o făptură fragilă și neajutorată, pe care s-o apărăm și s-o iubim, indiferent de ce-a ajuns în viață. Dacă tratezi o târfă ca pe o doamnă, doamnă va fi după cum și o doamnă poate deveni târfă. Totul depinde de bărbat. Să ții minte asta. Mai ai mult până să ajungi la vârsta bărbăției, dar și când ai s-ajungi...

— Când am s-ajung, n-o să mai am nevoie de nici un sfat de la tine! aproape că strigă Alyx, înainte de a se întoarce spre ieșire, unde dădu peste Jocelin. Aruncându-i o privire furioasă, trecu pe lângă el și ieși.

Joss se uită la Raine, luă loc pe un taburet și începu să-și strunească alene lăuta, pe când Raine mânca în tăcere. După un moment, Joss se opri.

— De cât timp ai aflat despre Alyx? întrebă el.

Doar o mică ezitare a mișcărilor dădu de înțeles că Raine îl auzise.

— De câteva ore, dacă vrei să știi, spuse el calm. Și tu, de când te-ai prins?

— Dintotdeauna.

Expresia lui Raine îl făcu să râdă.

— Mă și miram că nu și-a mai dat seama nimeni. Pentru mine, arăta ca o fetiță deghizată cu hainele fratelui ei mai mare. Când i-ai spus „băiete”, nu mi-a venit să cred că vorbeai serios.

— Ce n-aș da să-mi fi spus la timp și mie, zise Raine cu pătrundere, în timp ce-n obraz iar îi apărea o gropiță. Acum câteva zile, scria o scrisoare dictată de mine, și n-a lipsit mult s-o sărut. După aia, mi-a fost rău câteva ceasuri în șir.

— Ai pus-o la muncă mai tare decât pe oricine altcineva, să știi...

— Poate că încercam să-i schimb forma, râse Raine. Picioarele ei mă fascinează de ceva vreme.

— Și acum, ce ai de gând să faci cu ea?

Împingând tava la o parte, Raine se rezemă de căpătâiul priciului, simțindu-se foarte slăbit și nespus de obosit.

— Știi cât e adevărat din povestea ei? Ce i-a făcut Pagnell?

— A acuzat-o că l-ar fi jefuit, a declarat-o vrăjitoare, a pus o recompensă grasă pe capul ei.

Raine ridică o sprânceană, nemulțumit că știa atât de puțin despre niște lucruri care se întâmplau chiar sub nasul lui.

— Cum crezi că ar reacționa scursorile din tabăra asta, aflând că în mijlocul lor e o fată ca ea? Una a cărei capturare le-ar aduce o recompensă?

Un pufnet scurt din partea lui Joss fu singurul răspuns.

— Cred că e mai bine să rămână băiat, spuse gânditor Raine, și sub protecția mea. Cu cât știu mai puțini oameni cine și ce e cu adevărat, cu atât mai bine.

— Dar îi vei spune lui Alyx că știi că-i fată, nu-i așa?

— Hm! mârâi Raine. Las' să sufere și ea un timp, cum am suferit eu. N-a scăpat nici o ocazie să dea din coadă prin fața mea, și azi-dimineață, când mi-am dat seama cum mă trăsesese pe sfoară, îmi venea să-i succesc gâtul. Nu, las-o să mai fiarbă un timp în suc propriu. Crede că nu mai țin minte...

Se întrerupse brusc, aruncând o privire scurtă spre Joss, apoi se corectă:

— Crede că nu știu că-i femeie. Să rămână așa, încă o vreme, cel puțin.

Jocelin se ridică în picioare.

— Să nu fii prea dur cu ea, bine? Dacă nu mă înșel, se crede îndrăgostită de tine.

Raine rânji mai-mai să i se despice fața-n două.

— Foarte bine. Nu, n-am să-i fac nici un rău, dar îi voi servi puțin din propria ei doctorie.

** *

O oră mai târziu, când Alyx se întoarce în cort, cu nasul pe sus, Raine și Jocelin jucau alene o

partidă de zaruri, fără ca vreunul dintre ei să pară prea atras de joc.

— Alyx, spuse Raine, fără a catadicsi să ridice privirea, azi ai fost la instrucție? Ești destul de slăbănog și fără să pierzi bruma de mușchi pe care-i mai ai pe tine.

— Instrucție...! bâigui ea, dar imediat se reculese. Din cine știe ce motiv, pe care acum nu mai sunt în stare să-l pricep, am fost preocupată de soarta ta, și nici nu m-am gândit să-mi înfrumusețez făptura schiloadă.

Cu o expresie de uimire lezată, Raine ridică ochii spre ea.

— Alyx, cum poți să-mi vorbești așa? Gata, Joss, poți să pleci, sunt prea obosit ca să mai joc. Poate am să mă duc să-mi iau niște vin – de îndată ce mă întremez destul ca să mă țin pe picioare, adăugă el, în timp ce se culca la loc, arătându-și cât mai vădit oboseala.

Joss își vârî zarurile în buzunar, dându-și ochii peste cap, și ieși din cort.

Alyx încercă să rămână rece, dar când îl văzu pe Raine prăvălit pe laviță, atât de palid și neajutorat, se înmuie.

— Am să-ți aduc eu vin, oftă ea și, când îi dădu cana, văzu că mâna lui tremura atât de tare, încât fu nevoită să-i cuprindă umerii cu brațul, ca să-l sprijine în timp ce-i ridica băutura la buze – acele buze care, chiar și acum, făceau să i se accelereze respirația.

— Ești obosit, spuse Raine cu înțelegere. Și de când n-ai mai făcut o baie? Jur că pe lumea asta nu există ființe mai murdare decât poate fi un băiat de vârsta ta. Mă rog, continuă, cu un zâmbet, culcându-se la loc, într-o zi, când ai să-ți găsești femeia potrivită, vei dori să se simtă bine cu tine. i-am spus vreodată despre turnirul la care am participat, lângă Paris? Erau acolo trei femei care...

— Nu! țipă ea, făcându-l că clipească din ochi cu nevinovăție.

Nu vreau să-ți aud istorisirile porcoase!

— Un scutier trebuie să învețe mai multe, nu doar îndeletnicirea armelor, De pildă, când tu cânti la lăută, melodiile alese și cuvintele pe care le rostești ar fi mai potrivite pentru o cântăreață. Femeilor le plac bărbații puternici, siguri pe ei înșiși, nu băiețandrii plângăcioși, cu vocea pițigăiată ca de muiere.

— Plângăcios...! începu Alyx, amarnic insultată; n-o fi fost ea frumoasă, dar de muzica ei era sigură. Și ce știi tu despre femei? mârâi. Dacă și la ele te pricepi la fel de puțin ca la muzică, ești la fel de neînvățat pe cât ești de...

— Pe cât sunt de... *ce?* întrebă Raine cu interes, ridicându-se într-un cot ca s-o privească în față. De chipeș? De puternic? De pățimaș? încheie, insinuant.

— De încrezut! strigă ea.

— O, de-ai fi la fel de mare și tare la trup pe cât ești și din gură! Ai încercat vreodată să dărâmi fortărețe zbierând la ele? Sau, poate, tragi un tralala, două, și toți caii din oastea dușmană se iau după tine pe pustie.

— Termină odată! Taci din gură! răcni Alyx, scoasă din fire. Te urăsc, fir-ai tu să fii de prost... de îngâmfat... de *nobil* cât toate zilele!

Și cu asta, se întoarse spre ieșirea din cort – dar Raine, încet însă poruncitor, îi mai spuse:

— Cheam-o pe Rosamund, vrei? Nu mă simt bine deloc.

Alyx făcu o jumătate de întoarcere spre el, dar apoi se răzgândi și ieși din cort.

În cort era întuneric, și nu se auzea nici un sunet, când Alyx se întoarse, proaspăt îmbăiată și cu părul spălat – așa că presupuse că Raine dormea. Dar nu apucă să facă doi pași, când îi auzi glasul somnoros:

— Alyx...? Ai lipsit multă vreme. Ai mâncat ceva?

— O ditamai găleata, replică ea cu răutate, ca să cresc la fel de mare cât calul tău.

— Alyx, nu fi supărată pe mine. Vino și stai jos aici, alături, să-mi cânti un cântec.

— Nu știu nici un cântec ca alea care-ți plac ție.

— Mă mulțumesc cu ce știi, insistă el – cu un glas atât de obosit, încât Alyx se înduplecă; își luă lăuta și începu să cânte încet, fredonând în ritmul melodiei.

— O să-i placi lui Judith, murmură el.

— Lui Judith? Frumoasa soție a fratelui tău? De ce ar băga-o în seamă o doamnă ca ea pe fii... pe fiul unui avocat umil?

Fusese cât pe ce să spună „fiica”.

— Muzica ta o să-i placă, preciză el, aproape adormit, iar Alyx cântă mai departe.

— $K \sim k \sim k$

A doua zi dimineața, Raine insistă să se ducă pe câmpul de instrucție. Nici un protest din partea lui Alyx sau Jocelin nu-l putu convinge să se mai odihnească măcar o zi. În timp ce mergea într-acolo, Alyx îi putu vedea broboanele de sudoare pe frunte și lucirea mată a ochilor, din cauza efortului de a merge pe picioarele lui.

— Dacă mori, n-ai să ne mai fi de nici un folos, aruncă ea.

— Dacă mor, ai să te duci personal să-mi anunți familia? i-o întoarse el pe un ton atât de serios, încât fetei i se opri respirația – până-i văzu gropița din obraz și-și dădu seama că o tachina.

— Da, am să-ți arunc pe-un cal hoitul ăla cât toate zilele și-am să merg cu el ca să-ți cunosc minunăția de familie, dar nu voi îngenunchea ca să te jelesc, alături de surorile tale.

— Nici o grijă – vor mai fi și alte femei, în afara surorilor mele, care să-mi plângă moartea. Ți-am spus vreodată despre Joan, camerista lui Judith? În viața mea n-am întâlnit o femeie mai entuziastă.

La aceste cuvinte, Alyx își mută privirea, iar spatele îi deveni bătos, auzind râsul sonor al lui Raine.

După o oră de antrenament, Alyx alergă înapoi la cort ca să-i aducă lui Raine niște fiertură de plante de-ale lui Rosamund, și o găsi acolo pe Blanche, care-i scotocea prin haine.

— Ce naiba faci aici? întrebă ea, făcând-o să tresară, vizibil vinovată.

— Caut... caut rufe de spălat, răspunse femeia, cu ochii săgetându-i în toate părțile.

La auzul acestor vorbe, Alyx izbucni în râs.

— De când știi tu ce-i aia curățenia?

Și, cu o mișcare iute, o apucă pe Blanche de brațe.

— Fă bine și spune-mi adevărul. Doar știi care-i pedeapsa pentru furtișag: alungarea din tabără.

— Eu mai bine plec acuma... se smiorcăi femeia, încercând să se smulgă din strânsoarea lui Alyx. Nu mai am ce să fac aici. Dă-mi drumul!

În timp ce Blanche se trăgea înapoi, Alyx îi dădu un brânci, făcând-o să cadă cu spatele peste o prăjină de susținere a cortului.

— Pe-asta am să ți-o plătesc eu! mârâi Blanche. O să te fac să-ți blestemi zilele pentru că mi l-ai luat pe Lordul Raine.

— Eu? se miră Alyx, încercând să-și ascundă satisfacția din voce. Și cum ți l-am luat eu pe Raine, mă rog frumos?

— Știi bine că nu mă mai cheamă în patul lui, răspunse femeia, ridicându-se, acum, că are un băiat...

— Ia seama ce vorbești, o preveni Alyx. Pare-mi-se că n-ar strica să te ferești să mă înfurii. După ce cotrobăiai când am intrat în cort?

Blanche refuză să vorbească.

— Atunci, cred că va trebui să vorbesc cu Raine, replică Alyx, întorcându-se să plece.

— Nu...! o opri Blanche, cu vocea înecată de lacrimi. N-am alt loc unde să mă duc. Te rog, nu-i spune. N-oi fura. N-am făcut-o niciodată.

— Îți cer și eu ceva în schimb, ca să nu-i spun lui Raine.

— Ce...? întrebă Blanche, speriată.

— Vorbește-mi despre Jocelin.

— Jocelin...? repetă femeia, ca și cum n-ar mai fi auzit niciodată acel nume.

Alyx o privi încruntată.

— În curând mi se va simți lipsa, și dacă nu știu povestea până vine cineva după mine, Raine va afla despre furtișagul tău.

Imediat, Blanche începu să povestească.

— Jocelin a fost jongleur, dorit de toate doamnele de cea mai nobilă obârșie, nu numai pentru muzica lui, ci și pentru...

Ezită câteva clipe.

— Nu obosea niciodată, reluă ea apoi, cu nostalgie, dându-i lui Alyx se înțeles că o știa din proprie experiență. S-a dus la castelul Chatworth, la porunca lui Lady Alice.

Numele Chatworth o făcu pe Alyx să ridice capul. Era al omului care le ținea ostatic pe sora și cumnata lui Raine.

— Lady Alice e o femeie rea, continuă Blanche, dar soțul ei, Lord Edmund, era și mai rău. Îi plăcea să bată femeile, să le vadă cum se zvârcoleau când le poseda cu forța. A fost o femeie, Constance, pe care a bătut-o până a murit – sau, cel puțin, el a crezut că murise. Și i-a dat trupul ei lui Joss, ca să se descotorosească de el.

— Și? o încurajă Alyx. Hai, că nu mi-a mai rămas mult timp.

— Femeia nu murise, așa că Joss a ascuns-o, a îngrijit-o până s-a înzdrăvenit, și... s-a îndrăgostit de ea.

— Iar lucrul ăsta era neobișnuit pentru un om cu... talentele lui Joss?

Dintr-o dată, Blanche începu să arate foarte neliniștită, frământându-și mâinile, mutându-și greutatea de pe un piciorul pe altul.

— Nu cred că mai iubise nici o femeie, înainte de ea. Când Lord Edmund a aflat că fata rămăsese în viață, a luat-o din nou la el, iar pe Jocelin l-a aruncat într-o *oubliette*. Și fata... această Constance...

— Da? o grăbi Alyx, impacientată.

— A crezut că Joss era ca și mort, așa că și-a luat și ea viața.

La auzul unui asemenea păcat, Alyx își făcu cruce.

— Dar Joss a scăpat, și a venit aici, încheie ea în locul lui Blanche.

— Dar mai întâi l-a ucis pe Lord Edmund, completă încet femeia – și cu asta, se îmbulzi pe lângă Alyx și ieși în fugă din cort.

— A ucis un lord... șopti Alyx, rămasă singură.

Fără îndoială, se pusese o mare recompensă pe capul lui, și nu era de mirare că nu voia să aibă nimic de-a face cu femeile din tabără. Alyx știa foarte bine ce însemna să te îndrăgostești de cineva și să pierzi ființa iubită.

— Ce faci aici? întrebă furios Raine, din spatele ei. Ai plecat de cel puțin o oră, și când colo, te gălesc stând de unul singur în cort, fără să faci nimic.

— M-apuc acum de treabă, murmură ea, întorcându-se.

Raine o apucă de braț – dar, imediat ce-o atinse, îi și dădu drumul.

— Ai primit vreo veste proastă?

— Nici una care să te intereseze pe tine, se răsti ea, înainte de a ieși.

În tot restul zilei, gândurile lui Alyx se îndreptară către Jocelin. Joss era un om bun, blând și sensibil, și merita să fie iubit de cineva. Își dorea să se fi putut îndrăgosti de el: cu cât mai ușor ar fi mers totul! Într-o zi, curând poate, Raine urma să

părăsească pădurea, întorcându-se la familia lui bogată, iar ea avea să rămână singură.

În timp ce ridica absentă o spadă, încercând să facă o întoarcere cu ea peste cap, zări o mișcare mărunță, abia vizibilă într-un colț al poienii. Din penumbră, stând neclintită, o privea Rosamund. Urmărindu-i direcția privirii, Alyx văzu că femeia se uita numai la Jocelin, cu ochii învăpăiați într-o pasiune arzătoare și poftă carnală. Nu-și mai ținea capul plecat și, pentru prima oară, făptura ei nu mai avea nimic umil.

— Alyx! Leneșule! răcni Raine la ea și, cu o strâmbătură, fata își reluă instrucția.

* * *

În seara aceea, Raine, epuizat și încă foarte slăbit, se duse să se culce pe laviță, în timp ce Alyx rămase așezată afară în frig și mănca un castron de fasole. Jocelin se așază și el alături.

— Ți-ai rupt cămașa, comentă ea. Ar trebui să ți-o coasă cineva.

Înainte ca Alyx să-și poată trage respirația, trei femei din preajmă declarară voios că erau gata să i-o coasă ele.

— Nu, lasă, mormăi Joss, cu privirea în strachină. Merge și așa cum e.

— Dă-le cămașa, îl îndemnă nervoasă Alyx. Eu am să-ți aduc una de-ale lui Raine, ca să-ți țină de cald. Are destule.

Fără tragere de inimă, Joss își scoase cămașa, în timp ce Alyx intra grăbită în cort, unde se uită o clipă la Raine, care dormea, și ieși iar, cu o cămașă pe braț.

Afară, se opri. Jocelin stătea așezat în fața focului, gol de la brâu în sus, iar cele trei femei îl devorau din ochi, cu lăcomie. Într-o parte, mai retrasă, stătea Rosamund, dar Jocelin nici nu se uita la ea.

Ajunsă lângă foc, Alyx îi dădu cămașa și-și luă o cană de cidru clocotit, suflând peste băutură ca să se răcească.

Deodată, un zgomot din afara cercului de lumină făcu toate capetele să se întoarcă într-acolo.

Mai târziu, Alyx n-avea să-și aducă aminte că ar fi plănuț în mod conștient ceea ce făcuse. Nimeni nu se uita la ea, cum stătea în picioare lângă Jocelin, cu cidrul fierbinte în mână. În clipa următoare, îi turnă jumătate din cană pe braț.

Își regretă imediat fapta. Jocelin se smulse din loc, cu cămașa căzându-i din poală.

— Joss, n-am... începu ea, privind cu groază cum i se înroșea pielea pe braț.

— Rosamund, șopti cineva. Chemați-o pe Rosamund.

În câteva secunde, Rosamund fu acolo, cu degetele reci pe brațul lui, ca să-l conducă undeva în întuneric.

Alyx nu-și dădea seama, dar avea lacrimi în ochi și tremura din cap până-n picioare. Totul se întâmplase atât de repede, încât nici măcar nu avusese timp să gândească.

O mână mare i se trânti pe ceafă, paralizând-o.

— Ai să vii după mine la râu, că de nu, mă pun cu biciul pe tine, îi mârâi Raine la ureche, cu o furie abia stăpânită.

Remușcările îi fură înlocuite de groază. Cu biciul...? Înghițind în sec, îl urmă pe Raine prin beznă pădurii. Merita o pedeapsă, căci nu avusese nici un drept să-și opărească prietenul.

Capitolul 9

La pârau, Raine se întoarse spre ea, cu buzele răsfrânte de mânie.

— Ar trebui să te zvânt în bătaie, mârâi el fioros, dându-i un brânci ușor care o trânti pe pământul rece. Ce ți-a făcut Jocelin? Erai invidios pe croiala hainelor lui? A zis ceva ce nu-ți plăcea? Sau, poate, cânta mai frumos ca tine...?

Aceste cuvinte o smulseră în sfârșit din amorțire.

— Nimeni nu mă poate întrece la cântat! declară ea ferm, repezindu-și bărbia înainte.

— Fir-ai să fii! se răsti Raine, apucând-o de cămașă, ca s-o ridice smucit în picioare. Am avut încredere-n tine. Am crezut că erai unul dintre puținii din clasa ta care aveau simțul onoarei. Dar ești la fel ca toți ceilalți, lași ca toate neînțelegerile mărunte să treacă peste onoare.

Dacă Raine o domina cu statura lui, vocea lui Alyx, în schimb, nu avea pereche.

— Onoare!? răcni și ea. Tu nici nu știi ce înseamnă onoarea! Iar Jocelin mi-e prieten. Nu există niciun fel de neînțelegeri între noi!

Din tonul ei reieșea clar cu cine considera că avea neînțelegeri – și-ncă câte!

— Va să zică, așa! Ai turnat cidru fierț pe el doar ca să te distrezi. Ești la fel ca Alice Chatworth. Femeii ăleia îi place să chinuiască și să fie chinuită. Dacă-ș fi știut că semeni cu ea...

La aceste cuvinte, Alyx strânse pumnul și-l lovi pe Raine în abdomen. În timp ce acesta o privea, clipind din ochi de uimire, îi smulse pumnalul din teaca de la sold.

— Scutește-mă de istoria familiei tale scârboase! strigă ea, apăsându-i vârful pe pantece. O să-i explic lui Jocelin ce-am făcut și de ce, dar tu, lăudăros înfumurat și arogant ce ești, nu meriți nimic! Judeci și osândești oamenii fără să ai habar ce s-a întâmplat cu adevărat.

Nervos, Raine vru să-i dea la o parte mâna cu jungherul, dar reflexele lui Alyx deveniseră mai agere în ultimele săptămâni, iar ale lui erau amorțite de febră. Lama îi tăie dosul și latul palmei, făcându-i pe amândoi să rămână nemișcați, cu ochii la sângele ce țâșnea din rană.

— Ești însetat de sânge nu? remarcă Raine. Sau al meu, sau al prietenului meu. O să-ți arăt eu cum se îndură durerea.

Și dădu s-o înhațe, dar Alyx reuși să se ferească fără prea mare greutate.

Când în sfârșit o prinse, după încă două încercări, o zgâlțâi din răputeri de umeri.

— Cum ai putut să faci asta? întrebă el. Am avut încredere în tine. Cum ai putut să mă trădezi?

Lui Alyx îi era greu să înțeleagă cuvintele când capul i se scutura mai-mai să sară de pe umeri, dar în cele din urmă începu să priceapă la ce se referea. Raine răspundea de siguranța lui Jocelin, și-și lua foarte în serios îndatoririle.

— Rosamund, Rosamund, Rosamund... începu ea să intoneze.

Când o auzi, în sfârșit, Raine încetă s-o mai smucească.

— Zi odată! îi strigă el în față.

Trupul lui Alyx era slăbit din cauza zdruncinăturilor.

— Rosamund e îndrăgostită de Jocelin, și m-am gândit că ar putea s-o înlocuiască pe Constance, dar dacă se țin la distanță, n-ar avea cum.

Pentru Raine, aceste cuvinte nu aveau nici un sens. Degetele se strânseseră pe umerii ei, iar Alyx se întrebă cât de curând aveau să-i intre-n carne. Se grăbi să-i explice povestea cu Joss și Constance, fără a pomeni și numele de Chatworth.

Câtva clipe, Raine rămase tăcut.

— Și încerci să-i combini? scrâșni el. L-ai fript pe Joss din cauza unor tâmpite de planuri amoroase?

— Ce știi tu de dragoste? aruncă Alyx. Te pricepi atât de puțin la femei, încât nu știi să recunoști una nici când îți stă înaintea ochilor.

— Adevărat, se repezi el să riposteze. Sunt complet neștiutor, când e vorba de obiceiurile mincinoase și înșelătoare ale femeilor.

— Nu toate femeile sunt mincinoase.

— Numește-mi una care nu e.

Îi stătea pe limbă să spună că ea însăși era aceea, dar nu putea.

— Rosamund! izbucni ea. E o persoană bună și de treabă.

— Nu și când folosește asemenea metode ca să ademenească un bărbat.

— Să-l ademenească! Cine-ar vrea să prindă niște specimene atât de scârboase cum sunt bărbații?

Se opri din tiradă, când văzu sclipirea din ochii lui Raine.

— Știi... îngăimă ea. Știi.

Fără să piardă mult timp cu gândul la adevărul bănuielilor ei, se ridică de la pământ și sări asupra lui, cu pumnii strânși.

— Fir-ai...! începu ea cu furie, dar Raine o opri, trăgând-o spre el ca să-i acopere gura cu a lui. Începu s-o sărute cu poftă, ținând-o ridicată de la pământ, cu o mână înapoia capului și cu cealaltă pe talie.

— Ține minte că sunt un om slab, îi șopti el. Iar o zi grea pe câmpul de instrucție poate să...

Alyx îl mușcă de umăr.

— De când știai?

— Nu de-atât de mult timp pe cât mi-ar fi convenit. De ce nu mi-ai spus de la început? Înțeleg de ce a trebuit să te îmbraci băiețește, și așa fi păstrat secretul.

Alyx își frecă fața de gâtul lui, savurându-i aroma pielii.

— Încă nu te cunoșteam. O, Raine, chiar ești cu adevărat *foarte* slab...?

Râsul lui Raine reverberă prin trupul ei, înainte de a se opinti ca s-o arunce în sus, prinzând-o iar.

— Ai prins gustul dragostei și acum nu te mai saturezi, asta e?

— E ca muzica, remarcă ea pe un ton visător. Cea mai bună muzică...

— Sunt sigur că pot s-o iau ca pe un compliment, spuse e, începând să-i descheie jiletca.

Un moment, lui Alyx îi străfulgeră prin minte că trupul ei cu piept plat n-avea să-i placă lui Raine, acum, când nu mai avea simțurile tulburate de febră.

— Raine, spuse ea, oprindu-i mâna. Arăt ca un băiat.

— Mă scoți din minți, cu picioarele astea ale tale, iar acum zici că arăți ca un băiat? Am făcut tot ce-mi stătea în putere ca să scot un bărbat din tine, și n-a ieșit nimic. În schimb, am *reușit* să te fac femeie.

Ținându-și respirația, Alyx îl lăasă s-o dezbrace și, când îl văzu privindu-i cu ochii aprinși de dorință trupul subțire, uită de orice modestie.

Râzând, începu să-i smulgă hainele de pe el, nerăbdătoare să îi atingă pielea.

Raine o culcă la pământ, ținându-și mâinile pe spatele ei gol, în timp ce Alyx îl dezbrăcă. Niciodată nu mai avusese parte de atâta entuziasm.

— Nu te doare ce-ți fac? murmură, cu trupul ei mic în brațe.

— Doar puțin, și numai acolo unde trebuie. O, Raine, m-am temut că n-avea să-ți mai treacă niciodată febra...

Și, cu aceste cuvinte, sări deasupra lui, iar Raine, după un moment de uimire, își puse mâinile pe șoldurile ei zvelte.

— Cântă-mi, pasărea cântătoare, îi șopti el, ridicând-o ușor, ca să și-o potrivească peste bărbăție și s-o pătrundă.

Încetul lui Alyx fu într-adevăr melodios, și avu nevoie doar de câteva clipe ca să prindă ritmul mișcărilor lui Raine, în timp ce mâinile lui mari îi urcau spre sâni, încălzind-o, excitând-o. Îi cutreieră tot trupul, oprindu-se doar în treacăt la cingătoarea de aur din Lyon, apoi coborâră pe coapsele care se încordau cu fiecare ridicare și coborâre.

Vârfurile degetelor lui Raine explorau, mângâiau, până când agitația îi crescuse și mâinile i se înfipseră în șoldurile ei, ținând-o, manevrând-o după cum voia. Dintr-un spasm violent în sus, se revărsă într-însa, în timp ce Alyx se înfiora, se cutremura și cădea peste el.

— Cum a putut o asemenea femeie să se travestească în băiat? murmură el, cu mâinile încâlcite în părul ei, sărutând-o pe tâmplă. Nici nu e de mirare că amenințai să mă înnebunești de cap.

— Așa..? șopti ea, încercând să-și ascundă interesul față de răspunsul lui. Și când a fost asta? În veci n-aș fi ghicit că știai că eram vie, altfel decât ca persoană care să-ți aducă tot ce cereai.

— Poate când te aplecai, sau îți aruncai câte un picior prin fața mea, ori alte asemenea lucruri pe care bărbații nu prea le fac.

— Îmi aruncam...! Când am făcut eu așa ceva?... Și tu? Mă luai în cârcă, mă puneai să te încalec... Așa te porți cu toți băieții?

Raine râse.

— Pe băieți i-ar fi interesat forța mea fizică. Ți-e frig?

Alyx se cuibări deasupra, cu trupul atingându-i-l numai pe al lui.

— Nu.

— Alyx! ridică el brusc capul, cu o expresie de teamă pe chip. Câți ani ai?

Îl privi cu trufie.

— Douăzeci, și dacă speri să mai cresc...

Chicotind, Raine îi culcă la loc capul, pe pieptul lui.

— Dumnezeu ți-a dăruit hatârul muzicii, ce ți-ai putea dori mai mult de-atât? Mă temeam să nu fii o copilă. Nu pari mai mare de doisprezece ani.

— Îți place cum cânt? îl întrebă ea cu inocență, făcându-și vocea să sune cât mai suav și seducător.

— De la mine, complimente n-ai să mai primești. Mi se pare că deja ți-am făcut prea multe. Cine te-a învățat să cânți?

Pe scurt, Alyx îi povesti despre preot și despre călugăr.

— Deci, așa s-a întâmplat de-ai rămas fecioară până la douăzeci de ani, iar Pagnell... Taci, o opri el, când Alyx vru să vorbească. E un laș și, cât timp te afli lângă mine, nu va îndrăzni să-ți facă nimic.

— O, Raine! Știam să o să spui asta. Știam eu! Când ești nobil, ai multe avantaje. Acum, poți să te duci la rege și să-i ceri iertare după care o să mergem amândoi la tine acasă. Eu am să-ți cânt, din gură și cu instrumentele, iar tu vei fi cum nu se poate mai fericit.

Dintr-o mișcare, Raine o dădu jos de pe el și începu să se îmbrace.

— Să-i cer iertare regelui, mormăi el printre dinți. Și ce-am făcut, mă rog, ca să mă ierte? Uiți că două rude de-ale mele sunt ținute captive? Uiți *de ce* mă aflu aici? Și cu ceilalți din tabără cum o să rămână? Acu' predici despre Legile Îngrădirii, iar în clipa următoare le ceri fermierilor să-și părăsească refugiul ăsta nou pe care și l-au găsit?

— Raine, insistă ea, luându-și cămașa ca să se îmbrace, n-am vrut să... Cu siguranță, dacă Regele Henry ar auzi și varianta ta, te-ar ajuta. Omul ăsta, Chatworth, nu trebuie să fie lăsat să-ți țină familia în captivitate.

— Henry! mârâi Raine. Vorbești despre el de parc-ar fi un zeu. E un om hrăpăreț. Știi de ce m-a scos în afara legii? Ca să-mi ia pământurile! Vrea

să le ia nobililor toată puterea și s-o țină numai pentru sine. Desigur, clasa ta socială e de acord cu asta, fiindcă pentru voi face lucruri bune, dar ce se întâmplă când un rege rău are puterea? Cu nobilii, cel puțin, unul rău stăpânește doar o regiune restrânsă. Dacă Pagnell ar fi rege? Ai mai dori să urmezi un om ca el?

În grabă, Alyx își trase cămașa pe ea. Niciodată nu-l mai văzuse pe Raine atât de supărat.

— Nu vorbeam despre toată Anglia, îl liniști ea. La noi mă refeream. Cu siguranță, ți-ai putea ajuta mai mult rudele, dacă le-ai fi alături.

— Și pentru asta vrei să îngenunchez în fața regelui? Întrebă el, în șoaptă. Asta vrei? i-ar plăcea să vezi cum mă târăsc, cum îmi încalc jurămintele de onoare?

— Onoare! repetă ea cu voce puternică. Ce are a face onoarea cu asta? Ai greșit, folosindu-te de oamenii regelui.

Un moment, fu sigură că avea s-o lovească – dar Raine se mulțumi să facă doar un pas înapoi, îndepărtându-se de ea, cu ochi scăpărători.

— Pentru mine, onoarea e totul, șopti el, înainte de a pleca înapoi spre tabără.

Cât putu de repede, Alyx termină cu îmbrăcatul și fugi după el.

În fața cortului stătea unul dintre oamenii fratelui său, cu un răvaș în mână. Se bucură să-l vadă. Poate că o veste bună de acasă avea să-l facă pe Raine să-și uite de mânie.

Înaintând grăbită, luă mesajul și, fără ca Raine să-i arunce vreo privire, se strecură înapoi în cort, unde desfăcu scrisoarea, zâmbind. Dar, în clipa următoare, umerii i se înmuieră.

— Ce e? mârâi Raine. S-a îmbolnăvit cineva?

Când ridică privirea spre el, Alyx avea ochii în lacrimi. Văzând, chipul lui se înăspri.

— Ce s-a întâmplat?

— Sora ta... Mary... a murit, șopti ea.

Fața lui Raine nu trădă nici o emoție, în afara albeței care-i apăru la colțurile gurii.

— Și Bronwyn?

— A fugit de la Roger Chatworth, dar încă n-a fost găsită. Frații tăi o caută.

— Mai e și altceva?

— Nu. Nimic. Raine... începu ea.

Raine o dădu la o parte.

— Du-te! Lasă-mă singur.

Alyx vru să se supună dar, când întoarse capul și-i văzu spatele țeapăn, știu că nu putea să-l părăsească.

— Stai jos! îi ordonă ea.

Când Raine se întoarse, ochii lui erau negri ca smoala cazanelor din iad.

— Șezi, repetă ea, mai încet, și vom sta de vorbă.

— Lasă-mă-n pace...! mârâi el, dar se așeză totuși pe un taburet, lăsându-și capul în mâini.

Numaidecât, Alyx se așeză pe jos, la picioarele lui, fără să-l atingă.

— Cum era Mary? întrebă ea, în șoaptă. Scundă sau grasă? Râdea adesea? Se certa cu tine și cu frații tăi? Ce făcea când erai atât de încăpățânat, încât îi venea să-ți dea numai ciomege în cap?

La asta, Raine ridică privirea, cu ochii întunecoși, plini de furie.

— Mary era bună și blândă. Nu avea nici un cusur.

— Foarte bine, spuse Alyx. Ar fi trebuit să fie o sfântă ca să suporte îndărătnicia ta, și nu mă îndoiesc că și frații tăi sunt la fel de nesuferiți.

Mâna lui Raine o înhăță de beregată, când se repezi la ea, azvârlind scăunelul cât colo.

— Mary era un înger, îi mârâi el în față, țintuindu-i trupul cu mâinile încheștate.

— Ai să mă omori, replică resemnată Alyx, cu vocea gătuită, dar asta n-o s-o aducă pe Mary înapoi.

După un moment, Raine își lăsă brațele să cadă pe lângă trup și o trase spre el, ca s-o cuprindă strâns. Încet, începu s-o legene, în timp ce o mângâia pe păr.

— Povestește-mi despre îngerul tău. Despre frații tăi. Cum e Judith? Dar Bronwyn?

Nu-i era ușor să-l facă să-i vorbească – dar, pe măsură ce cuvintele începură să se depene, Alyx prinse a întrezări imaginea unei familii iubitoare și strâns unite. Mary era cea mai mare dintre cei cinci frați, iar ceilalți o adora. Raine îi descria altruismul și povesti cum, nu demult, ea și Bronwyn își primejduiseră viețile ca să salveze copilul unui șerb. Vorbi și despre Judith, arătând cum, deși fratele lui se purtase urât cu ea, îl iubise totuși îndeajuns ca să-l ierte.

Alyx, locuind în satul ei mic, împrejmuit de ziduri, nu se gândise niciodată la viața de familie a nobililor, presupunând că aceștia duceau un trai netulburat. Ascultându-l pe Raine, întrezărea durerile și suferințele de care până și nobilii aveau parte. Se bucura că nu-i citise cu voce tare mesajul. Roger Chatworth o siluise pe Mary, care era fecioară, iar aceasta, de oroare, se aruncase de la o fereastră a turnului.

— Alyx, murmură el într-un târziu. Acum, înțelegi de ce nu mă pot duce la rege? Chatworth îmi aparține mie. Până terminăm cu toată povestea asta, o să-i iau capul.

— Cum!? exclamă ea, smulgându-i-se din brațe. Vorbești despre răzbunare?

— A ucis-o pe Mary.

— Nu-i adevărat! N-a omorât-o el...!

Își mută privirea, blestemându-se pentru că lăsase să-i scape acest lucru.

Cu forța, Raine îi întoarse iar fața spre el.

— Nu mi-ai spus tot ce scrie în mesajul lui Gavin. Cum a murit Mary?

— Și-a...

Degetele lui îi strânseseră bărbia, atât de tare încât în ochi îi veniră lacrimi de durere.

— Spune-mi! îi porunci.

— Și-a... și-a luat singură viața.

Raine îi sfredeli ochii cu privirea.

— Era o femeie bisericoasă și n-ar fi făcut una ca asta fără motiv. Ce i-a făcut?

Alyx își dădu seama că ghicise deja, dar se ruga să audă că se înșelase.

— Roger Chatworth... a luat-o în patul lui.

Cu un gest violent, Raine o îmbrânci până-n cealaltă parte a cortului. Așa cum stătea în picioare, își azvârli capul pe spate și lăsă să-i scape un urlet atât de deznădăjduit, încât plin de o asemenea ură și mânie turbată, încât Alyx se chirci la picioarele laviței.

Afară se lăsă o liniște nefirească. Până și vântul se oprise în loc.

Ridicând ochii spre el, Alyx văzu că începea să tremure, apoi să se zgâlțâie, și când își coborî capul, pe față i se citi ura pură care-i cauza convulsiile. Într-o clipă, fata se și ridică, pentru a-l cuprinde cu brațele.

— Nu, Raine, nu! îl imploră ea. Nu te poți duce după Chatworth. Regele...

Raine o împinse într-o parte.

— O să se bucure c-a mai scăpat de-un nobil, și-i va lua și lui pământurile, pe lângă ale mele.

— Raine, te rog... se îndesă Alyx iar în el. Nu te poți duce singur, iar frații tăi o caută pe Bronwyn. Iar cu oamenii de-aici ce-o să se întâmple? Nu-i poți lăsa să se omoare unii pe alții.

— De când ai tu grija lor?

— De când mă îngrozește gândul că ai putea fi ucis, îi răspunse ea cu sinceritate. Cum ai putea să-l înfrunți pe Chatworth? Oamenii tăi nu sunt aici. Ai oșteni, nu-i așa? Iar Chatworth are cavaleri?

— Sute, răspunse Raine, printre dinți. Tot timpul e înconjurat de oameni, apărat cu strășnicie.

— Și dacă te-ai duce la el, te-ar înfrunta cinstit, în luptă dreaptă, unu la unu, sau ar trebui să-ți croiești drum prin oamenii lui, mai întâi?

Raine își mută privirea, dar Alyx și dădu seama că vorbele ei aveau sens. Cum ar fi vrut să știe mai multe despre nobilime! „Onoarea,” își spuse, „gândește-te la onoare, și să nu aduci vorba despre bani.”

— Chatworth nu e onorabil, continuă ea. Cu el, nu te poți purta cavalierește. Trebuie să te duci împreună cu frații tăi.

În sinea ei, se rugă să nu fie și ei atât de temperamental ca Raine.

— Te rog, așteaptă până te mai calmezi. O să le scriem fraților tăi și vom pune la cale un plan împreună.

— Nu-s sigur că...

— Raine, insistă Alyx, mai încet, Mary e moartă de zile și zile. Poate că Chatworth a și fost judecat. Poate că a fugit în Franța. Poate...

— Încerci să mă îndupleci. De ce?

Alyx trase adânc aer în piept.

— Am ajuns să te iubesc, șopti ea. Mai degrabă aș muri, decât să stau și să văd cum ești ucis, iar dacă-l ataci pe Chatworth de unul singur, asta o să ți se întâmple.

— Nu mă tem de moarte.

Dezgustată, ridică privirea spre el.

— Atunci, du-te! țipă ea. Du-te și dă-i lui Chatworth viața ta! Nu mă îndoiesc că i-ar face mare plăcere. Îți poate distruge familia om cu om. Iar tu îi vei ușura misiunea. Haide, te ajut să te înarmezi. Vei purta cea mai bună armură pe care o ai. O să-ți legăm pe cal toate armele și, când vei fi invincibil, o să poți porni la luptă cu armata acestui Chatworth. Da, hai odată, stărui ea, luând pieptarul armurii. Ce-o să se mai bucure Mary, să se uite în jos din cer și să-și vadă fratele sfârtecat în bucăți! Multă împăcare o să-i aducă sufletului ei!

Privirea lui Raine fu atât de rece, încât Alyx simți cum îi străpungea pielea.

— Lasă-mă-n pace, îi ceru el în cele din urmă, iar ea se supuse.

Alyx nu mai cunoscuse niciodată o asemenea spaimă ca în acel moment. Chiar și în frigul de-afară, o treceau toate nădușelile.

— Alyx, se auzi glasul șoptit al lui Jocelin.

Cât ai clipi fu în brațele lui, cu lacrimile șiroindu-i pe față.

— Sora lui Raine... suspină ea. Mary e moartă, iar Raine vrea să înfrunte singur oștirea ucigașului.

— Șșt, o temperă Joss. El nu e ca noi. Noi am învățat să fim lași, să ne întoarcem cu coada și să fugim, să rămânem în viață așteptând altă zi pentru a lupta. Nu există mulți oameni ca Raine. Ar prefera să moară, decât să fie dezonorat.

— Nu vreau să moară. Nu se poate să moară! I-am pierdut pe toți – pe mama, pe tatăl meu... Știu că nu am nici un drept, dar îl iubesc.

— Ai tot dreptul să-l iubești. Și acum, taci și gândește-te ce poți să faci ca să-l împiedici să se sinucidă. Cu siguranță, frații lui știu ce repede se înfierbântă. Îl poți convinge pe Raine să-i scrie fratelui său, și pe urmă să adaugi și tu câteva cuvinte?

— O, Joss! exclamă ea, apucându-l de brațe – dar se opri, când văzu cum se strâmba de durere. Te-am lovit la umăr, unde scăpasem cidrul... Iartă-mă, n-am...

— Taci, o opri el, punându-i un deget pe buze. Are grijă Rosamund de mine. E o arsură mică. Și acum, du-te la Raine să stai de vorbă cu el, și ai grijă să nu-ți mai pierzi cumpătul.

Tăcută, Alyx intră iar în cort. Raine stătea așezat pe marginea priciului, cu capul în mâini.

— Raine, șopti ea, atingându-i părul.

Cu un gest aprig, Raine o apucă de mână și-i sărută palma.

— Nu-s de nici un folos, spuse el. Un om îmi omoară sora, iar eu pot să fac nimic. Nimic!

Alyx se așeză alături și-l cuprinse cu brațele, rezemându-și capul de umărul lui.

— Vino la culcare. E târziu. Mâine îi vom scrie lui Gavin. Poate reușește el să facă ceva.

Docil, Raine o lăsă să-l culce, dar când Alyx porni spre lavița ei, o apucă de braț.

— Stai cu mine.

I-ar fi fost cu neputință să refuze o asemenea rugămintă. Zâmbind, se strecură în brațele lui.

Și toată noaptea, picotind pe apucate, rămase conștientă de faptul că Raine zăcea alături, treaz.

* * *

Dimineața, Raine avea cearcăne sub ochi și era cumplit de prost dispus.

— Vin, am zis! mugi el la Alyx. Și pe urmă, adu hârtie și pană.

Scrisoarea pe care i-o dictă el pentru fratele lui era plină de furie și dorință de răzbunare. Jura să ia viața lui Roger Chatworth, iar dacă Gavin nu-l ajuta, avea să se ducă singur după el.

Alyx adăugă în partea de jos a filei propriul ei mesaj, implorându-l pe Gavin să-i bage mințile-n cap lui Raine, care era gata să se ia la luptă de unul singur cu toți oamenii lui Chatworth. Pecetluind scrisoarea, se întreabă ce părere urma să aibă acel mare Lord Gavin de îndrăzneala ei.

* * *

Trecură două zile până la sosirea răspunsului. Mesagerul, aproape mort de atâta goană, se prăbuși de-a binelea peste Alyx. Cu mâini tremurătoare, fata rupse sigiliul.

Regele Henry era furios atât pe clanul Montgomery, cât și pe clanul Chatworth. Îl pusese pe Roger Chatworth să plătească o amendă grasă,

și-și reînnoie verdictul de a-l declara pe Raine Montgomery trădător. Voia ca amândoi nobilii să părăsească Anglia și era hotărât să facă tot ce-i stătea în putință ca să se întâmple acest lucru. Era furios că Raine se ascunsese pe teritoriul Angliei, și că se zvonea despre el că ar fi pregătit o armată cu care să se ridice la luptă împotriva regelui.

Cu frica în ochi, Alyx ridică privirea spre Raine.

— N-ai să faci una ca asta, așa-i? îl întrebă ea, în șoaptă.

— Omul ăsta, cu cât îmbătrânește, cu atât se face tot mai prăpăstios, replică Raine cu dispreț. Cine-ar putea să instruiască pentru luptă niște netoți ca ăștia de-aici?

— Asta-i dovada că trebuie să rămâi ascuns. Fratele tău spune că Regelui Henry i-ar plăcea să te dea ca exemplu în fața celorlalți care nu cred că el e cel ce are puterea.

— Gavin e mai îngrijorat să nu-și piardă pământurile, continuă Raine, dezgustat. Ține mai mult la țărână, decât la onoare. A și uitat de moartea surorii noastre.

— N-a uitat nimic! strigă Alyx la el. Ține minte foarte bine că mai are și alte neamuri. Ai fi fost mai fericit dacă te trimitea la moarte? Și-a pierdut pruncul nenăscut, nu demult, și-a pierdut singura soră, soția fratelui său nu se știe pe unde e, iar acum mai vrei și să te încurajeze pe tine să-ți dai viața de bunăvoie pentru o prostie cum e răzbunarea?

— Pentru viața surorii mele! răcni și Raine la ea. Te aștepti să stai cu mâinile-n sân, după ceea ce mi-a făcut Chatworth? Nu e nici o cale ca voi, ăștia din clasa ta, să înțelegeți ce înseamnă onoarea?

— Clasa mea! nu se lăsă Alyx mai prejos. Crezi că datorită obârșiei tale nobile ești singurul care are simțăminte? Într-o noapte, unul asemenea ție i-a tăiat beregata tatălui meu și mi-a ars casa până-n temelii. Și ca și cum atâta n-ar fi fost de ajuns, eu

am fost declarată hoată și vrăjitoare – și toate astea, numai din cauza poftelor unui bărbat. Iar acum, îmi vorbești de răzbunare, și mă întrebi dacă o înțeleg. Nu pot să fac un pas afară din pădurea asta, de frică să nu-mi pierd viața.

— Alyx...

— Nu mă atinge! strigă ea. Tu, cu apucăturile tale de om îngâmfat! Îți râzi de noi fiindcă ne preocupă banii, dar altceva, ce avem? Toată viața agonisim, și o mare parte din câștigurile noastre v-o dăm vouă, ca să vă întrețineți toate conacele și castelele alea nemaipomenite în care vă lăfăiți cât e ziua de lungă, și să aveți libertatea de a da singură despre onoare și răzbunări. Dacă ai fi nevoit să-ți faci griji că nu știi de unde vei găsi de mâncare pentru următoarea masă, mă întreb cât de mult ai mai vorbi despre „onoare”!

— Nu înțeleg... mormăi el, posomorât.

— Ei bine, eu înțeleg de minune, și n-ar strica să bagi la cap! mai aruncă ea, înainte de a ieși din cort.

Capitolul 10

Au trecut multe ceasuri înainte ca Alyx să se poată calma. Stătea singură pe malul râului. Poate că avea dreptate să-l urască pe Raine fiindcă făcea parte din nobilime, între ei existau opreliști care niciodată n-ar fi putut să fie înlăturate. Tot ceea ce credea era contrariul a ceea ce știa că era adevărat. Toată viața fusese nevoită să muncească – înainte de cântări, corvezi, după cântări, corvezi. Exista întotdeauna grija că n-avea să fie destulă mâncare. Dacă n-ar fi fost preotul, în multe ierni ar fi suferit de foame, ea și tatăl ei. Uneori, Raine se plângea de mâncarea din tabără, dar adevărul era că era mai multă și mai variată decât fusese vreodată cea de la Alyx de-acasă.

Când Pagnell îl omorâse pe tatăl ei, Alyx făcuse tot ce putea ca să supraviețuiască. Să supraviețuiască! Asta nu însemna nimic pentru oameni ca Raine și frații lui cei puternici. Războiul, răzbunarea, onoarea, aceste jocuri de copii ale răpirilor de membri ai familiei erau lucruri care în viața ei nu intraseră niciodată.

— Pot să stau și eu cu tine? o întrebă Jocelin. Ai vrea să-mi spui la ce te gândești?

În ochii ei luceau lacrimi.

— Mi-l imaginam pe Raine la coarnele plugului. Dacă și el ar fi trebuit să aibă grija muncii la câmp, nu mai avea timp să se gândească să-l omoare pe acel Chatworth. Iar dacă ăla mâna o pereche de boi, nu i-ar mai fi rămas putere s-o răpească pe sora lui Raine.

— Aha, să fim toți egali, înțelese el. Cam la fel cum vrea și Regele Henry. Un singur om să aibă toată puterea, și toți ceilalți, nimic.

— Vorbești la fel ca Raine! îl acuză ea. Credeam c-o să fii de partea mea.

Zâmbind, Jocelin se rezemă de o piatră.

— Nu sunt de partea nimănui. Am cunoscut ambele laturi ale vieții, și nu mă atrage nici sărăcia

păturilor de jos, nici... nici decadența claselor sus-puse. Desigur, există și categoria de mijloc. Cred că mi-ar plăcea să fiu un negustor bogat, să cumpăr și să vând mătăsuri, și să fac o burtă cât toate zilele.

— În Moreton erau câțiva negustori bogați, dar nici ei nu trăiau prea fericiți. Mereu se temeau să nu-și piardă banii.

— Cam la fel cum se teme Raine să nu-și piardă onoarea?

Alyx îi zâmbi, dându-și seama că urmărea să ajungă undeva anume.

— Ce încerci să-mi spui?

— Că toți suntem diferiți între noi, că nimic nu e în întregime bun sau rău. Dacă vrei ca Raine să-ți înțeleagă felul de a fi, ai răbdare. Zbierând la el nu rezolvi nimic.

La asta, Alyx râse.

— Zbierând, zici? Într-adevăr, poate că vorbesc puțin cam prea tare.

Jocelin scoase un geamăt exagerat.

— Îți dai seama că ești la fel de încăpățânată ca el, nu-i așa? Amândoi sunteți atât de siguri că aveți dreptate, că părerile voastre sunt singurele juste.

Câteva clipe, Alyx chibzui în tăcere.

— De ce crezi că-l iubesc, Joss? Știu că arată frumos la vedere – dar și tu ești la fel. De ce l-aș iubi pe Raine, când știu că din dragostea asta nu poate să iasă nimic? Tot ce pot spera e să mă facă lăutăreasa familiei, ca să cânt pentru... nevasta și copiii lui.

— Cine poate ști ce ne-o fi făcând să iubim? se întreabă Joss, cu o expresie îndepărtată în ochi.

— Cu Raine, a fost aproape ca și cum l-aș fi cunoscut înainte de a-l întâlni. În drum spre tabără, mă tot gândeam cum îi uram pe toți nobilii, dar de îndată ce l-am văzut pe Raine...

Râse.

— Am încercat, zău așa!

— Haide, să ne întoarcem în tabără. Sunt sigur că Raine are să ne dea destule treburi de făcut. Și încearcă să ții minte că acum are nevoie și de mângâiere, nu numai de predici împotriva îndărătniciei lui.

— Am să-ncerc, îl asigură ea, luându-i mâna pe care i-o întinsese, pentru a o ajuta să se ridice.

În umbra dintre copaci stătea o femeie de care toți păreau a fi uitat – Blanche. Fața i se schimonosise hidos, văzând cum o lua Jocelin pe Alyx de mână. În ultimele câteva zile, Alyx și Raine se certaseră așa cum numai doi îndrăgostiți pot să se certe. Păreau să creadă că în cort erau la adăpost de restul taberei, dar vorbeau atât de tare, încât nici niște pereți de piatră n-ar fi putut să le acopere vocile. Oamenii din tabără pariau pe cine va câștiga fiecare ceartă, zicând că băiatul știa să se țină bine pe picioarele lui. Când Alyx spusese că oamenii de nivelul ei aveau prea mult de lucru ca să vorbească despre onoare, izbucniseră în urale.

Dar erau și lucruri pe care ceilalți nu le auzeau, lucruri pe care nu putea să le prindă decât urechea lui Blanche, lipită de peretele cortului: că Alyx fusese declarată vrăjitoare fiindcă un bărbat poftise la ea, că-l iubea pe Raine... Iar noaptea, răsunau sunetele de neconfundat ale dragostei.

Cândva, Blanche ocupase o poziție bună în castelul lui Edmund Chatworth, iar Jocelin îi fusese amant. Acum, cu rarele ocazii când se uita la ea, Joss se strâmba de silă și ură. Și totul, numai din cauza acelei târfe de Constance! Constance i-l luase pe Joss lui Blanche, li-l luase femeilor de pretutindeni. Jocelin, care înainte râdea și cânta, care lua cu el în pat trei femei o dată și le ferecea pe toate, era acum celibatar ca un preot. Și totuși, nu demult, se uitase cu interes vădit la Rosamund cea însemnată de diavol.

Iar acum, îl pierdea și pe Raine – pe Raine cel mare, Raine cel frumos, cel puternic și bogat... Și pentru ce? Pentru o fată băiețoi slăbănoagă, cu

părul tuns și pieptul plat. „Dacă eu ar fi să port haine bărbătești,” își spunea Blanche, „nimeni nu m-ar lua drept băiat.” Dar trupul acelei Alyx nu avea nici un fel de forme, iar fața ei arăta ca a unui elf. Și-atuncea, de ce se ținea Raine după ea cu limba scoasă? Înainte de venirea ei, Blanche îi fusese ajutoare personală, și odată – o, ce noapte minunată! — împărțiseră chiar și patul. Iar de-acum încolo, nu mai era nici o șansă să se întâlnească așa ceva – decât dacă reușea să se descotorosească de Alyx.

Cu o expresie hotărâtă pe față, Blanche se întoarse înapoi spre tabără.

* * *

De săptămâni întregi, Alyx se chinuia să-l împiedice pe Raine să-i declare război lui Roger Chatworth. Scrisorile spre Castelul Montgomery și răspunsurile lor deveniseră săptămânale. Nu o dată, Alyx mulțumea cerului că Lordul Raine nu știa să citească, fiindcă după fiecare scrisoare către Gavin adăuga și câte un post scriptum, în care descria adevărul așa cum îl vedea ea. Îi spunea lui Gavin cum creștea furia lui Raine de la o zi la alta, și cum se ambiționa tot mai tare pe câmpul de instrucție, pregătindu-se pentru lupta cu Chatworth.

În schimb, Gavin le-a scris că Bronwyn fusese găsită, și urma să nască în august. Mai scria despre furia fratelui lor cel mai mic cauzată de moartea lui Mary, și cum Miles fusese trimis la rude, pe Insula Wight, în speranța ca unchiul lor să-l mai liniștească. Într-o nouă mai veselă, Gavin spunea și că acum unchiul era cel biruit de furie, căci pupila lui se îndrăgostise de Miles și jura să-l urmeze până la capătul pământului.

— Cum e fratele ăsta al tău, ca om? îl întreabă Alyx într-o zi, curioasă.

— Miles le place femeilor, fu singurul răspuns al lui Raine, căruia în ultima vreme îi pierise orice urmă de bună dispoziție. Până și când făcea dragoste i se simțea disperarea.

Un alt frate, Stephen, le scria din Scoția. După părerea lui Alyx, era o scrisoare ciudată, plină de mânie împotriva englezilor, care vorbea despre recolta slabă din acel an.

— Fratele tău e scoțian? întrebă ea.

— S-a însurat cu o MacArran și a luat numele ei de familie.

— A renunțat la un nume englezesc distins, pentru unul scoțian? se miră Alyx.

— Bronwyn poate convinge un bărbat să facă orice pentru ea, spuse sec Raine.

Alyx își mușcă limba, ca să nu vină cu o remarcă răutăcioasă la adresa bogătaşelor leneșe care-i plăcuseră lui Raine dintotdeauna. O singură dată spusese ceva de acest gen, reușind să-i smulgă un zâmbet.

— Judith, zise el, cu atâta dor, încât o făcu să se strâmbe. În viața mea n-am petrecut o zi muncind atât de tare cum face ea mereu.

— Ce cavaler ești, pufnise Alyx, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

* * *

Abia în aprilie, au început să se întâmple și altfel de lucruri. Tâlharii din tabără păruseră docili în tot timpul iernii, dar pe măsură ce copacii începeau să înmugurească, iar zefirul de primăvară sufla din ce în ce mai tare, deveneau și ei tot mai bătauși. Nu se luau la bătaie fățiș, ci se strecurau pe la spate și pocneau pe careva în cap.

Raine avea de-o sută de ori mai mult de lucru. Era hotărât să mențină ordinea în tabără.

— De ce-ți mai bați capul? se răsti la el Alyx, într-o zi. Nu merită să-ți pierzi vremea cu ei.

Pentru prima oară după mult timp, îi văzu apărând una dintre gropițe.

— Cei de teapa lor nu pot învăța ce-i aia onoarea, așa-i? Numai noi înțelegem asemenea valori.

— Noi? pufni ea. De când am ajuns să fac parte și eu dintre doamnele tale îmbrăcate în satin? Pun prinsoare că pot să mânuiesc spada la fel de îndemânatic pe cât lucrează Judith a ta cu acul de cusut.

Din cine știe ce motiv, aceste cuvinte părură să-l amuze teribil pe Raine.

— Ai câștiga rămășagul ăsta, răsese el. Și acum, vino aici și dă-mi o sărutare. Știu că la asta te pricepi cel mai bine.

Bucuroasă, Alyx se și agăță de el.

— Vorbești serios, Raine?

— Și-acuma de ce faci mutra asta? întrebă el, ridicându-i bărbia. Sunt un om chiar atât de dificil?

— Mi-e frică doar, atâta tot. Nu vom trăi toată viața aici, în pădure.

— Slavă Domnului! replică el cu convingere. Nu mă îndoiesc că-n ultimele luni casa a început să mi se mucegăiască.

— Dacă te-ai duce la rege...

— Hai să nu ne certăm iar, o întrerupse el, în șoaptă, pregătindu-se s-o sărute. Oare se poate să iubești o femeie și să urăști felul cum gândește?

Un strigăt din apropierea cortului îi făcu să tresară, despărțindu-se.

— Acuma ce mai e? mârâi Raine. Un nou furtișag, sau încă o încăierare?

Spre cort veneau mai mulți oameni, cu toții furioși.

— Cerem să-l găsești pe hoț! spuse cel din frunte. Oriunde ne-am ascunde lucrurile, tot dispar.

Pe Alyx o cuprinse un val de mânie.

— Și tu cu ce drept vii cu pretenții, tăntălăule? țipă ea. De când e Lordul Raine protectorul tău? Te mult ar fi trebuit s-ajungi la ocnă!

— Alyx, o preveni Raine, punându-i o mână pe umăr atât de tare, încât aproape o trânti la pământ. Ați stat de pază? îl întrebă el pe șeful grupului. V-ați ascuns lucrurile?

— Și încă *bine!* replică omul, aruncând o privire ostilă spre Alyx. Unii dintre noi le-am și îngropat. John aci de față își ținea jungherul sub pernă, iar de dimineață nu l-a mai găsit.

— Și totuși, nimeni nu l-a văzut vreodată pe hoțul ăsta? se interesă Raine.

Blanche făcu un pas înainte.

— Trebuie să fie cineva scund și subțirel, care se poate strecura cu cea mai mare ușurință, spuse ea, cu privirea săgetându-i spre Alyx.

Ceilalți întoarseră și ei capetele, cu dușmănie, către scutierul lui Raine.

— Și care nu cunoaște teama, continuă Blanche. Cineva care se crede bine protejat.

Fără voie, Alyx făcu un pas înapoi, retrăgându-se și mai aproape de Raine.

— Blanche, spuse acesta calm, bănuiești pe cineva anume? Zi acum, pe față.

— Pe nimeni cu siguranță, replică femeia, încântată de atenția cu care o asculta toată lumea. Dar am și eu ideile mele.

Alyx, regăsindu-și calmul, dădu să pășească în față, dar Raine o opri.

— O să prindem hoțul, spuse unul dintre oameni. Și-atuncea își va primi pedeapsa?

Alyx fu atât de uluită la vederea urii din ochii lui, încât nici nu auzi răspunsul lui Raine. Cumva, acesta reuși să le promită destul pentru ca oamenii, bombănind, să se împrăstie în sfârșit.

— Mă urăsc, șopti ea, în timp ce Raine o împingea în cort. De ce să mă urască?

— Tu îi urăști, Alyx, replică Raine. O simt, chiar dacă tu n-o spui niciodată. Își închipuie că te consideri mai grozavă ca ei.

Alyx credea că se obișnuise cu modul lui direct de a vorbi, dar pentru așa ceva nu era pregătită.

— Eu nu-i *urăsc*.

— Sunt oameni la fel ca tine și ca mine. Noi am avut avantajul unei familii. O știi pe femeia aia care n-are mâna dreaptă? Maude? Tatăl ei i-a tăiat-o când avea trei ani, ca să primească mai mulți bani la cerșit. Pe la zece ani, se prostitua deja. Toți sunt hoți și ucigași, dar asta-i tot ce au știut vreodată să facă.

Alyx se așeză greoi pe un taburet.

— În ultimele luni, nu mi-ai mai pomenit niciodată despre asta. De ce?

— Este părerea ta. Fiecare dintre noi trebuie să facă ceea ce are de făcut.

— Of, Raine! exclamă ea, aruncându-și brațele pe după gâtul lui. Ești atât de bun și generos, atât de nobil! Pari să iubești pe toată lumea, câtă vreme pe tine nu te iubește nimeni.

— Da, un sfânt, asta sunt, încuviință Raine solemn. Iar prima mea faptă de sfințenie e să declar că armura mi-e murdară și să deleg un înger slăbănog să mi-o curețe.

— Iar? Raine, în următoarea scrisoare aș putea să-i cer fratelui tău un scutier *adevărat*?

— Sus, leneșo! porunci el, luând două dintre platoșele de oțel – dar nu fără să-i dea, o dată cu ele, și o sărutare fierbinte. Ca să nu mă uiți, îi mai șopti, înainte de a o împinge afară din cort.

La pârâu, Alyx se întâlnește cu Jocelin, care aducea pe umăr cinci iepuri trecuți pe-o sfoară. Schimbă doar câteva cuvinte, după care Jocelin își continuă drumul spre tabără. Petrecea tot mai mult timp cu Rosamund.

* * *

Trecură două zile aparent lipsite de evenimente, după care avu loc încă un furt, și din nou oamenii o priviră pe Alyx cu suspiciune. Blanche, își spuse ea. Cu siguranță, femeia aia avusese de lucru în ultimele câteva zile.

Odată, în timp ce-și punea un castron de tocană, cineva o înghionti, și zeama fierbinte o arse pe mână. Părea să fie un accident, dar nu putea fi sigură. Altă dată, auzi doi oameni discutând tare despre unii care se credeau mai cu moț decât ceilalți.

În cea de-a patra zi, când tocmai ajunsese pe câmpul de instrucție, o spadă o tăie accidental la braț. Când Raine luă oamenii la întrebări, nimeni nu părea să fi pus mâna pe acea spadă, iar când îi puse să se antreneze cu o oră mai mult, toți se uitară chiorăș la Alyx.

În cort, Raine rămase tăcut, pe când îi bandaja rana.

— Zi ceva! îi ceru Alyx.

— Nu-mi place deloc. Nu suport să te văd rănită. Ține-te mai aproape de mine. Să nu mai dispari din ochii mei.

Fata se mulțumi să dea din cap. Poate fusese prea ostilă cu oamenii aceia... Nu se prea pricepea la oameni, numai la muzică. În Moreton, fusese populară fiindcă le cânta, dar aici păreau să dorească altceva. Știa că Blanche îi întărâta împotriva ei, dar dacă în ultimele luni s-ar fi purtat mai frumos cu ceilalți, femeii nu i-ar fi mers atât de ușor.

În seara aceea, luă cu împrumut lăuta lui Raine și se așeză lângă focul de tabără, începând să cânte. Unul câte unul, oamenii din jurul ei se ridicară și plecară. Din cine știe ce motiv, acest lucru o sperie mai rău decât orice altceva.

Timp de două zile, Alyx se ținu prin preajma lui Raine. Cei din tabără aveau acum pe cineva asupra căruia să-și ațintească ura, și-și arătau simțămintele cu fiecare ocazie.

În seara următoare, Alyx stătea la câțiva pași de Raine, când deodată un om o înhăță și începu s-o percheziționeze. Înainte ca fata să poată scoate măcar un strigăt, omul răcni triumfător și ridică un cuțit pe care Alyx nu-l mai văzuse niciodată.

— Băiatul l-a luat! țipă omul. Acum avem dovada!

Cât ai clipi, Raine fu lângă Alyx, trăgând-o în spatele lui.

— Ce-nseamnă asta? întrebă el.

Omul rânji spre mulțimea care se aduna în jur.

— Pe-asta, băiețașul tău care tot umblă cu nasul pe sus nu mai poate s-o nege, spuse el, arătându-le cuțitul. L-am găsit în buzunarul lui. Aveam eu bănuielile mele, dar acum suntem cu toții siguri.

Își împinse mutra spre Alyx, cu răsuflarea lui urât mirositoare.

— De-acuma, n-o să ne mai dai cu tifla!

O clipă mai târziu, se aduna de pe jos, unde-l azvârlise Raine.

— Înapoi la treabă! porunci acesta.

Oamenii, care se înmulțeau tot mai mult de la o clipă la alta, refuzară să se clinească din loc.

— E un hoț, stăruie careva, cu încăpățănare. Să-i ardem o mamă de bătaie.

— Să-i luăm pielea de pe spate, și-atuncea să vedem cum o să se mai fudulească.

Alyx, cu ochii mari, trecu în spatele conducătorului.

— Băiatul ăsta nu e hoț! nu se lăsă Raine.

— Voi, nobilii, vorbiți despre tratamente drepte! strigă cineva, mai din spate. Băiatul ăsta fură de la noi, și e lăsat să scape nepedepsit!

— Nu! răcniră cel puțin cinci voci.

Raine își scoase spada, îndreptând-o spre ei.

— Plecați de-aici, cu toții. Băiatul ăsta nu e hoț. Și-acuma, care-i primul care vrea să-și piardă viața pentru minciuna asta?

— O să-l pedepsim noi! mai răcni un glas, înainte ca mulțimea să înceapă să se împrăștie.

Capitolul 11

Trecu mult timp până când Alyx se putu desprinde din protecția pe care i-o oferea trupul solid al lui Raine. Genunchii îi tremurau, și se ținea agățată de brațul lui.

— N-am furat eu pumnalul... abia reuși ea să șoptească, într-un târziu.

— Sigur că nu tu l-ai furat, se răsti Raine, dar din expresia lui se vedea clar că nu trecea ușor incidentul cu vederea.

— Și acuma ce-o să se întâmple?

— Vor face totul ca să capete ceea ce vor.

— Și ce-i aia?

— Judecarea și izgonirea ta. Înainte să vii tu aici, le-am promis justiție. Am jurat că toți răufăcătorii vor fi pedepsiți.

— Dar eu n-am făcut nimic rău, se apără ea, gata să izbucnească în plâns.

— Ai vrea să spui asta în fața lor? Te-ar găsi vinovată chiar și dacă ai fi Maica Precistă.

— Dar de ce, Raine? Nu le-am făcut nimic. Aseară am încercat chiar și să le cânt, dar mi-au întors spatele.

Când coborî privirea spre ea, Raine avea o expresie cu desăvârșire serioasă.

— Muzica ta a fost întotdeauna de ajuns pentru oameni? Nimeni nu ți-a cerut vreodată și altceva decât să cânti frumos?

Nu avea ce să-i răspundă. Căci niciodată nu avusese altă viață decât muzica. Locuitorii orașelului Moreton nu așteptaseră de la ea altceva, iar muzica le era de ajuns, atât lor cât și ei însăși.

— Vino, o chemă Raine. Trebuie să facem niște planuri.

Mohorâtă, îl urmă, cu capul în piept, fără a înfrunța privirea nimănui din jur. Furia aceea îndreptată contra ei era ceva atât de nou...

După ce intrară în cort, Raine reluă, vorbind încet:

— Măine vom pleca din pădure.

— Vom pleca...? Noi? Nu înțeleg...

— Oamenii sunt ațâțați împotriva ta, și ar fi periculos să mai rămâi aici. Nu te pot apăra clipă de clipă, și nici nu-i pot lăsa să-ți facă vreun rău. O să plecăm mâine dimineață.

Alyx, atât de conștientă de ura celor de dincolo de pereții subțiri ai cortului, abia dacă mai putea să-l asculte.

— Nu poți să pleci... murmură ea. Regele o să te găsească.

— Ducă-se dracului regele! se răsti Raine, furios. Nu pot să stau aici și să-mi fac griji în fiecare zi că unul dintre ei se va întoarce asupra ta. Din beleaua asta nu mai poți scăpa cu muzica, Alyx. Oricum ar arăta mutrele lor, sunt mai deștepți decât caii pe care-i farmeci cântând. Vor face tot ce le stă în putere ca să te rănească.

Alyx începea să-l asculte.

— Vei veni și tu cu mine?

— Sigur că da. Nu te-aș prea putea lăsa să pleci singură. N-ai rezista nici o zi, în lume.

Lacrimile îi împăienjeniră ochii.

— Fiindcă ar afla și alții cine și ce sunt...? O persoană înfumurată, arogantă, și plină de sine, căreia nu-i pasă decât de ea însăși?

— Alyx, ești o copilă dulce și-ți pasă de mine foarte mult.

— Cine ar putea să nu te iubească pe tine? întrebă ea cu simplitate. Ai mai multă bunătate în degetul cel mic decât am eu în tot trupul. Iar acum, riști să fii capturat și închis, numai ca să mă salvezi.

— Am să te duc la fratele meu și...

— Și Gavin va risca să stârnească mânia regelui, fiindcă adăpostește o femeie căutată pentru vrăjitorie. i-ai pune în pericol toată familia pentru mine, Raine? Chiar atât de mult mă iubești?

— Da.

Ochii lui Alyx se repezică spre ai lui, în care se citea o dragoste atât de mare încât, în loc s-o bucură, o îndureră.

— Vreau să rămân singură, șopti ea. Trebuie să mă gândesc.

Raine o urmă până la ușa cortului și, după ce Alyx plecă, îl chemă la el pe Jocelin.

* * *

În timp ce mergea prin codrul întunecat, spre pârâu, lui Alyx se învâlmăseau gândurile în minte. Se așează pe un bolovan, cu privirea spre apa care sclipea slab în întuneric.

— Ieși de-acolo, Joss, îl strigă ea. Nu te pricepi să pândești oamenii, continuă, dezamăgită, când Joss se așează alături. Raine ți-a ordonat să mă protejezi?

Joss rămase tăcut.

— Acum trebuie să mă apere, continuă Alyx. Nu mă poate lăsa singură nici măcar pentru câteva minute, de teamă că va încerca vreunul să mă pedepsească.

— N-ai făcut nici un rău.

— N-am furat, într-adevăr, dar altfel, ce bine am făcut? Uită-te la Raine. Acum ar putea să fie în altă țară, trăind confortabil, dar el preferă să stea în pădurea asta friguroasă și să-și ajute compatrioții. Îi apără, se îngrijește să aibă ce mânca, muncește pentru ei tot timpul. Și totuși, pe capul lui s-a pus o recompensă și trebuie să stea aici, în timp ce familia are nevoie de el. Sora lui e siluită și-și scurtează zilele, iar el, oricât de tare suferă, nu se oprește din lucru nici măcar o oră.

— Raine e un om bun.

— E un om perfect, zise ea.

— Alyx, șopti Jocelin, punându-i mâna pe braț, Raine o să te apere de ceilalți, iar când el nu-ți poate sta alături, îi voi ține eu locul. Iubirea pe care i-o porți l-a ajutat să îndure mai ușor durerea.

Nu fu surprinsă deloc că Joss descoperise și el că era femeie.

— La ce bun, iubirea mea pentru el? Nu-l merit. Măine plănuiește să părăsească tabăra, să plece călare, în văzul tuturor, printr-o țară unde e urmărit de mânia regelui. Va lăsa în urmă siguranța pădurii, riscând închisoarea și poate chiar moartea, numai ca să mă apere pe mine.

Din nou, Jocelin rămase tăcut.

— Tu n-ai nimic de zis? Nici un fel de cuvinte liniștitoare, care să-mi spună că viața lui Raine va fi în siguranță?

— Va fi în mare primejdie, dacă iese din pădure. Raine e foarte bine cunoscut de mulți oameni.

Lui Alyx îi scăpă un oftat adânc.

— Cum l-aș putea lăsa să înfrunte asemenea pericole pentru mine?

— Și ce plănuiești să faci? o întrebă tăios Jocelin.

— Am să plec singură. Nu mai pot rămâne aici, cauzându-i atâtea griji lui Raine, și nu pot nici să-l las să vină cu mine. Prin urmare, voi pleca înaintea lui.

Râsul lui Joss o surprinse.

— Sunt sigur că Raine Montgomery va fi ascultător ca un cățel. Îl vei informa că ai de gând să pleci, iar el te va pupa cuminte la despărțire și-ți va ura drum bun.

— Sunt pregătită să ne certăm.

— Alyx, râse Jocelin, Raine o să te-arunce de-a curmezișul calului și-o să te ducă afară din pădure. N-ai decât să zbieri cât poțtești, că la o adică, mușchii fac mai mult decât vorbele.

— Ai dreptate, oftă Alyx. Of, Joss, ce pot face? Nu vreau să-și riște viața pentru mine.

— Iubește-l, răspunse Jocelin. Asta-i tot ce vrea. Du-te la el, stați împreună. Fii alături de el orice s-ar întâmpla.

Sărind de pe bolovan, Alyx își puse mâinile-n șolduri, cu o privire încruntată.

— Și când va fi omorât din cauza mea, ce-o să fac? Să-i țin mâna rece ca gheața și să-i înalț o dulce cântare Domnului? Nu mă îndoiesc că ar fi un imn magnific, și toți vor spune cât l-am iubit. Nu! Nu vreau mâini reci ca gheața. Vreau mâini fierbinți, care să mă iubească – ba încă, să iubească pe oricine, dacă-i pe așa mai bine i-l dau pe Raine înapoi lui Blanche, decât să-l văd mort.

— Și-atunci, cum ai de gând să-l faci să stea aici? Întrebă el încet.

Alyx se așeză la loc.

— Nu știu. Cu siguranță, trebuie să găsesc eu ceva să-i spun... Poate dacă i-aș insulta familia...

— Ar râde de tine.

— Adevărat. Sau, dacă i-aș spune că-i un...

Dar nu-i putea trece prin minte nici un epitet pe care să nu i-l fi adresat deja. Era clar că atributele ofensatoare nu-l atingeau în nici un fel.

— O, Joss... se tângui ea, deznădăjduită. Ce pot face? Raine trebuie să fie apărat de sine însuși. Dacă ar fi să plece din pădure, nu mă îndoiesc că s-ar lua după Chatworth, și atunci regele s-ar amesteca și el în gâlceavă și... Și nu pot lăsa să se întâmple una ca asta! Ce să fac?

Trecură câteva momente înainte ca Jocelin să vorbească – și, când o făcu, fata abia dacă-i mai auzi glasul.

— Culcă-te cu mine.

— Ce?! se răsuci Alyx spre el. Eu îți vorbesc despre siguranța vieții unui om, despre primejdia de moarte care-l pândește, iar tu încerci să mă ademenești la tine-n pat? Dacă vrei o femeie, ia-o pe oricare din cotoroanțele alea care aleargă după tine cu limba scoasă. Sau culcă-te cu Rosamund. Sunt sigură că i-ar plăcea mult mai mult decât mine.

— Alyx, chicoti el, punându-i o mână pe braț, înainte de a te avânta și mai tare, ascultă-mă până la capăt. Dacă vrei într-adevăr ca Raine să rămână aici, nu există nici un lucru pe care să-l poți spune

pentru a-l convinge, însă s-ar putea să fie unul pe care să-l poți face. Nu te cunoaște cu adevărat bine, sau în orice caz nu destul ca să aibă încredere în tine, ori poate că nici un bărbat nu are vreodată încredere într-o femeie. Dacă Raine te-ar prinde cu alt bărbat, nu te-ar mai primi înapoi, orice i-ai spune. Te-ar lăsa să te duci în plata Domnului, iar el ar rămâne aici.

— M-ar urî, șopti ea. Poate să aibă niște ieșiri temperamentale foarte violente.

— Credeam că ai gânduri serioase. Acum câteva clipe, ai zis că mai bine i-l lași înapoi lui Blanche, zise Jocelin, aproape înecându-se cu numele femeii. Speri să-l poți părăsi acum, iar mai târziu, când va intra iar în grațiile regelui, să te întorci la el? Așa ceva n-ar putea să se întâmple decât în vreun cântec din alea scrise de tine. Singurul mod în care Raine Montgomery te va lăsa să pleci din pădurea asta e fără el, dacă sentimentele pe care ți le poartă se vor răsturna de tot.

— Adică, dacă dragostea i se preschimbă în ură.

— Visezi la el stând și făcându-ți cu mâna, lăcrimând de mama focului? o întrebă Jocelin, sarcastic. Alyx, îl iubești prea mult ca să-i faci rău. Măine, lasă-l să te ducă de-aici. Frații lui au să-l apere până va obține iertarea regelui.

— Nu, nu, nu! strigă ea. De-o săgeată bine ținută, nimeni n-ar putea să-l apere. Chiar și în pădurea asta, înconjurat de păzitori, a putut fi rănit. Plecarea de-aici ar însemna moartea. Ce rău mai mare i-aș putea face decât să-lucid?

Își îngropă fața în palme.

— Dar să-l fac să mă urască...?! Să transform din iubire în ură ceea ce se vede în ochii lui când se uită la mine... O, Joss, ce preț scump de plătit ar fi!

— La ce ții mai mult, la iubirea lui sau la viața lui? Ai prefera să-i cânti la mormânt, sau să-l știi viu – fie și-n brațele altei femei?

— Pentru mine, ideea asta de dragoste e nouă, dar în acest moment, gândul că l-ar putea atinge altă femeie mă face să-i prefer moartea.

Joss încercă să-și stăpânească zâmbetul.

— Asta vrei cu adevărat?

— Nu, răspunse ea încet. Îl vreau în viață, dar îl mai vreau și cu mine.

— Trebuie să alegi una din două.

— Și crezi că singurul mod de a-l face să rămână aici e să mă... culc cu altcineva?

— Altă idee nu-mi trece prin minte.

Alyx făcu ochii mari.

— Dar tu, Joss? Raine se va înfuria îngrozitor pe tine.

— Îndrăznesc să spun că da.

— Și ce-ai să faci? Viața ta aici ar putea deveni un iad pe pământ...

Joss își drese glasul.

— Dacă vreau să-mi păstrez viața, cred c-ar trebui să plec și eu. Nu mi-ar plăcea să iau parte la un duel cu Raine, după ce am făcut amor cu femeia lui.

— Of, Joss, oftă ea. ți-aș distruge viața, la fel ca pe a mea. Ești urmărit pentru crimă. Dacă te recunoaște cineva?

La auzul acestor cuvinte, neobservat de ea, Jocelin tresări. Nu știa că-i aflate povestea.

— O să-mi las barbă, iar pe tine, deghizată în băiat, n-o să te recunoască nimeni. Vom cânta împreună, și-o să ne putem câștiga traiul.

Primul ei gând se îndreptă spre Pagnell, dar și-l alungă din minte. Pentru prima oară în viața ei, n-avea să se gândească la sine însăși mai întâi.

— Viața lui Raine a fost plină de tragedii. Nu demult i-a murit sora, iar acum...

— Hotărăște-te, Alyx, și dă jos hainele de pe tine. Dacă nu mă înșel, Raine tocmai vine încoace.

— Chiar acum? exclamă ea. Dar am nevoie de timp, ca să mă gândesc...

— Alege, insistă Jocelin, apropiindu-se. Mort și al tău, sau viu și a alteia?

Imaginea lui Raine zăcând nemișcat, amuțit pe veci, o făcu să-și arunce brațele pe după gâtul lui Jocelin, căutându-i buzele cu ale ei.

Ani de zile, Jocelin fusese mare meșter în a scoate hainele femeilor, și era o îndeletnicire pe care n-o uitase. Chiar și purtând îmbrăcăminte băiețească, Alyx fu uimită să vadă cât de repede o despuia degetele iscusite ale tânărului. Până să-și tragă respirația, amândoi erau goi de la brâu în sus, piele pe piele.

Jocelin își petrecu degetele prin părul lui Alyx, îi trase capul pe spate și începu s-o sărută pătimaș, în timp ce ochii ei se căscau brusc, cu spaimă.

Nici nu apucă să se gândească la sărutul lui Joss, căci mâinile puternice ale lui Raine îi despărțiră, rostogolindu-i pe amândoi pe malul pârâului.

— Am să te omor, mârâi Raine printre dinți, sfredelind ochii lui Jocelin cu ai lui.

Alyx, năucită de pe urma căderii, își înfipse mâinile în cămașă, când îl văzu pe Raine scoțându-și spada, și răcni – destul de tare pentru a face să se scuture roua de pe copaci:

— Nu!

„Doamne, dă-mi putere,” se rugă ea, ridicându-se în picioare, ca să treacă între Raine și Jocelin.

— Îmi dau viața pentru omul ăsta, spuse, cu pătrundere.

Văzu cum uimirea și furia de pe chipul lui Raine erau înlocuite de durere, apoi de răceală – stări pe care le simțea până-n adâncul inimii.

— M-ați tras pe sfoară? întrebă el încet.

— Bărbații sunt ca muzica, spuse Alyx, cu toată nepăsarea prefăcută de care era în stare. Nu pot să trăiesc numai cu regim de cântece de dragoste, sau numai de imnuri bisericești. Am nevoie de toate. Asemenea cântecelor, și bărbații ei trebuie să fie cât mai variați. Tu... ăă, tu ești cântecul furiei, cu tobe și talgere, câtă vreme Joss, continuă ea

fluturând din gene, Joss e o melodie de fluiere și harpe.

Un moment, fu convinsă că Raine avea să-i smulgă capul de pe umeri, și în locul fricii simți aproape recunoștință. Sufletul ei se ruga ca Raine să n-o creadă. Chiar ar fi putut să conceapă că pentru ea muzica însemna mai mult decât el?

— Piei din ochii mei, șopti, din adâncul făpturii lui. Să-ți... poarte de grijă... prietenul tău, de-acum încolo. Plecați în seara asta. Nu vreau să vă mai văd.

Și cu aceste cuvinte, se întoarse să plece. Fără voie, Alyx se pomeni făcând câțiva pași după el, înainte ca Jocelin s-o apuce de braț.

— Lasă-l în pace. Rupe orice legătură cu el, în clipa asta. Așteaptă aici, și-am să vin în scurt timp. Mai ai și alte haine sau lucruri?

Alyx clătină din cap, și abia își dădu seama când Jocelin o lăsă singură.

În timp ce-l aștepta să se întoarcă, mintea păru să i se golească de orice gânduri. Raine o crezuse, credea că-și considera muzica atât de importantă – mai importantă chiar și decât el. Oamenii din tabără erau gata s-o creadă hoată și abia așteptau să fie pedepsită. Și totuși, ce făcuse ea la viața ei pentru ca lumea să-i acorde încredere, s-o creadă cinstită?

— Ești gata? întrebă din spatele ei Jocelin, urmat de Rosamund, ca o umbră tăcută.

— Îmi pare rău că din cauza mea ai... începu Alyx.

— Ajunge, o întrerupse el cu fermitate. De-acum, trebuie să privim în viitor.

— Rosamund, o să ai grijă de el? O să-i dai de mâncare? O să vezi să nu întreacă măsura cu antrenamentele pentru luptă?

— Pe mine, Raine n-o să mă asculte așa cum te asculta pe tine, răspunse femeia, cu vocea ei înceată, sorbindu-l din ochi pe Jocelin.

— Sărut-o, șopti Alyx. Oamenii trebuie să-și dăruiască dragostea, nu s-o țină ascunsă.

Și cu asta, se întoarse, iar când întoarse capul, o văzu pe Rosamund agățându-se aprig de Jocelin. La revenirea lângă Alyx, pe chipul lui se citea uimirea.

— Te iubește, spuse ea sec, înainte de a porni pe lungul drum spre marginea pădurii.

PARTEA A II-A

August
1502

Capitolul 12

Alyx își duse mâna la șale și se așeză cu grijă pe un petec de iarbă, la marginea drumului, cu un zâmbet recunoscător spre Jocelin, când acesta îi dădu o cană de apă rece.

— O să ne odihnim aici în noaptea asta, spuse el, observându-i oboseala de pe față.

— Ba nu, la noapte trebuie să cântăm – avem nevoie de bani.

— Mai mare nevoie ai de odihnă! se răsti el – dar imediat se așeză alături. Ai câștigat. Întotdeauna câștigi. Ți-e foame?

Alyx îi aruncă o privire care-l făcu să zâmbească, iar el se uită la burta ei mare, care bomba rochia de lână. Arșița verii și mersul continuu o făceau să se simtă îngrozitor.

Trecuseră patru luni și ceva de când părăsiseră tabăra lui Raine, iar în tot acel timp abia dacă se opriseră din mers. La început, nu le fusese prea greu. Amândoi erau puternici și sănătoși, iar oamenilor le plăcea cum cântau. Dar, după o lună pe drumuri, Alyx a început să se simtă rău. Voma atât de des, încât oamenii refuzau să mai călătorească împreună cu ei, temându-se că acel „băiat” straniu avea vreo boală. Iar Alyx era atât de slăbită, încât abia se mai putea ține pe picioare.

Lui Jocelin nu i-a fost greu să-ți dea seama ce se întâmplase: Alyx purta în pântec copilul lui Raine.

— Voi fi o povară pentru tine, spuse ea, deși ochii îi străluceau. Crezi c-o să semene cu Raine? Aș greși oare, rugându-mă să aibă gropițe?

— Hai să ne păstrăm rugăciunile și dorințele pentru găsirea unor haine femeiești. Dacă bat drumurile cu un băiat gravid, nu cred c-o să mai am prea mult de trăit.

— O rochie, zâmbi Alyx, cu gândul la regăsirea senzației de a fi femeie.

Odată, au cântat la un conac mare, al unuia dintre verii lui Raine. Alyx devenise din nou foarte

tăcută, dar Jocelin își dădea seama că ardea de nerăbdare să audă vești.

Jocelin lăsase să-i scape câteva aluzii pe lângă nevasta lui Montgomery, iar aceea îi spusese o mulțime de lucruri. Raine era tot în pădure, iar Regele Henry, jelind moartea fiului său cel mare, aproape că uitase de nobilul scos în afara legii. Regele era mult mai îngrijorat de ceea ce avea de făcut cu soția fiului său, Katherine de Aragon. Nu lua în seamă petițiile familiei Montgomery de a-l pedepsi pe Roger Chatworth. La urma urmei, Chatworth n-o ucisese pe Mary Montgomery, o violase doar. Pe sufletul ei apăsa păcatul sinuciderii.

Se mai vorbea și că, în luna iulie, Judith Montgomery născuse un fiu, iar în august, Bronwyn MacArran adusese și ea un fiu pe lume. Verii încă mai erau indignați că Stephen adoptase numele și obiceiurile scoțiene.

Alyx asculta cu aviditate tot ceea ce-i povestea Jocelin.

— E bine că nu mai sunt cu el, spuse ea încet, plimbându-și degetele pe coardele lăutei. Familia lui e plină de doamne, câtă vreme eu nu sunt decât o fiică de avocat. Dac-aș fi rămas cu el, nu cred că putea fi docilă sau politicoasă cu nevastă-sa, iar ea nu m-ar fi vrut prin apropiere, deși unele dintre doamnele astea pe care le văd sunt niște scorpii fără inimă. Poate că nu i-ar fi stricat și lui puțină căldură sufletească.

Jocelin încerca să-i arate că singurele deosebiri dintre ea și acele doamne se puteau rezolva doar cu ajutorul unei rochii de mătase, dar Alyx nu voia să înțeleagă. Joss știa că era amărâtă nu numai din cauza lui Raine, ci și dintr-a urii tâlharilor din pădure.

Pe măsură ce sarcina avansa, Alyx devenea tot mai tăcută, mai gânditoare, și părea să fie mult mai conștientă de lumea din jur decât fusese prima oară când se cunoscuseră. Călătoreau mereu în grupuri,

de teama tâlharilor la drumul mare, și peste tot pe unde treceau, își făceau noi prieteni. Odată, o fetiță i-a dat lui Alyx un buchetel de flori de câmp, făcând să i se umple ochii de lacrimi.

— Florile astea înseamnă foarte mult pentru mine, spusese ea, ținându-le strâns.

— Te-a răsplătit pentru că ai ajutat-o, ieri. Oamenii de pe aici te plac, spuse Jocelin, arătând spre călătorii din apropierea lor.

— Și nu pentru muzică, șopti ea.

— Poftim?

— Mă plac și pentru altceva în afară de muzica mea. Și eu le-am dat altceva pe lângă muzică.

— Le-ai dat o parte din tine.

— O, da, Joss – într-adevăr! râse ea. Am încercat să fac o mulțime de lucruri care mie mi-erău foarte grele. Cântatul, în schimb, îmi vine cum nu se poate mai ușor.

Jocelin râse și el. Ar fi fost uluitor să poată spune cineva că niște cântece așa ca acelea compuse și cântate de Alyx erau ușoare.

Acum, în august, când povara copilului o îngreuna, pașii lui Alyx erau tot mai înceți și mai înceți, iar Joss își dorea să-și fi putut permite să stea în câte-un loc pentru un timp mai îndelungat.

— Ești gata de plecare? îl întrebă ea, încercând să se ridice. Dacă ne grăbim, putem ajunge la castel până la căderea nopții.

— Mai bine să rămânem peste noapte aici, Alyx, propuse el. Avem mâncare destulă.

— Și să lipsim de la logodna domnișoarei? Acolo ne vom ospăta pe cinste, și nu avem altceva de făcut decât să cântăm în onoarea farmecelor subțirelei moștenitoare. Cât mai sper ca asta să fie mai drăguță la față! Ultima era așa de urâtă, încât i-am mărturisit preotului minciunile sfruntate pe care fusesem nevoită să le îndrug în cântec.

— Alyx! o dojeni în glumă Joss. Poate că tânăra era frumoasă pe dinăuntru...

— Numai ție ar putea să-ți treacă prin minte așa ceva. Dar la urma urmei, cu fața ta, sigur că-ți poți îngădui să fii mărinimos. Am văzut cum amenința să te devoreze mama urâtaniei. Ți-a făcut vreo propunere, după ce-ai terminat de cântat?

— Pui prea multe întrebări.

— Joss, nu se poate să rupi așa orice legături cu oamenii și cu viața. Constance e moartă de mult.

Alyx ausese nevoie de mult timp și mari eforturi pentru a-l convinge să-i vorbească despre femeia pe care o iubise cândva.

Jocelin strânse din fălci cu o asemenea expresie, încât fata își dădu seama că refuza să vorbească despre el însuși. Problemele lor erau ale amândurora, câtă vreme ale lui Jocelin îi aparțineau numai sieși.

— Desigur, nici una dintre femei nu era la fel de fermecătoare ca Rosamund. Lăsând la o parte semnul diavolului, adică. Hidoșenia aia îi ascunde aproape de tot frumusețea. Mă întreb dacă e într-adevăr de la necuratul.

Jocelin se răsuci spre ea.

— Mai degrabă e un semn al grației divine, fiindcă e o femeie bună, blândă și pasională!

— Pasională, zici? îl tachină Alyx.

— Ești crudă, șopti el.

— Ba nu sunt crudă deloc – vreau doar să înțelegi că nu ai nici un motiv să te îngropi alături de mine. Nu poți să te ții închis așa în tine la nesfârșit. Ai atât de multe de dat și totuși, le lași să se irosească.

Jocelin o luă de mână și porniră împreună spre castelul care se înălța în fața lor.

Era vechi și înalt, cu un turn în parte dărâmat, iar Alyx știa că din nou aveau să doarmă într-un loc unde trăgea curentul. În ultimele luni, învățase multe despre nobile. Poate că cel mai semnificativ lucru era acela că și femeile nobile aveau parte de la fel de puțină libertate ca femeile de pretutindeni. Începuse să-și dea seama că și

nobilii aveau probleme foarte asemănătoare cu ale oamenilor din Moreton.

— Visezi cu ochii deschiși?

— Mă gândeam la satul meu, la copilăria ocrotită pe care am avut-o. Aproape că-mi doresc ca muzica mea să nu mă fi despărțit de toți ceilalți. Mă face să mă simt ca și cum nu mi-aș mai putea găsi locul nicăieri.

— Locul ți-e acolo unde dorești.

— Joss, spuse ea cu seriozitate, nu te merit nici pe tine, nici pe Raine. Sper, însă, ca într-o zi să săvârșesc și eu o faptă vrednică.

— Știi că pe zice trece vorbești tot mai asemănător cu Raine?

— Perfect! râse ea. Sper c-am să-i pot crește copilul măcar pe jumătate de cât de bine a fost crescut el.

Când ajunseră în apropierea vechiului castel, fură nevoiți să stea un timp până să li se dea drumul, de vreme ce în fața lor mai așteptau sute de oameni. Logodna urma să unească două case puternice și bogate, iar invitații și festivitățile aveau să fie somptuoase.

Ținând-o de umeri, Jocelin o conducea pe Alyx prin mulțime.

— Voi sunteți menestrelii? strigă la Alyx o femeie înaltă.

Alyx dădu din cap, impresionată de eleganța rochiei și bogăția părului ei brunet, prins cu o bandă de oțel.

— Urmați-mă.

Cu recunoștință, Alyx și Jocelin se luară după ea, pe o scară îngustă, în spirală, până într-o încăpere mare și rotundă, din vârful turnului, unde câteva femei se învârteau încoace și-ncolo, agitate. În mijlocul camerei, o tânără se văicărea asurzitor.

— Uite-o, spuse o femeie, de lângă Alyx.

Alyx ridică privirea spre o față ca de înger, cu păr blond, ochi albaștri și un surâs eteric și delicat.

— Eu sunt Elizabeth Chatworth.

La auzul numelui, lui Alyx i se dilatară ochii – dar nu spuse nimic.

Elizabeth continuă, pe un ton plin de exasperare și dezgust:

— Mă tem că mica noastră viitoare mireasă e cam înfricoșată. Credeți c-ați putea-o liniști îndeajuns ca s-o conducem până jos?

— Vom încerca.

— Dacă nu puteți, va trebui să-i mângâi puțin obrazul cu palma, și-o să vedem dacă măcar muzica aia o s-o cumințească.

Alyx fu nevoită la auzul cuvintelor rostite de femeia aceea atât de dulce la înfățișare. Nu se potriveau deloc cu felul cum arăta.

— De ce anume îi e frică? întrebă ea, ca să poată alege un cântec cât mai potrivit.

— De viață... De bărbați... Cine știe? Tocmai am venit amândouă de la mănăstire, și ai fi zis că Isabella se ducea la moarte.

— Poate că logodnicul ei...

— Un bleg, făcu Elizabeth, cu un gest de lehamite.

Apoi ochii i se îndreptară spre Jocelin, care se holba la ea fără ascunzișuri.

— Arăți destul de drăguț ca să nu sperii iepurașul, spuse ea.

Un tânguit sonor dinspre Isabella o atrase pe Elizabeth până lângă ea.

— Dumnezeule, murmură Alyx, cu senzația că tocmai scăpase dintr-o furtună. Nu cred c-am mai întâlnit o femeie ca ea până acum.

— Iar eu mă rog nici să nu mai întâlnim, adăugă Jocelin. Ne cheamă. Dumnezeu să-l ajute pe omul care îndrăznește să n-o asculte pe asta – deși...

Alyx ridică privirea spre el și-i văzu lucirea speculativă din ochi.

— Dacă n-o ascuți, o să te lase fără păr!

— Nu de părul meu s-ar atinge, și al dracului să fiu dacă m-ar deranja s-o las!

Și, înainte ca Alyx să poată răspunde, Joss o împinse spre mureașă care plângea.

Fu nevoie de o oră ca s-o calmeze, și în tot acel timp Elizabeth Chatworth se plimbă prin spatele jilțului, din când în când îngustându-și ochii spre înlăcrimata Isabella. O dată, deschise gura ca să spună ceva, dar Alyx, temându-se că femeia avea să distrugă tot ceea ce reușiseră ea și Joss, cântă și mai tare, ca să-i acopere începutul frazei.

Când în sfârșit Isabella fu gata să coboare la parter, toate domnișoarele de onoare o însoțiră, lăsându-i pe Jocelin și Alyx singuri cu Elizabeth Chatworth.

— Ai cântat bine, comentă Elizabeth. Ai o voce magnifică și, dacă nu mă înșel, ai fost instruită cum trebuie.

— Am petrecut câteva timp cu niște instructori, spuse cu modestie Alyx.

Apoi, ochii lui Elizabeth se fixară asupra lui Jocelin, cu o privire pătrunzătoare.

— Pe tine te-am mai văzut înainte. Unde?

— Am cunoscut-o pe cumnata dumneavoastră, Alice, răspunse el, încet.

Expresia femeii se înăspri.

— Da spuse ea, măsurându-l un moment pe Jocelin cu insolență. Ai fi genul ei. Sau, poate că orice bărbat cu echipamentul corespunzător i-ar plăcea.

Pe chipul lui Jocelin se ivi o expresie pe care Alyx nu i-o mai văzuse niciodată. Își dori ca prietenul ei să nu mai spună nimic. La urma urmei, Joss era cel care-l omorâse pe Edmund Chatworth, fratele lui Elizabeth.

— Și frații dumneavoastră ce mai fac? întrebă el, pe un ton provocator.

Un lung răstimp, ochii lui Elizabeth îi sfredeliră pe ai lui; Alyx își ținea respirația, rugându-se ca femeia să nu-și dea seama pe cine avea în față.

— Fratele meu Brian a plecat de-acasă, răspunse ea încet, și nu știm unde este. Umblă vorba că ar fi

ținut captiv de unul dintre scârboșii de Montgomery.

Mâna lui Jocelin se încleștă pe umărul lui Alyx, brutal.

— Și Roger? se interesă el.

— Roger... s-a schimbat. Și-acuma! schimbă brusc Elizabeth tonul. Dacă ați terminat cu discuțiile despre familia mea, sunt sigură că e nevoie de voi jos.

Și cu asta, ieși din cameră.

— Scârboși! țipă Alyx, încă înainte ca ușa să se închidă. Fratele ei o omoară pe sora lui Raine al meu, și tot pe noi îndrăznește să ne facă scârboși!

— Alyx, calmează-te. Nu te poți lua de o femeie ca Elizabeth Chatworth. Te-ar mânca de vie. Nu știi pe lângă ce fel de frate a crescut. Edmund era un om crud și rău la suflet, și am văzut-o pe Elizabeth ținându-i piept în momente când Roger se dădea bătut. Iar pe celălalt frate, Brian, îl adoră. Dacă se gândește că cei din neamul Montgomery l-au răpit de-acasă, e firesc să fie plină de ură.

— Dar nu are nici un drept! A fost vina familiei Chatworth!

— Taci, și hai să mergem jos, o opri el, tăios. Și fără șmecheriile tale cu cântece despre discordiile dintre familiile nobiliare, înțelegi?

Alyxdu scurt din cap, deși tare n-ar mai fi vrut să facă o asemenea promisiune.

* * *

Era noaptea, târziu, și cei mai mulți oaspeți zăceau beți pe jos sau peste mese când un slujior îi șopti ceva bărbatului așezat în colțul sălii de ospete. Cu un zâmbet, omul se ridică și ieși în întâmpinarea noilor veniți.

— Să vezi și să nu crezi, cine-i aici! îi spuse el celui care descăleca.

— Cum, nu mă saluți? întrebă sarcastic celălalt. Nu-ți faci griji pentru siguranța mea? Haide, John,

ai grijă că încep să ți se vadă dinții.

— Am rămas treaz anume ca să-ți spun asta. Atâta ar trebui să fie de ajuns.

— Într-adevăr, e un mare sacrificiu, replică vizitatorul, dându-i căpăstrul calului unui servitor care aștepta. Și acum, cei atât de important încât nu poate să mai aștepte până beau și eu o ulcică de vin?

— Ah, Pagnell, nerăbdător mai ești. O mai ții minte pe păsărica aia cântătoare de astă-iarnă? Aia care te-a pocnit în cap?

Pagnell deveni țeapăn, uitându-se încruntat la John. Abia reuși să nu-și ridice degetul la cicatricea urâtă de pe frunte. Din noaptea aceea, avea mereu dureri de cap, și deși îi torturase până la moarte pe câțiva săteni, nu reușise să afle unde era. De fiecare dată când câte un junghi de durere îi fulgera prin țeastă, jura s-o vadă arsă pe rug pentru ceea ce-i făcuse.

— Unde e?

John râse gutural, din adâncul gâtului.

— Înăuntru, și cu burta la gură, de la un terchea-berchea. Acum umblă cu un băiat drăgălaș și cântă amândoi cât îi ține gura.

— La ora asta? Credeam că toată lumea doarme.

— Așa e, dar am însemnat locul unde s-au întins băiatul și păsărica.

Pagnell stătu nemișcat un moment, gândindu-se ce să facă în continuare. Când el și prietenii lui trecuseră de zidul orașelului, în căutarea lui Alyx, fusese beat și o făcuse de oaie. Nu trebuia să repete aceeași greșală.

— Dacă țipă, întrebă el, va primi ajutor?

— Cei mai mulți sunt beți morți; sforăie așa de tare, că n-ar auzi nici o salvă de praf de pușcă.

Pagnell ridică privirea spre zidurile vechi, de piatră.

— Castelul ăsta are și vreo hrubă, un loc unde să fie ținută prizonierii înainte de execuție?

— De ce să mai așteptăm? O legăm și o ardem de vie, de cum răsare soarele.

— Mai bine nu, unora nu le plac metodele astea, și cu proasta dispoziție în care e regele acum, cine știe cum o să reacționeze?

O să procedăm după lege. Un văr al meu are un județ, nu departe de-aici. O s-o aruncăm pe boarfă în beci, apoi voi vorbi cu vărul meu și, când mă întorc, o s-o judece el. *Atunci* o vom vedea cum arde pe rug. Și acuma, arată-mi unde e.

Alyx dormea prost, încercând să-și potrivească într-o poziție cât mai comodă burta tot mai mare, când în ureche îi sună o șoaptă hidoasă. Glasul, pe care nu-l uitase și nici nu l-ar fi uitat în veci, îi trimitea fiori pe șira spinării, făcând să i se zgârcească pielea pe trup.

— Dacă vrei ca băiețașul cu care cânti să trăiască, ai să taci, șuieră glasul.

Simți pe gât oțelul ascuțit al unui pumnal. Nu avea nevoie să deschidă ochii pentru a ști că la un deget de fața ei rânjea crud chipul lui Pagnell. Îi bântuise visele de luni de-a rândul.

— Te-ai mai gândit la mine, scumpo? șopti el, cu gura foarte, foarte aproape de urechea ei, în timp ce mâinile-i coborau pe burtă, ca să i-o mângâie insinuant. I-ai dat altuia ce n-ai vrut să-mi dai mie. Pentru asta, ai să mori.

— Nu, șopti Alyx, în timp ce vârful cuțitului îi apăsa pielea.

— Ai de gând să vii cu mine supusă, sau va trebui să-i înfig jungherul în inimă?

Știa prea bine la cine se referea. Jocelin dormea în apropiere, respirând adânc, regulat, habar n-având că viața ei era în primejdie.

— Vin, abia reuși ea să murmure.

Tremurând, prea speriată ca să plângă, măcar, Alyx se săltă în picioare – mișcarea făcând ca lama cuțitului lui Pagnell să-i lase o tăietură subțire pe pielea gâtului.

Nu-i fu ușor să-și croiască drum printre trupurile prăvălite pe podea. De fiecare dată când se împiedica, Pagnell îi suceea brațul la spate, aproape smulgându-i-l din încheietură.

Când ajunseră pe scara de piatră, întunecoasă și rece, care cobora, o împinse pe Alyx atât de tare încât fata se lovi de perete și coborî poticnită patru trepte, înainte de a-și regăsi echilibrul. Oprindu-se un moment, cu mâinile pe burtă, protector, încercă să-și tragă respirația.

— Mai repede! mârâi Pagnell, împingând-o din nou.

Alyx reuși să ajungă jos fără să mai cadă. Încăperea în care intraseră era friguroasă și complet întunecată, cu plafonul foarte jos. Butoaie și saci cu merinde acopereau pardoseala. Când auzi ușa scârțâind, Alyx se răsuci în loc.

Pagnell stătea în fața unei uși grele, dincolo de care se căsca un hău negru.

— Intră, scrâșni el.

— Nu! se retrase Alyx – dar încăperea era atât de plină cu lucruri, încât nu avea unde să se refugieze.

Pagnell o înhăță de păr și, dintr-un brânci, o aruncă în beznă.

Chircită într-un colț, în jur numai cu frigul negru ca smoala, văzu ușa închizându-se, tăind ultima rază de lumină, și auzi cum era tras zăvorul greu de fier.

Capitolul 13

Hidoasa văgăună părea întruchiparea tuturor coșmarurilor, tuturor gândurilor negre, a tuturor poveștilor de groază pe care le auzise vreodată Alyx. Nu avea nici o lumină, și multă vreme rămase ghemuită în colțul unde o aruncase Pagnell, temându-se să facă vreo mișcare.

Chiar dacă nu putea să vadă, auzea cu siguranță sunetele insectelor de pe pereți și pardoseală. Ceea ce-o făcu să se miște în sfârșit fu senzația clară că ceva i se târa pe pielea moale a încălțărilor. Cu un chițait slab de spaimă și silă, se săltă în picioare, încercând să se agațe de pietrele zidului din spatele său.

— Calmează-te, Alyx, își zise ea cu o voce care reverbera din pereți.

Nu peste mult, avea să se lumineze de ziuă, iar Jocelin urma s-o caute – dacă mai era și el în viață. Nu, nu se putea baza pe ajutorul nimănui ca să iasă de-acolo. Trebuia să încerce să găsească singură o scăpare.

Deasupra, auzea pași mergând încoace și-ncolo și-și dădu seama că tavanul se afla chiar sub dușumeaua castelului. Pe-acolo, pe undeva, Jocelin încerca s-o găsească. Începu să-și imagineze diverse moduri de evadare, și-și dori să fi putut aprinde un foc, gândindu-se că poate așa ar fi reușit să-și croiască drum. Dar, desigur, fumul risca s-o ucidă înainte ca flăcările să mistuiască ușa.

După câteva ore de gânduri și căutări zadarnice, se așeză pe o băncuță de piatră, cu capul rezemat pe genunchii strânși la piept. Cu un gest absent, împinse puțin mai încolo piciorușul copilului, care o lovea în coaste – apoi, cum micuțul devenea tot mai agitat, începu să-i cante. Treptat, se liniștită amândoi.

Când ușa se deschise, sunetul, atât de puternic în tăcerea din hrubă, o făcu să tresară așa de tare

încât nu lipsi mult să cadă de pe băncuță. Lumina unei lumânări inundă încăperea, aproape orbind-o.

— Aici erai, se auzi o voce pe care o recunosc drept a lui Elizabeth Chatworth.

Fără să-i mai pese de diferența de clasă, Alyx își aruncă brațele pe după gâtul lui Elizabeth.

— Ce mult, ce mult mă bucur că te văd! Cum m-ai găsit?

Elizabeth o strânse și ea la piept, dar numai cu un singur braț.

— A venit Jocelin la mine. Idiotul ăla de Pagnell a fost, nu-i așa? Nu s-a mai văzut pe lume secătură mai mare ca el. Și acum, hai repede până nu sentoarce netotul.

— Prea târziu, se auzi din ușă un glas târăgănat, cu un amestec de amuzament și furie. Nu te-ai schimbat prea mult, Elizabeth, încă mai dai ordine la toată lumea.

— Iar tu, Pagnell, încă mai smulgi aripile fluturilor. Fata asta ce ți-a mai făcut? Ți-a refuzat avansurile, așa cum face orice femeie întreagă la minte?

— Ai limba prea ascuțită, Elizabeth. Dac-aș avea timp, te-aș învăța ce-i aia delicatețea.

— Tu și câți bărbați pe lângă tine? scuipă femeia. Tremuri de frică, fiindcă știi că ceea ce spun e adevărat. Și-acuma, dă-te la o parte și lasă-ne să trecem. Ne-am săturat de micile tale jocuri răutăcioase. Du-te să-ți găsești alți tovarăși de joacă. Fata e sub protecția mea.

Pagnell se proțăpi în fața lor, împiedicându-le să iasă din văgăună.

— Mergi prea departe! șuieră Elizabeth. Nu ești mai amenințător decât o slugă neputinciosă. Dacă te-atingi de mine, fratele meu o să-ți ia capul.

— Roger e prea ocupat să comploteze contra familiei Montgomery, ca să se mai gândească și la alții. Aud că zace beat tot timpul, iar scumpul ăla schilod de Brian s-a ascund cine știe pe unde, bosumflat.

Alyx nu observase micul cuțit pentru masă pe care Elizabeth îl scosese din teaca de la șold, dar Pagnell îl văzu. Cu un pas lateral, se feri, apoi o apucă de braț și, răsucindu-i-l, o trase spre el.

— Tare mi-ar mai plăcea să te simt sub mine, Elizabeth. Și în pat ești la fel de focoasă ca-n lume?

Pe peretele de dincolo de ușă, la stânga, se afla un inel mare cu chei. Profitând de ocazie, Alyx îl aruncă spre capul lui Pagnell, cu un gest rapid, nimerindu-l în tâmplă.

Pagnell îi dădu drumul lui Elizabeth, împleticindu-se de-andăratelea cu un pas, își duse mâna la cap și privi uimit sângele de pe degete. Când își reveni în fire, Elizabeth și Alyx ajunseseră deja la jumătatea scării.

Pagnell o prinse pe Elizabeth de fustă și o smuci atât de tare, încât femeia se prăvăli de-a-ndăratelea, nimerind drept peste pieptul lui.

— Ah, draga mea Elizabeth, îi murmură el trăgănat la ureche, cuprinzând-o cu brațul de talie și ridicându-și mâna cealaltă peste sânul ei mare. De mult am visat momentul ăsta...

Alyx știa că Pagnell era atent la Elizabeth, și ar fi putut să se folosească de acel prilej ca să scape, dar nu putea s-o lase pe Elizabeth singură, fiindu-i clar ce planuri avea cu ea nemernicul. Singura idee care-i veni fu aceea de a se arunca peste ei cu toată greutatea.

Pagnell se împletici înapoi, continuând s-o țină strâns pe Elizabeth, în timp ce Alyx se îndepărta de ei de-a rostogolul, apărându-și abdomenul cu mâinile. Elizabeth nu stătu pe gânduri și-i trânti lui Pagnell un cot în coaste, smulgându-i un geamăt de durere. Dintr-o mișcare iute, apucă un butoiș din lemn de stejar și-l lovi pe Pagnell în cap cu toată puterea.

Doagele de stejar se rupseră, iar vinul negru se revărsă peste fața și pe hainele lui, în timp ce, după ce o mai privi șocat o clipă, își pierdu cunoștința.

— Păcat de vin, aruncă Elizabeth, ridicând privirea spre Alyx. Nu te-ai lovit la burtă, nu?

— Nu, n-am nimic.

— Îți mulțumesc, continuă femeia. Ai fi putut să fugi, dar ai rămas pe loc, ca să mă ajuți pe mine. Cum pot să te răsplătesc?

— Mă scuzați, se auzi din ușă un glas.

Întorcându-se, văzură un bărbat înalt și brunet, cu spada scoasă.

— Regret că vă întrerup mica discuție, dar dacă nu-l treziți pe prietenul meu, și repede, am să vă omor pe amândouă cu nespusă plăcere.

Elizabeth făcu prima mișcare, sărind de lângă trupul lui Pagnell în dreapta noului sosit.

— Treci în partea cealaltă, Alyx! o îndrumă ea. Nu se poate lupta cu amândouă în același timp.

Numaidecât, Alyx se supuse, iar necunoscutul începu să-și întoarcă într-o parte și-n alta capul ca un taur nehotărât – până când un geamăt al lui Pagnell îi atrase atenția într-acolo. În aceeași clipă, Alyx făcu o mișcare rapidă spre el. Omul se retrase în ușa dinspre scară, tăindu-le calea de ieșire.

— Pe dinții lui Dumnezeu! sudui Pagnell, încercând să-și limpezească vederea. Pentru asta o să-ți pară rău, Elizabeth, gemu el. Ține-le acolo, John. Nu le lăsa să se apropie. Nici una din ele nu-i de neam omenesc. Păcat de omenire, în ziua când a apărut femeia pe lume.

— Tu habar n-ai ce-i aia femeie, șuieră Elizabeth. Nici o femeie demnă de numele ei nu te-ar lăsa să te apropii de ea.

Cam zdruncinat, Pagnell se ridică în picioare, privindu-și cu dezgust jiletca pătată de vin.

Deodată, ridică scurt capul și începu să-i zâmbească lui Elizabeth cu răutate.

— Azi-noapte, când veneam încoace, am văzut tabăra lui Miles Montgomery.

Când văzu cum se crispa Elizabeth la auzul acestui nume, rânji și mai larg.

— Mă întreb dacă lui Miles i-ar plăcea să primească o vizită. Am auzit că e atât de furios din cauza morții surorii sale, încât frate-său l-a trimis pe Insula Wight, ca să nu poată declara război familiei Chatworth.

— Fratele meu l-ar nimici, replică Elizabeth. Nici un Montgomery nu...

— Scutește-mă, Elizabeth, mai ales că, din câte-am auzit, Roger l-a atacat la rândul lui pe Stephen Montgomery.

Elizabeth se repezi la el, cu degetele încovoiate ca niște gheare, iar Pagnell o prinse în brațe.

— Am auzit că lui Miles tare îi mai plac femeile și are mulți copii din flori. N-ai vrea să-l adaugi și pe-al tău turmei, micuța mea prințesă feciorelnică?

— Mai curând aș muri, declară ea cu pătrundere.

— Poate. Las asta în seama lui Miles. M-aș ocupa personal de tine, dar mai întâi am o datorie de încasat de la aia, arătă el cu capul spre Alyx, care stătea tăcută, cu vârful spadei lui John proptit în spate.

— Și cum ai să mă scoți de-aici? se interesă Elizabeth, zâmbind. Crezi c-ai să mă poți duce pe sus prin sala castelului, fără ca nimeni să zică nimic?

Pagnell păru să se gândească la asta câteva clipe, uitându-se în jur, prin beciul umed și întunecos. Apoi, cu un zâmbet, întoarse iar capul spre ea.

— Cum crezi c-o să-i placă lui Miles jocul de-a Caesar?

Nedumerită, Elizabeth nu știu ce să răspundă.

Pagnell o apucă de braț și i-l suci la spate.

— John, ai tu grijă de aia, până resolv eu cu Elizabeth. Mă doare prea tare capul ca să le fac iar față la amândouă.

— Dacă-mi faci cel mai mic rău, o să te doară mai mult decât capul, îl amenință Elizabeth.

— Asta-i treaba lui Miles, nu a mea. Montgomeryii prea se cred mai presus de restul lumii. Tare mi-ar mai plăcea să-i văd la pământ, cu toate mopiile împrăștiate.

— Niciodată! strigă Alyx. Nici un stârv viermănos ca tine n-o să distrugă vreodată un Montgomery!

Puterea sonoră a vocii lui Alyx îi făcu pe toți să se întoarcă spre ea. Elizabeth nu se mai zbatu în brațele lui Pagnell, iar privirea ei deveni speculativă. A lui Pagnell era calculată.

John o împunse pe Alyx cu vârful spadei.

— Se spune că Raine Montgomery se ascunde pe undeva prin codru, ca rege al unei bande de tâlhari,

— Așa ceva ar merita să se cerceteze, remarcă Pagnell, răsucind puțin mai tare brațul lui Elizabeth. Dar mai întâi, să rezolvăm cu asta.

Și, trăgând-o după el, luă o funie de cânepă de deasupra unor stive de butoaie cu vin, pentru a începe să lege mâinile lui Elizabeth la spate.

— Gândește-te bine ce faci, îl preveni ea. Nu-s o fitecine...

— Gura! i-o reteză Pagnell, dându-i un pumn în umăr.

După ce termină de legat, o împinse pe sacii de grâu și-i legă și gleznele. Apoi, îi tăie cu cuțitul o fâșie de mătase roșie din rochie.

— Un sărut, Elizabeth? o sâcăi el, apropiindu-i călușul de buze. Doar unul, înainte ca Miles Montgomery să le ia pe toate?

— Înainte de asta, am să te văd în iad.

— Nu mă îndoiesc că vei ajunge și tu acolo, cu mine, dacă vreun bărbat nu-ți pilește limba aia ascuțită.

Înainte ca Elizabeth să mai poată spune ceva, îi lega strâns călușul peste gură.

— Uite, acum arăți aproape atrăgătoare.

— Și ce-ai să faci cu ea acum? vru să știe John. Nu prea putem s-o cărăm așa.

Dintr-un colț îndepărtat al pivniței, Pagnell luă o bucată de pânză groasă, murdară și mâncată de molii, și după ce o scutură de praf, o așternu la picioarele lui Elizabeth.

— O s-o înfășurăm cu asta, și-o s-o putem duce fără să ne vadă nimeni.

Alyx se uita la ea, cu ochii măriți de spaimă, dar nu-și putea apune decât că, lângă Miles, Elizabeth avea să fie mai în siguranță decât cu oricine.

— O să-ți fie bine, cu Miles, încercă ea s-o încurajeze.

Din noi, toți o priviră, dar Alyx nu-i luă în seamă. Elizabeth avea nevoie de ajutorul ei.

Fără nici un fel de menajamente, Pagnell o împinse pe Elizabeth pe pânza murdară și o înveli cu ea, acoperind-o complet.

— Poate să respire? întrebă Alyx.

— Cui îi pasă? Dacă moare, n-o să mai poată da din gură. Așa cum stau lucrurile, după ce Miles o să termine cu ea, nici n-o să-și mai aducă aminte de mine.

— Miles nu-i va face nici un rău! afirmă Alyx, cu convingere. E un om bun și drept, la fel ca fratele lui.

Auzind-o, Pagnell izbucni în râs.

— Temperamentul lui Miles a fost întotdeauna neîntrecut. De îndată ce va afla că-i o Chatworth... O, aproape că-l invidiez, dar noroc că nu-s prost ca el. Puțin o să-i pese de Roger Chatworth, iar când Roger va auzi ce i-a făcut Miles scumpei sale surioare... Regele va avea toate pământurile Montgomerylor, din care să-i răsplătească pe cei ce-i fac favoruri. Iar eu voi fi gata să-mi iau ce mi se cuvine.

— Ești mai scârbos ca un porc!

Dosul palmei lui Pagnell o lovi pe Alyx în obraz, făcând-o să se clatine.

— O să cer părerea unei căzături ca tine când o să am nevoie de așa ceva! Raine Montgomery e ăla care ți-a băgat idei în cap? își închipuie că

poată reforma toată Anglia. Stă ascuns în codru și îndrugă verzi și uscate despre vechituri ca onoarea și noblețea, în timp ce lepădăturile de teapa alor tăi se-ngrașă și fac avere.

Alyx își șterse sângele de la colțul gurii.

— Raine face cât o sută ca tine.

— Raine, așa-i zici? Nu „Lord Raine”? Îi porți odrasla? Asta te face să te grozăvești așa? Când ți-o linge flacăra picioarele o să vedem noi dacă numele lui Raine Montgomery îți va suna la fel de dulce pe buze. John! strigă Pagnell, nervos. Du-o pe Elizabeth de-aici. Dă-i-o lui Miles Montgomery și vezi ce vrea să-i facă. Și, John, îl mai preveni el, fecioria lui Elizabeth e cunoscută de toată lumea, și vreau să ajungă neatinsă la picioarele lui Miles. Să facem așa ca mânia lui Roger Chatworth să se reverse pe capetele Montgomerylor, nu pe-al meu. M-am făcut clar înțeleș?

John îi aruncă o privire insolentă, în timp ce-și sălta pe umăr pachetul uriaș cu Elizabeth înăuntru.

— Montgomery o s-o primească în cea mai bună stare cu putință.

— Dar ai grijă să uitate că-i o duduie de viță nobilă. Poate și hainele de pe ea le mai aranjezi puțin, așa, ca să-i ațâțe sângele-n vene.

Cu un ultim rânjet complice, John ieși din celulă.

— Ce vrei de la mine? întrebă Alyx, retrăgându-se din fața lui Pagnell, care se apropia de ea. Nu ți-am făcut nici un rău.

Pagnell îi privi încruntat burta.

— I-ai dat altuia ceea ce mi se cuvenea mie.

Și, apucând-o de braț, îi împunse coastele cu un pumnal mic și ascuțit.

— Acuma, noi urcăm frumos scara, ieșim pe ușă și ne ducem la grajduri. Un sunet dacă scoți, o să fie și ultimul care-ți iese pe gură.

Ținându-și respirația, Alyx nu mai avu încotro decât să-l asculte.

Prin sala cea mare forfoteau tot felul de oaspeți, dar nimeni nu le dădu nici cea mai mare atenție. Alyx se uită după Jocelin, care însă nu se zărea nicăieri.

După ce ajunseră afară, Pagnell o împinse spre grajduri, unde mugi la un servitor să-i înșeueze calul. Nu peste mult, Alyx se pomeni săltată pe spinarea acestuia, cu Pagnell la spatele ei, și porniră la galop.

* * *

Se însera, când se opriră în sfârșit lângă o casă înaltă de piatră, la marginea unui sat. Pagnell o dădu jos de pe cal, o apucă de braț și o trase spre ușă.

Le ieși în întâmpinare un bărbat scund, gras și cu chelie.

— A durat mai mult decât credeam. Și-acuma, ce-i așa de important de-a trebuit să se aștept până așa de târziu?

— Uite, asta, replică Pagnell, împingând-o pe Alyx înăuntru, înaintea lui. Ajunseră într-o încăpere mare și întunecoasă, unde ardeau doar câteva lumânări, pe o masă din capăt.

— Ce-mi pasă mie de o căzătură nespălată și borțoasă ca asta? Negreșit, puteai să-ți găsești o bucatăică mai gustoasă, dacă voiai să te distrezi.

— Treci acolo, îi porunci Pagnell lui Alyx, împingând-o spre masă. Și dacă suflă o vorbă, îți tai beregata.

Prea obosită ca să mai răspundă, Alyx se supuse, așezându-se pe jos în fața unui cămin gol.

— Explică, îi ceru lui Pagnell grasul.

— Cum, unchiule, nici o vorbă de bun-venit? Nici o cană cu vin?

— Dacă mi-ai adus vești destul de bine, am să te cinstesc.

Pagnell se așeză pe un scaun, la masă, studiind lumânările care sfârâiau. Unchiul lui nu era atât de

sărac încât să folosească un seu atât de ieftin dar, în ultimii trei ani, nu făcuse altceva decât să-și aștepte moartea.

— Ce părere ai de Raine Montgomery? îl întreabă încet Pagnell, privind cu interes cu chipul palid al unchiului său se făcea roșu, apoi vânat.

— Cum cutezi să rostești numele ăsta la mine-n casă? exclamă bătrânul.

Cu trei ani în urmă, la un turnir, Raine îl ucisese pe singurul fiu al lui Robert Digges. Nu conta că acela încercase să-l omoare, nu doar să-l doboare de pe cal, nici că în aceeași zi ucisese deja un om și rănise grav un altul. Lancea lui Raine fusese aceea care-i luase viața.

— Mă așteptam eu, zâmbi Pagnell. Acum, avem o cale de a-i da răsplata.

— Și cum am putea? Se ascunde în codru, de nu-l poate găsi nici chiar regele!

— Da, numai că bunul nostru rege nu are momeala pe care o am eu!

— Nu! strigă Alyx, ridicându-se în picioare cu puterile care-i mai rămseseră.

— Vezi? i-o arată Pagnell bătrânului, amuzat. Îl apără la tot pasul. A cui copil îl porți în pântec?

Alyx îl privi cu îndârjire. Dacă n-ar fi încercat s-o liniștească pe Elizabeth în legătură cu cei din neamul Montgomery, Pagnell n-ar fi aflat despre relația ei cu Raine, dar Elizabeth o ajutase.

— Pagnell, îi ceru Robert, spune-mi toată povestea.

Pe scurt, Pagnell îi povesti varianta lui, spunând că Alyx își folosisese vocea ca să-l atragă în mrejele ei. Apoi, când se apropiase, o văzuse mistuindu-se în aer. Mai târziu, se dusese s-o caute, iar ea sărise asupra lui cu forța unor demoni. Îi arată unchiului său cicatricea de pe cap.

— Ar putea una mică, așa cum e ea, să-mi facă o asemenea rană, fără s-o ajute și diavolul?

Robert râse slab, cu o pufnitură disprețuitoare.

— Pare-mi-se mie că a dus-o mintea mai mult decât pe tine.

— E o vrăjitoare, îți zic eu!

— Toate femeile sunt vrăjitoare, mai mult sau mai puțin, replică bătrânul, făcând un gest de lehamite. Fata asta ce-are a face cu Raine Montgomery?

— Cred că a petrecut ultimele câteva luni în tabăra lui, și-i poartă plodul în pântec. Dacă-am face să se ducă vorba că vrem s-o ardem pe rug ca vrăjitoare, va veni după ea. Iar atunci, noi o să-l așteptăm. Poți să-l înhați, și vom împărți recompensa oferită de rege...

— Stai oleacă, măi băiete, îl întrerupse Robert. Uită-te la ea! Pe-asta vrei tu s-o folosești ca momeală? Raine Montgomery poate să aibă femei pe alese. Nu încape nici o îndoială că-n pădure se găsesc tot felul de prospături, și se prea poate s-o fi lăsat grea cu copil, da' de ce și-ar pune viața-n primejdie ca să vină după una ca *ea*? Și de ce ți-ai pierde și tu atâta vreme alergând după o copilă îngustă-n șolduri și fără piept?

Pagnell îi aruncă unchiului său o privire dezgustată, înainte de a se întoarce spre Alyx.

— Cântă! îi porunci el.

— Nici gând! ripostă ea cu fermitate. Oricum ai de gând să mă omori, așa că de ce te-aș asculta?

— De murit, tot o să mori, spuse calm Pagnell, dar întrebarea e dacă-o să te ardem înainte sau după ce s-o naște copilul. Dacă nu mă ascuți, o să moară odată cu tine. Și acum, dacă ții la viața copilului tău, cântă!

Fără să mai stea pe gânduri, Alyx se supuse, punându-și mâinile pe abdomen, în timp ce ridica vocea într-o rugăciune spre Dumnezeu pentru viața copilului ei.

Când termină, se lăsă o lungă tăcere, amândoi privind-o îngândurați.

Robert, frecându-și pielea încrețită de pe brațe, fu primul care vorbi.

— Montgomery o să vină după ea, spuse el cu convingere.

Pagnell zâmbi cu satisfacție, bucuros că unchiul său putea înțelege de ce pierduse atâtea luni căutând-o.

— Măine dimineață începe judecata, și când o vom găsi vinovată, o s-o legăm de un bulumac. Montgomery va veni după ea, iar noi o să fim pregătiți să-l primim așa cum se cuvine.

— Cum poți fi sigur c-o să afle la timp? Și dacă vine într-adevăr, ești convins că poți să-l răpui?

— Am aruncat-o-n beci pentru câteva ceasuri și am făcut s-ajungă la urechile puștiului cu care umbla ce-am de gând să-i fac. A-ntins-o ca săgeata și nu mă îndoiesc c-a luat-o spre miazăzi, unde-i codrul în care se-ascunde Montgomery. Cât despre oameni, nu va avea vreme să-i adune. Acum mai are-n jurul lui doar tâlhari și coate-goale. Niciunul nu-i în stare să se țină-n șa, darmite să mai mânuiască și spada.

Alyx își mușcă buza, ca să nu-i ia apărarea lui Raine. Era mult mai bine ca Pagnell să-l creadă lipsit de apărare. Poate că n-avea să trimită mai mult de câțiva oameni, ca să-l captureze.

...Dar la ce se tot gândea? După ceea ce-i făcuse, Raine n-avea să mai vină în veci după ea. Ba chiar, se îndoia c-ar fi stat de vorbă și cu Jocelin.

— O să vină, repetă Pagnell. Și când ajunge aici, îl vom aștepta cu brațele deschise!

Capitolul 14

Alyx privea afară pe fereastra cămăruței cu pereți de piatră, văzând îngrozită cum, în curtea de jos, tâmplarii construiau eșafodul pentru arderea ei pe rug. Trecuseră opt zile de când era prizoniera lui Pagnell, iar în acel timp fusese supusă unui proces înscenat.

Judecata fusese ținută de niște oameni înrudiți cu Pagnell, care se lăsaseră convinși ușor cu privire la opiniile lui. Alyx ascultase totul, căci vorbeau despre ea ca și cum nici nu s-ar fi aflat acolo, iar în minte continuau să-i răsune ecourile cuvintelor lui Raine.

Raine și cu ea se contraziseseră de-atâtea ori în legătură cu pătura mijlocie aflată în curs de acensiune. Alyx îl adorase dintotdeauna pe Regele Henry, plăcându-i felul cum le lua nobililor puterea, silindu-i să plătească lefuri și să nu mai țină iobagi. Dar Raine spunea că regele făcea din nobili niște negustori grași, iar o clasă conducătoare care era nevoită să-și numere gologanii avea să uite de toate virtuțile cavaleresti și să nu mai știe ce însemna onoarea. Ea spunea că oamenii erau egali, iar Raine o întreba cine-ar mai fi luptat, dacă Anglia era atacată. În lipsa unei categorii de oameni scutiți de nevoia banilor pentru a rămâne puternici și mereu pregătiți de bătaie, cine mai putea să apere țara?

În timp ce era „judecată”, Alyx începuse să înțeleagă mai bine ce voia să spună Raine. Judecătorii nu credeau nici o clipă că ar fi fost vrăjitoare – lucru surprinzător, de vreme ce propriii ei consăteni credeau cu tărie în vrăjitoare și foloseau tot felul de mijloace ca să se apere de descântece și blesteme.

Pe judecători nu-i interesa altceva decât favorurile regelui și culesul roadelor pe care li le aduceau plăcerile acestuia. Pagnell le spusese că Alyx purta în burtă copilul lui Raine Montgomery,

iar ei se repeziseră ca niște vulturi asupra acestui lucru. Raine fusese declarat trădător, și nu era nevoie decât de câteva insistențe, pentru ca pământurile lui să fie date altcuiva. Regelui Henry îi plăcea să-și creeze proprii săi nobili, conferind titluri oricui avea destui bani ca să și le cumpere. Judecătorii sperau să primească de la rege unele dintre pământurile lui Raine Montgomery, în schimbul acestuia – sau al capului său.

Alyx stătuse tăcută pe tot parcursul „procesului”, în timp ce „judecătorii” ticluiau și plănuiau, râzând și contrazicându-se. La sfârșit, au urcat-o într-un cărucior și au plimbat-o prin orașel – nici măcar nu-i știa numele – cu un om care mergea înaintea ei, declarând-o vrăjitoare.

Ca și cum ar fi fost altcineva în locul ei, Alyx se uita la oamenii care se închinau, își puneau degetele în cruce, întorceau capetele ca să nu-i deoache cu privirea ei, iar cei mai îndrăzneți aruncau spre ea cu alimente stricate și alte murdării. Îi venea să strige că ceea ce i se făcea n-avea nici o legătură cu vrăjitoria, ci numai cu rapacitatea – lăcomia unor oameni deja foarte bogați. Dar, în timp ce privea expresiile fascinate ale localnicilor murdari și bolnavi, își dădu seama că nu putea vorbi rațional cu ei. N-avea nici o șansă de a trece în doar câteva momente peste veacuri de neștiință.

La sfârșitul „plimbării”, au târât-o spre ruinele unui vechi castel de piatră, cu un singur turn în picioare, și au împins-o în sus pe scări. Peste câteva ore, a primit un mic vas cu apă, așa că s-a putut spăla, de bine de rău, pe trupul care începuse să-i miroasă.

Au ținut-o acolo câteva zile, cu străjeri postați la etajul de jos și alții deasupra, pe acoperiș. Noaptea, orașenii se adunau în jurul turnului, intonând descântece de exorcizare. Alyx nu făcea decât să stea în mijlocul celulei reci, încercând să asculte melodiile care-i treceau prin minte. Știa că

judcătorii amânau execuția pentru a-i lăsa timp lui Raine să ajungă acolo. Se ruga din răspuțeri să fie ocrotit de Dumnezeu, să-și dea seama la timp că era atras într-o cursă. Judecătorii și Pagnell avuseseră dreptate să spună că Raine nu-și putea aduna propriii cavaleri. Ba chiar, Pagnell își trimisese oamenii la reședința din miazănoapte a lui Raine, în eventualitatea că acesta ar fi vrut să treacă mai întâi pe acolo.

Alyx se gândea la oamenii din tabăra lui Raine, ce luptători slabi erau, cum se instruiau în dorul lelii – și cât de mult o urau pe ea. „Te rog, Doamne, nu-l lăsa pe Raine să vină singur!” se ruga ea. „Iar dacă vine, fă așa încât să aibă cu el destui oameni care să-l păzească.”

Înainte de zorii celei de-a noua zile, o bătrână grasă și împuțită îi aduse lui Alyx o cămașă simplă de pânză albă. Calmă și fără nici o vorbă de protest, Alyx o trase pe ea, lăsându-și-o largă pe burtă. La proces, ceruse să-i fie cruțată viața copilului ei, dar oamenii nu făcuseră decât s-o privească în treacăt, fără nici un interes. Unul dintre judecători îi spusese lui Pagnell s-o reducă la tăcere, și o palmă a acestuia o amuțise. Oricum nu i-ar fi putut îndupleca în nici un fel.

Ținându-și bărbia sus și încercând din răspuțeri să-și stăpânească tremurul genunchilor, Alyx coborî scara, în fața bătrânei care-i ducea pe braț rochia – primită ca răsplată pentru că riscase să intre în celula unei vrăjitoare.

La baza scării aștepta un preot, iar Alyx se spovedi repede, negând că ar fi fost vrăjitoare și că purta în pânțec copilul Satanei. Cu un aer neîncrezător, preotul îi dădu binecuvântarea și o lăsă să plece mai departe.

Arăta foarte ciudat, că o fată ca ea era escortată de atâția bărbați în putere: unul în față, unul în spate, câte doi pe fiecare parte. Zăngănitul armurilor complete pe care le purtau era singurul sunet care se auzea mai tare decât bătăile proprii

inimi, în timp ce mergea înainte, cu privirea ațintită spre eșafodul din fața ei. Un stâlp înalt de lemn se îndrepta către cer, iar în jur fuseseră îngrămădite crengi și ierburi uscate.

Mulțimea o privea apropiindu-se, jubilând cu nerăbdare la gândul spectacolului care urma. În ultima vreme, nu se mai ardeau pe rug multe vrăjitoare.

În timp ce Alyx urca treptele, gărzile continuau s-o înconjoare, cu spatele spre ea și privirile atente în jur. Fără voie, Alyx se uită și ea într-acolo. În suflet i se amestecau frica și speranța. Se temea pentru viața lui Raine, în caz că încerca s-o salveze, dar mai și nădăjduia să nu moară.

Un străjer o apucă de braț, o trase spre stâlp și o legă strâns, cu mâinile la spate.

Alyx ridică ochii spre cer, pe deplin conștientă că se prea putea să-l vadă atunci pentru ultima oară. Razele soarelui care răsărea abia începeau să aurească priveliștea, și chipurile pline de răutate ale mulțimii. Ce păcat că avea să părăsească lumea cu acele fețe în minte!

Închizând ochii, încercă să și-l imagineze pe Raine.

— Da' începeți odată! se auzi o voce care o făcu pe Alyx să închidă ochii.

Vocile erau viața ei; mai degrabă și-ar fi amintit o voce, decât o față sau un nume. Căută cu privirea prin mulțime, dar nu zări nici un chip cunoscut – numai mutre nespălate și brăzdate de cicatrice.

— Las' c-aprind eu focu' mai bine, se auzi din nou vocea, iar de astă dată Alyx se pomeni uitându-se drept în ochii lui Rosamund. Un fior îi străbătu pielea, scalpul i se contractă, iar din suflet îi țâșni o flăcăruie de speranță.

În jurul ei, paznicii nu se grăbeau să dea foc rugului, studiind peisajul din jur, în căutarea vreunui semn că s-ar fi apropiat un cavaler cu oamenii lui.

Nesigură încotro să-și îndrepte privirea, Alyx se uită din nou spre mulțime.

— Ce mai așteptăm? se auzi încă un glas, pe care Alyx îl știa la fel de bine ca pe-al ei. Acolo, în față, cu dinții înnegriți și un bandaj murdar, mânjit de sânge, peste un ochi, stătea Jocelin. Lângă el se afla un om pe care Alyx îl recunoscuse din pădure – unul dintre cei care o acuzaseră de furt. Se schimbaseră, unii arătau chiar mai murdari decât ținea minte, dar se adunase acolo toată tabăra, privind-o cu mici zâmbete conspirative când vedeau că-i recunoștea.

Pe obraji începură să-i șiroiască lacrimile, și putu să vadă, cu ochi împăienjeniți, că Joss încerca să-i comunice ceva. Avu nevoie de câteva momente pentru a înțelege ce anume articula buzele lui.

— Focul ăsta ar trebui s-o facă pe vrăjitoare să cânte mai tare, spuse el, iar Alyx îi simți exasperarea din voce.

Pe furiș, aruncă o privire spre gărzile care se încruntau spre zare, fără să învrednicească nici cu o privire mulțimea de la picioarele platformei.

— Am așteptat destul, spuse unul dintre judecătorii cu robe negre, postați în spatele lui Alyx. Dați-i foc vrăjitoarei.

Unul dintre străjeri coborî o torță aprinsă spre ierburile uscate, iar Alyx, văzându-l, trase aer în piept până la refuz. Deznădejdea, frica, speranța, bucuria, toate se contopiră în vocea ei, iar nota pe care o emise fu atât de puternică, atât de sonoră, încât pentru un moment toată lumea din jur rămase paralizată.

Jocelin fu primul care se mișcă. Cu un strigăt foarte asemănător cu al lui Alyx, sări pe eșafod, urmat de încă douăzeci de bărbați și femei. Un ucigaș mărturisit se aruncă peste paznicul cu făclia, iar aceasta căzu în grămada de crengi din spatele lui Alyx, care se aprinse imediat.

Pe platformă se aflau șase gărzi și patru judecători. La primul semn că se împutea treaba, judecătorii o luară la sănătoasa, cu robele ridicate deasupra genunchilor și poalele fâlfâind în urma lor.

Fumul începea să învăluie trupul lui Alyx, în vreme ce salvatorii se luptau cu străjerii în armuri. Alyx simțea fiecare lovitură în carne ca și cum ea ar fi primit-o. Oamenii aceia, cu care se purtase atât de urât, erau acum gata să-și dea viețile pentru ea.

Acum fumul se îngroșa, făcând-o să tușească și să lăcrimeze. Dogoarea îi ardea spatele. Abia mai reușea să-i deslușească pe oamenii din jur, dar tot își dădea seama ce vulnerabili erau pe lângă luptătorii cu platoșe. Singura ei consolare era aceea că Raine avusese destulă minte ca să-și primejdiuiască viața în lupta aceea.

Trecu un timp până să-și dea seama că unul dintre cavaleri nu era atacat de oamenii din pădure. Abia când îi auzi răgetul, își dădu seama că unul dintre străjeri era Raine.

— Jocelin! Taie-i legturile! porunci el, în timp ce înfîgea o secure cu două tăișuri în umărul unui luptător împlătoșat, doborându-l în genunchi; imediat, o femeie sări peste dușmanul căzut, scoțându-i coiful, pentru ca un bărbat chior să-l poată pocni în cap cu un ciomag.

Fumul era atât de gros, încât Alyx nu mai vedea nimic, și o durea gâtul de la tuse, în timp ce Joss tăia frânghiile și, apucând-o de mână, o trăgea din fața crengilor ce ardeau.

— Hai cu mine! o chemă el, ducând-o aproape cu forța.

Alyx se oprise, privind înapoi spre eșafod. Raine se lupta cu doi oameni în același timp, dând din răspuseri spre ei cu un buzdugan, eschivând, mișcându-se îngreunat dar nu fără grație în armura masivă. În spatele lor se învăpăia leul, reflectându-

se în platoșe, de un roșu aproape sângериu, tot mai înspăimântător.

— Alyx! strigă la ea Jocelin. Raine mi-a dat ordin unde să te duc. Și-așa e destul de supărat pe noi. Măcar de data asta, ascultă de el!

— Nu-l pot lăsa singur! încercă ea să răspundă, dar usturimea și nodul din gât îi transformară cuvintele într-un fel de croncănit.

Joss smuci cu putere și fu nevoită să-l urmeze, în fugă. Nu peste mult, văzu niște cai venind spre el.

— A întârziat! răcni Jocelin, gâfâind de efort. Hai mai repede, Alyx!

Măcar strădania alergăturii îi alunga din minte pericolul în care se afla Raine. Greutatea copilului nenăscut îi încetinea mișcările, și avea nevoie de fiecare fărâmbă de energie.

Când ajunseră la cai, Joss încălecă și o ajută să se salte și ea în spatele lui, după care o luară la galop. Alyx încercă să protesteze, căci se îndepărtau de Raine și ceilalți, dar vocea o trădă și de astă dată.

Goana dură vreo două ceasuri, până se opriră în fața unei mănăstiri. Epuizată de spaima prin care trecuse în ultimele zile, Alyx abia se mai ținea pe picioare, după ce Joss o sprijini la descălecat.

— Chiar ți-a pierit graiul, întrebă el, amuzat dar și cu compasiune.

Încercă din nou să vorbească, fără alt rezultat decât un scrâșnet dureros.

— Poate că e mai bine așa. La furia pe care oare-n el, Raine ar fi gata să ne smulgă limbile la amândoi. Altfel, ești bine? Nu ți-au făcut nimic în timp ce te țineau prinsă?

Alyx clătină din cap.

Înainte ca Joss să poate vorbi din nou, un călugăr tuns, cu sutană cafenie, deschide ușa grea de lemn.

— Nu intrați, copiii mei? îi pofti el. Suntem pregătiți să vă primim.

Alyx atinse brațul lui Jocelin, încruntându-se întrebător. Ce voia să spună călugărul, cu „pregătiți”?

— Intră, zâmbi Joss, ghicindu-i nedumerirea. O să vezi.

Dincolo de zidul mănăstirii se întindea o curte mare și frumoasă, verde și umbrită de razele soarelui dimineții de august. În trei laturi avea uși, iar în spatele lor se înălța un zid gros de piatră.

— Avem câteva chilii pentru femeile care ne vizitează, spuse călugărul, coborând privirea spre cămașa de pânză aspră a lui Alyx, cu albeața înnegrită de funingine. Lordul Raine a făcut toate aranjamentele necesare pentru confortul dumneavoastră.

Peste câteva momente, Alyx se afla într-o încăpere spațioasă, cu intrarea din curte, unde primea o cană cu lapte gras. Băuse doar jumătate, când de afară se auzi un zăngănit metalic rău prevestitor.

— Alyxandria! răsună un muget care nu putea fi decât al unui singur om.

În virtutea obișnuinței, Alyx deschise gura să răspundă, dar nu ieși decât un scheunat dureros. Ducându-și mâna la gât, deschise ușa.

Raine se răsuci să se uite la ea și, pentru o clipă, privirile li se întâlniră. Sub ochii lui se vedeau cearcăne, iar buclele negre ale părului asudat îi stăteau lipite de țeastă. Armura i se umpluse de îndoituri – dar cea mai înspăimântătoare era furia din ochii lui.

— Vino aici, mârâi el, pe un ton care nu lăsa loc pentru nesupunere.

Când Alyx ajunsese în fața lui, o apucă de umeri, se uită un moment la abdomenul ei, apoi o privi în ochi.

— Ar trebui să te zvânt în bătaie pentru asta, spuse el.

Alyx încercă să vorbească, dar arsura din gât îi umplu ochii de lacrimi.

După un moment de nedumerire, în obrazul lui Raine apăru o gropiță.

— Fumul ți-a luat graiul?

Fata dădu din cap.

— Bun! Asta-i cea mai plăcută veste pe care am primit-o de luni de zile. După ce terminăm cu ce-i aici, voi avea să-ți spun câteva lucruri, și de data asta ai să mă asculți.

Și cu asta, o apucă de umăr și o împinse spre o ușiță din zid, dincolo de care se afla nișa înaltă cu ușa unei capele. În fața altarului stătea Jocelin, împreună cu un bărbat înalt și zvelt, pe care Alyx nu-l mai văzuse nidiodată.

— În armură? întrebă necunoscutul, uitându-se curios spre Alyx.

— Dacă mai pierd vremea să mă schimb, nu mă îndoiesc că iar o să-mi scape printre degete. Ai inelul la tine, Gavin?

La auzul acestui nume, Alyx făcu ochii mari. Va să zică, acesta era fratele mai mare al lui Raine, omul căruia îi scrisese, cu rugămintea de a-i înfrâna furia la adresa lui Roger Chatworth. Privindu-l, își dădu seama că nu semăna deloc cu Raine, care arăta mult mai chipeș. Între timp, în fața lor venise un preot, care vorbea.

— Fii atentă la slujbă, Alyx, îi porunci Raine, iar Gavin tuși, ca să-și ascundă râsul.

Consternată, Alyx se uită la oamenii din jurul ei.

În ochii lui Jocelin licărea veselia, ai lui Raine ardeau mocnit de mânie abia stăpânită, iar Gavin părea să privească totul cu amuzament îngăduitor. Preotul aștepta cu răbdare un răspuns din partea ei.

— Alyx! scrâșni Raine. Știu că nu poți vorbi, dar ai putea măcar să dai din cap – doar dacă nu cumva preferi să te cununi cu mine. Poate l-ai dori mai bine pe Jocelin... din nou?

— Cununie...? murmură ea neauzit.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Raine! interveni Gavin. Scuze, părinte... Fie-ți milă de ea. A avut un șoc. Mai adineaori era să fie arsă pe rug,

iar acum, nitam-nisam, se mărită. Are nevoie de timp ca să se acomodeze.

— Și de când te pricepi tu așa de bine la femei? se burzului Raine. Ai aruncat-o pe Judith pe prag la câteva minute după ce te însuraseși cu ea, și dacă nu-mi rupeam eu piciorul, ar fi rămas singură.

— Dacă nu erai tu acolo, poate-ar fi venit mai devreme la mine – pe când așa...

— Liniște! strigă Jocelin, după care făcu un pas înapoi, când mânia ambilor frați Montgomery se abătu asupra lui; trase adânc aer în piept. Alyx se uita la Lordul Gavin, și nu-s sigur că-și dăduse seama că se mărita cu Lordul Raine. Poate că, dacă i se explica dinainte, ar fi răspuns bine la întrebări, chiar și fără să aibă voce.

Abia acum înțelese pe deplin Alyx ce se întâmpla și, cu obișnuita ei distincție aristocratică, beli ochii și căscă o gură cât o șură.

— Chiar așa de rău o fi îngrozind-o ideea? râse Gavin.

Raine își mută privirea dinspre Alyx, vizibil nesigur cu privire la ceea ce însemna expresia ei.

— Îmi poartă copilul, spuse el scurt. O să se mărite cu mine.

Deși nu putea vorbi, Alyx reuși să șuiere printre dinți, și cum Raine nu se uită la ea nici de data asta, căută altă cale de a-i capta atenția. N-o ceruse de nevastă, nu-i prilejuise dulcea plăcere de a se arunca în brațele lui, spunându-i că-l iubea, ci când colo stătea posomoât și furios, declarând că se căsătoreau și gata.

— Să-ți împrumut spada mea? se oferă Gavin, atât de amuzat încât abia mai putea să vorbească. Hai, mă Raine! îi bătu el fratele pe umăr, făcându-i armura să scoată un dangăt. Sper să-ți faci zile mai fripte decât astea de care am eu parte de-o vreme încoace. Tare-o să-i mai placă lui Judith o cumnată care aruncă săgeți din ochi spre bărbatu-său. O s-o ajute să se simtă mai puțin singură pe lume.

Raine nu-l învrednici cu nici o privire, iar Alyx simți că la mijloc era un conflict vechi între ei. Niciodată în viață nu-și dorise mai mult decât în acel moment să-și folosească vocea. Dacă ar fi putut vorbi, l-ar fi făcut pe Raine să se uite la ea – ba bine că nu!

— Domniță, spuse preotul, iar Alyx avu nevoie iar de câțva timp ca să-și dea seama că ei i se adresa. Biserica nu are obiceiul să încurajeze cununiile nedorite. Dorești cu adevărat să te căsătorești cu Lord Raine?

Alyx ridică ochii spre profilul mirelui ei, furioasă că acesta se încăpățâna să n-o privească. Din doi pași, se propti în fața lui și, încet, îi luă mâna. Era crestată în câteva locuri, plină de sânge și vânătăi, iar Alyx știu că și-o rănisese luptând ca s-o salveze pe ea. O ridică la gură i-i sărută palma, iar când îl privi din nou, văzu că în sfârșit ochii-i coborâseră spre ea. Preț de-o clipă, părură să se îmblânzească.

— O să se mărite cu mine, spuse el, revenind cu privirea spre preot.

Lui Alyx îi venea să-l blesteme pentru această siguranță de sine și pentru refuzul de a se îndupleca, în mânia aceea arzătoare împotriva ei. În tăcere, reveni lângă el și căsnicia fu încheiată, cu o verighetă de aur pusă pe degetul ei.

Raine nu-i lăsa nimănui timp s-o felicite.

— Gata, vino, Lady Alyx, o chemă el, înfigându-și degetele în brațul ei. Avem multe de discutat.

— Las-o-n pace, Raine, îl temperă Gavin. Nu vezi că e obosită? Și-n plus, asta-i ziua nunții voastre. Poți să te stropșești la ea și altă dată.

Raine nici nu se osteni să-și privească fratele, în timp ce o ducea pe Alyx prin curte, până în camera ei. De cum se închise ușa, se rezemă de ea.

— Cum ai putut, Alyx? o întreabă în șoaptă. Cum ai putu să spui că ții la mine, pentru ca pe urmă să mă faci să trec prin lunile astea de iad?

Era foarte frustrant să nu poată vorbi. Alyx se uită după o hârtie și o pană, dar apoi își aminti că Raine nu știa să citească.

— Știi cum au fost aceste ultime câteva luni pentru mine? continuă el, aruncându-și coiful pe pat. Ani de zile am căutat o femeie pe care s-o pot iubi. O femeie curajoasă și demnă. O femeie care să nu se teamă de mine, sau să nu mă dorească doar pentru bani ori pământuri. O femeie care să mă facă să gândesc.

Începu să descheie curelușele de piele care-i țineau armura pe trup, aruncând piesele grămadă pe pat.

— Mai întâi, mă scoți din minți făcându-te prin fața mea cu nădragii ăia strâmți pe tine și sorbindu-mă din ochi – niște ochi așa de mari și flămânzi, că mă băgai în toți sperieții...

Dintr-o mișcare, împinse toate piesele armurii într-o parte, se așază pe marginea patului și începu să-și desfacă tasetele, genuncherele și gambierele. Alyx îngenunche în fața lui, ca să-l ajute. Raine se rezemă în coate, fără să-și întrerupă nici un moment tirada.

— Când am descoperit că erai muiere, aveam febră și nu eram sigur dacă visam sau nu, și totuși, noaptea aia mi-a dăruit mai multă bucurie decât am mai cunoscut vreodată. Nu aveai nici urmă de sfială, nici o reținere – erai toată numai exuberanță, plăcere dăruită, plăcere primită. Mai târziu, m-am înfuriat pe tine pentru că-mi jucaseși o farsă atât de urâtă – dar apoi te-am iertat.

Rostise ultimele cuvinte de parcă s-a fi considerat cel mai mărinimos om din lume, fără să ia în seamă privirea scârbită a lui Alyx, în timp ce ridica piciorul pentru ca ea să-i descheie și a doua gambieră.

O bătaie în ușă îl făcu să se întrerupă. Intrară câțiva servitori, gătiți mai scump decât fusese vreodată îmbrăcată Alyx, aducând o copaie mare

din lemn de stejar și câteva găleți cu apă fierbinte, aburindă.

— Puneți-o acolo, le spuse Raine, distrat.

Ridicându-se în picioare, Alyx privi procesiunea fără a-și crede ochilor. O covată cu apă caldă, adusă de servitori ca pentru o regină! În viața ei nu mai făcuse baie cu apă fierbinte! La Moreton, se spăla din lighean, iar în pădure avusese doar pârâul rece ca gheața.

— Ce este, Alyx? o întreabă Raine, când rămaseră iar singuri. Arăți de parcă ai fi văzut o stafie.

În tăcere, fata îi arată spre albia cu apă fierbinte.

— Vrei să te îmbăiezi tu prima? Te poftesc.

Prudentă, îngenunche lângă copaie, își băgă mâinile în apă și-i zâmbi lui Raine, în timp ce acesta începea să-și scoată pieptarul de piele pe care-l purtase pe sub platoșă.

— Nu încerca să-mi distragi atenția, o preveni el, cu un glas puțin cam prea dulce. Încă mă mai gândesc să-ți învinețesc dosul. Știi ce-am simțit după ce te-am găsit cu Jocelin?

Raine își mută privirea, amintindu-și de durerea din ochii lui, în noaptea aceea.

— Am avut nevoie de ani de zile ca să te găsesc, pentru ca după aia să-mi spui că... că muzica ta însemna mai mult decât mine. Închide gura! Da, asta mi-ai spus, de fapt. Știi, Alyx, cred că-mi placi mai mult așa, când nu poți să vorbești. Fratele meu n-ar crede că o micuță ca tine poate striga mai tare decât cincizeci de oameni în toată firea. I-am propus să pariem pe o întrecere între voi doi, dar a refuzat...Și nu mai face mutra asta ofensată. N-ai nici un motiv. Eu sunt cel care a trecut prin iad, în ultimele luni. Nu știam unde erai, cu câți bărbați te culcai...

La asta, Alyx păru gata să-l sfâșie din ochi.

— Tu ai fost cea care m-a făcut să cred că-ți lipsea virtutea.

— Țsta-i cel mai delicat mod în care o pot spune. Aproape că i-am scos din minți pe oamenii din tabără. Unii chiar s-au revoltat și au refuzat să se mai apropie de câmpul de instrucție.

Se încruntă un moment, la vederea degetului pe care Alyx îl îndrepta spre el.

— Am petrecut mult timp acolo, dacă despre asta-i vorba. Încercam să mă obolesc cât mai mult, ca să nu-mi mai amintesc de tine și Joss.

Alyx își îngustă ochii, în timp ce cu mâinile schița o movilă mare în dreptul pieptului.

— A, Blanche, înțelese el imediat. Ai fi meritat s-o invit în patul meu, dar după tine n-am mai avut chef de nici o altă femeie. Dracu' să te ia, Alyx! Nu mai face mutra asta așa de încântată de tine! Nici nu știi cât de nefericit am fost, după plecarea ta.

Alyx se arată pe sine; toată iubirea i se citea în ochi.

Mutându-și privirea, Raine continuă, vorbind cu glas răgușit:

— Era să-l omor pe Joss, când a venit la mine. N-am vrut să-l primesc, iar străjile nu l-au lăsat să treacă – noroc că cunoaște atât de bine pădurea. Într-o seară, băusem cam prea mult, și dimineța când m-am trezit, l-am găsit așezat pe un scăunel, lângă patul meu. Totuși, a trecut un timp, până să-l ascult.

Alyx își dădu seama că se exprima cu menajamente – și-și dădu ochii peste cap atât de exagerat, încât Raine preferă să nu-i dea nici o atenție.

— Pot să-și spun că nu mi-a ajutat cu nimic la durerile de cap să aud că Pagnell te capturase, nici că scârba aia de om plănuia să-mi întindă o cursă.

Alyx, care stătea așezată lângă albie, îl luă de mână. Raine mai avea pe el doar legătura din jurul soldurilor. Și când se gândea că-și pusese viața în pericol pentru ea...!

— Alyx, spuse el încet, îngenunchind în fața ei. Nici acum nu-ți dai seama că te iubesc? Sigur că așa fi venit după tine!

Fata încercă să-i arate, cu ajutorul mâinilor și al expresiilor feței, câte griji o frământaseră că Pagnell i-ar fi putut face vreun rău.

— Ce? întrebă Raine, ridicându-se. Credeai că nu știam despre capcană?

Se vedea clar că era jignit.

— Ce credeai, că un țânțar ca Pagnell îl poate ademeni pe un Montgomery în gheruțele lui?

Și, cu un gest scurt, își smulse legătura de pe șolduri și păși în covată.

— În ziua când o scârnavie ca el... Alyx, doar n-ai crezut *cu adevărat* că Pagnell...

Alyx își aruncă mâinile în sus, plecându-se în fața lui cu umilință șagalnică.

— Ei, poate că meriți să fii iertată. Tu nu știi cum e ăla. Poate că pentru tine toți nobilii sunt la fel.

Acum ea era cea jignită. Lovi cu pumnul în apă, stropind chipul lui Raine.

— De ce-ai făcut asta? se răsti el, apucând-o de încheietura mâinii. Eu te iert că m-ai părăsit, îți salvez pielea de la rug și mă însor cu tine, și tu nici măcar recunoscătoare nu ești.

O, cât ar fi vrut să poată vorbi! I-ar fi spus, cu o voce care să-i spargă timpanele, că-l părăsise ca să-l apere de furia regelui, și că fusese la un pas de a muri arsă pe rug fiindcă purta în pânțe copilul *lui*! Cât despre însurătoare, nu era nici o scofală c-o făcuse, cu simțul lui prostesc a onoarei.

— Nu-mi place cum gândești, mârâi Raine, trăgând-o mai aproape de el. Gavin a râs de mine când i-am spus c-o să-mi fii recunoscătoare. A zis că femeile nu reacționează niciodată așa cum ar fi normal, adică logic. Ia zi, acum cu ce ți-am mai greșit?

Alyx strânse pumnul, amenințând să i-l trântească în nas.

— Alyx, zău că-mi pui răbdarea la încercare! N-ai nici măcar un gând bun pentru mine? Am trecut prin două zile îngrozitoare! A trebui să escaladez în toiul nopții zidul turnului ăluia, să-l omor pe străjerul de sus și să iau pe mine armura lui, fără să mă audă nimeni.

În timp ce Raine o ținea de încheieturi, Alyx simți că se topea. Chiar dacă din vina lui riscase moartea pe rug, și el trecuse prin mari pericole ca s-o salveze.

— Nu ești mulțumită de mine nici măcar puțin? murmură Raine, cu buzele lipite de ale ei. Nu te bucuri nici un pic că te-am luat de nevastă?

Simțind cum i se dizolva trupul, Alyx nici nu-și mai dădu seama că Raine o trăgea spre el – și, cu un plescăit sonor, căzu în apa din copaie.

— Acum ești a mea, râse el. Acum te voi face să-ți plătești ingratitudea.

Și râse din nou, în timp ce Alyx încerca să protesteze, cu un cârâit slab – dar, când începu s-o sărute, fata nici nu se mai gândi să vorbească.

Capitolul 15

Brațele lui Alyx cuprinseră gâtul lui Raine, și ultima urmă de furie se risipi. Nu-l mai văzuse de atâta vreme, iar dorința era copleșitoare. Însetată, îl trase spre ea, cu gura agățându-se de a lui, invadându-i-o cu limba, căutând să guste din el cât putea de mult.

— Alyx, îi șopti el în păr, cu glasul înecat de lacrimi. În timp ce urcam pe zid, te-am văzut cum stăteai singură în celula aia din turn, plângând încet – atât de mică, așa de tristă... În clipa aia, am vrut să ucid toate străjile, dar știam că nu mă puteam baza pe ajutorul oamenilor din pădure. Dacă frații mei erau liberi, aș fi încercat, însă nu voiam să risc să pățești ceva.

Auzind referirea la frații lui, Alyx ridică brusc capul. Elizabeth!

— Ce este, Alyx? Ce s-a întâmplat?

Fata vru să pronunțe cuvântul „Elizabeth”, dar nu reuși să scoată decât un sunet neinteligibil. După alte câteva încercări, izbuti să îngaime:

— Miles...

— L-ai întâlnit pe fratele meu mai mic? Nu, n-aveai cum... Este pe Insula Wight. După ce Mary a... murit, Miles aproape c-a înnebunit, iar guvern l-a convins să se ducă în vizită la unchiul Simon. A părăsit insula acum câteva săptămâni.

Vigoarea cu care Raine scutura din cap o nedumeri pe Alyx. „Miles”, tot articula ea mult.

— I s-a întâmplat ceva? E în primejdie?

Fata dădu din cap că da iar Raine sări imediat din apă, cu ea sub braț. O puse repede jos, învelind-o cu o mantie, și-și luă legătura de șolduri.

— Mergem la Gavin, și vei putea să scrii ceea ce ai de spus.

Când ieșiră, Alyx era roșie la față. Pe sub mantie purta doar o cămașă udă, câtă vreme Raine era

aproape gol. Străbătură mănăstirea și-l găsiră pe Gavin la grajduri.

— Doar nu ești gata să sari în șa atât de curând, așa-i, frate? îl tachină acesta pe Raine. Cu siguranță, mireasa ta merită puțină atenție...

Raine nu-i luă în seamă împunsătura.

— Alyx spune că Miles a intrat la necaz. O să-ți scrie ce s-a întâmplat.

Numaidecât, chipul lui Gavin deveni serios.

— Vino în cabinetul călugărilor.

Porni înainte cu pași atât de mari, încât Alyx n-ar fi putut să-l urmeze, dacă n-o trăgea Raine după el, de braț. Când ajunseră în cabinet, călugărul de acolo protestă față de prezența ei ca femeie, dar cei doi bărbați nu-l luară în seamă.

— Poftim! spuse Gavin, punându-i în față hârtia, călimara și pana.

Alyx avu nevoie de câteva minute ca să scrie cum plănuia Pagnell să i-o ducă pe Elizabeth Chatworth lui Miles Montgomery. Raine și Gavin se uitau peste umerii ei, până când palmele începură să-i transpire.

— Elizabeth Chatworth, spuse Gavin. Credeam că e încă un copil.

Alyx clătină din cap.

— Cum arată? întrebă serios Raine.

Expresia ei fu suficientă pentru a-i face să înțeleagă.

— Regelui n-o să-i placă asta, comentă Gavin. A pus o amendă grea pe moșiile Chatworth și i-a ordonat lui Roger să lase-n pace toate pământurile Montgomery.

— Pământurile! strigă Raine. Numai asta te interesează? Chatworth a răpit-o pe Bronwyn și a ucis-o pe Mary. De ce mai e nevoie, ca să te faci să nu te mai gândești la pământuri, ci la oameni?

— De frații mei îmi pasă mai mult decât de *orice* pământuri. Ce-o să se întâmple dacă Miles o violează pe această Chatworth? Vom da impresia că nesocotim poruncile regelui, și-atuncea, cine va

avea de suferit? Tu! N-o să te ierte niciodată, și vei fi nevoit să-ți petreci toată viața în pădure, cu adunătura aia de bandiți. Și pe Miles cum îl va pedepsi regele? Scoțându-l și pe el în afara legii? Mă tem să n-ajung să-i pierd pe doi frați de-ai mei, numai din cauza urzelilor lui Pagnell.

Raine continua să se uite încruntat la fratele lui, în timp ce Alyx îl privea cu tot mai mult respect.

— Au trecut zile întregi, spuse Raine în cele din urmă. Sunt gata să-mi pun capul că fata aia nu mai e fecioară, și de asemenea fac prinsoare că Miles n-a violat pe nimeni. Poate că, dacă a aflat cine e, i-a și dat drumul, iar acum nu ne mai rămâne altceva de făcut decât să ne rugăm să nu-i poarte copilul.

Pufnetul de dispreț al lui Gavin era cât se poate de grăitor.

— O să-i iau pe jumătate din oamenii mei și vom pleca în căutarea lui Miles. Poate reușesc să-i bag mințile-n cap. Poate că fata s-a îndrăgostit de el, și n-o să-i ceară capul.

Alyx îl apucă de braț și scutură din cap cu putere. Nu era nici o șansă ca Elizabeth Chatworth să se fi îndrăgostit în mai puțin de două săptămâni.

— O scorpie, zici că e? întrebă Gavin, apoi se opri și ridică mâna lui Alyx la buze. Raine o să te ducă acasă, unde o vei cunoaște pe Judith a mea. Îmi pare rău că a trebuit să te măriți așa, în pripă. După ce totul se va aranja, vom organiza în cinstea ta un turnir.

Continuând s-o țină de mână, întoarse capul spre fratele lui.

— Pentru o vreme, o să fii în siguranță la Castelul Montgomery. Du-o acolo, Raine, și las-o să se odihnească. Și nici pe fiul meu nu l-ai văzut încă. Și cumpără-i și niște haine!

Alyx se aștepta ca Raine să fie jignit de tonul lui Gavin, dar văzu cu surprindere că zâmbea.

— Ce bine-mi pare că te revăd, frate, rosti el încet, desfăcându-și brațele – și se strânsură unul

pe altul cu putere, preț de câteva momente.

— Transmite-i lui Miles salutările mele și vezi să nu intre în vreun bucluc, adăugă Raine, zâmbind. Iar la întoarcere, o s-o poată cunoaște pe soția mea.

Cu un surâs scurt, Gavin plecă.

Apoi, Raine se întoarse iar spre Alyx. Mantia ei se deschisese, iar cămașa udă îi stătea lipită de trup.

— Și acum, dacă ții bine minte, tocmai începeam ceva, când ne-a întrerupt fratele meu mai mic, cu problemele lui.

Alyx se retrase cu un pas, arătând în jur, semn că se aflau în odaia unei mănăstiri.

Râzând, Raine o cuprinse în brațe și ieși cu ea în curte, ducând-o înapoi în camera lor. Fără să ia în seamă piesele murdare ale armurii de pe pat, o aruncă în mijlocul lor și, dintr-o mișcare, se întinse peste ea.

— N-o să vatăm cumva copilul? murmură, mușcând-o de lobul urechii.

Alyx scutură din cap cu atâta tărie, încât îl făcu să râdă – cald, seducător, în timp ce mâna-i cobora pe trupul ei, pentru a începe să tragă de cămașă. Materialul aspru, cusut la nimereală, se desprinse cu ușurință de pe trupul ei.

Alyx nu fusese niciodată prea mândră de felul cum arăta, dorindu-și mereu niște forme mai împlinite, dar acum, umflată de copilul din pântec, nu voia ca Raine s-o vadă în lumina zilei. Încercările ei de a se acoperi, însă, fură înlăturate de mâna acestuia.

Coborând încet, Raine o sărută pe abdomen, mângâindu-i-l cu gingășie.

— Cel face te face să arăți așa e copilul meu, pe care-l iubesc la fel de mult ca pe mama lui.

— A *lui*? izbuti ea să întrebe, cu prețul unei cumplite dureri de gât.

— Nu-mi doresc decât să fiți în siguranță, cu voia lui Dumnezeu. Și, da – tare mi-ar mai plăcea și dacă va fi o *ea*. Cu tine ca mamă, și Bronwyn și Judith ca mătuși, o să-i las cu bucurie toate moșiile mele. Nu mă îndoiesc că le va gospodări mai bine decât am făcut-o eu.

Alyx încercă să mai spună ceva, dar Raine n-o lăasă, începând iar s-o sărute pe gât.

— *K k k*

Când se treziră, tocmai începea să se însereze, iar Raine scoase un sunet îngrozitor, primind un genunchi în șale.

— Cum poate ceva atât de mic să fie așa de periculos? o întrebă el pe Alyx.

Văzând că nu se îndura să se trezească, îi aplică o palmă pe fese și se ridică în picioare, întinzându-se.

— Sus! îi porunci. Deja am stat aici prea mult timp. Și-așa drumul până acasă o să ne ia două zile.

Pe Alyx n-o încânta ideea de a merge călare, și i se citea pe față. Ar fi preferat să mai rămână acolo pentru câteva zile, cu Raine – și, cel mai bine, în pat.

— Alyx, nu-mi pune răbdarea la încercare. Ridică-te de-acolo în clipa asta, altfel mă întorc în pădure și trimit niște oameni de-ai lui Gavin să te însoțească până la moșiile Montgomery.

Aceste cuvinte o făcură să tresară. În câteva clipe, se dădu jos din pat și-și trase iar pe ea cămașa de pânză albă.

— Iar cârpa asta... remarcă Raine cu dezgust, pipăind între degete materialul aspru. Judith o să te îmbrace așa cum se cuvine pentru o Montgomery. Va fi frumos să te văd îmbrăcată potrivit, deși trebuie să spun că-mi place cum îți stă cu părul așa, adăugă, răsfirându-i câteva șuvițe, ca și cum ar fi considerat-o în continuare scutierul lui.

Pentru altceva nu mai aveau timp. Raine o împinse pe ușă afară și o săltă în șaua unui cal.

În afara mesagerilor, Alyx nu mai văzuse niciodată cum se purtau cavalerii cu seniorii lor. Era de ajuns ca Raine doar să dea semn că voia să ordone ceva, și oamenii lui se și repezeau să-l asculte. Cu mișcări grăbite și îndemânate, adunară armura, în timp ce Raine își lua pe el hainele verzi de lână pe care le purtase în pădure. Unul dintre cavaleri îl privi atât de uimit, încât Raine râse.

— Mă și mănâncă, spuse el. Ești gata, Alyx?

Înainte ca fata să-i poată răspunde, o luară la galop.

* * *

Spre surprinderea ei, călăriră până după miezul nopții – dar cel mai mult o mira felul cum se purtau cu ea oamenii lui Gavin. O tot întrebau cum se simțea, ca și cum ar fi fost bolnavă, iar când se opriă să mănânce și să lase caii să se odihnească, unii îi oferiră flori. Unul își întinse mantaua pe jos, pentru ca Alyx să se așeze pe ea.

Când o ridică iar în șa, Raine îi spuse:

— Încearcă să se poarte cavaleriește cu tine. Sper să-i suporti.

„Să-i suport!” își zise ea, în timp ce porneau iar la drum.

Se simțea de parcă tocmai ar fi ajuns la porțile paradisului.

În noaptea următoare, traseră la un han, unde Alyx se simți îngrozitor de prost din cauza felului cum era îmbrăcată. Dar nu avea nici un motiv. Hangiul îi aruncă o singură privire lui Raine și celor douăzeci de oameni din suită, cu îmbrăcămintea lor verde cu auriu, și aproape că le așternu covorul la picioare. Nu peste mult, în fața lor începură să apară tot felul de bunătăți cum Alyx nu mai văzuse niciodată.

— Pot să ia loc și ei cu tine? o întreabă Raine.

Alyx avu nevoie de câteva clipe ca să-și dea seama că-i cerea permisiunea ca toți acei oameni drăguți să se așeze la aceeași masă lungă, de stejar. Cu un zâmbet larg, le făcu semn spre scaunele din jur.

Cavalerii știau să mănânce cu gesturi atât de elegante, încât Alyx aproape că se simțea în inferioritate. Pe tot parcursul mesei, îi ofereau cele mai gustoase bucățele de carne și fructe. Unul curăță un măr, puse o felie pe o farfurie de argint și o întreabă dacă binevoia s-o primească.

Își exprimau compasiunea față de stingerea vocii ei, lucru care pe Raine îl făcu să spună, râzând, că nici nu știau ce pierdeau. Politicos, îi cerură explicații, pe care Raine refuză să le dea, sub motiv cu oricum nu l-ar fi crezut – cuvinte care pe Alyx o făcură să roșească.

În camera lor se afla un pat mare și moale, curat ca zăpada, iar Alyx se cuibări imediat sub pătura moale. În câteva secunde, Raine i se alătură și el, cuprinznd-o în brațe și zâmbind când simți o tresărire a copilului.

— E puternic, murmură el, gata să adoarmă. Un prunc voinic și sănătos.

* * *

Dimineața, hangiul bătu la ușă ca să le aducă pâine proaspătă și vin fiert, pe lângă douăzeci de trandafiri roșii de la cavalerii lui Raine.

— Asta e fapta lui Judith, spuse Raine, îmbrăcându-se. Toți mor de dragul ei, și se pare că și tu le-ai cucerit inimile.

Alyx clătină din cap, dând de înțeles că-i dădeau atâta atenție numai fiindcă era soția lui.

Drept răspuns, Raine o sărută pe nas.

— Poate că toți bărbații se îndrăgostesc de femeile care nu pot să vorbească.

Luând o pernă, Alyx o aruncă spre el, nimerindu-l în ceafă.

— Așa se cade să se poarte o lady? o tachină el.

Oricât era Raine de șugubăț, cuvintele lui o îngrijorară pe Alyx toată ziua. Nu era o lady și nu știa să se poarte. Cum să apară în fața acelei întruchipări a distincției, Judith Montgomery, îmbrăcată într-un sac diform, pârlit și înnegrit de funingine?

— Alyx, ce-i cu tine? întrebă Raine, de lângă ea. Ai lacrimi în ochi?

Încercă să zâmbească, făcându-i semn că-i intrase ceva în ochi, iar apoi se controlă mai bine, dar la vremea când în zare apăru Castelul Montgomery, îi venea să se întoarcă din drum, luând-o la sănătoasa.

Masiva fortăreață de piatră, veche de veacuri, arăta și mai impresionant decât își imaginase. În timp ce se apropiau, zidurile seculare păreau să se înalțe tot mai mult, amenințând s-o strivească.

Raine ocoli spre intrarea din spate, pentru ca despre sosirea lor să prindă de veste cât mai puțini oameni cu puțință. Drumul din fața porții era mărginit de ziduri înalte, de pe crestele cărora locatarii castelului îi strigau lui Raine urări de bun venit.

Intrară în prima curte – care, spre uimirea lui Alyx, era plină cu case îngrijite și confortabile. În cele câteva castele pe unde cântaseră ea și Jocelin, oamenii încă mai locuiau în turnuri, care erau atât de incomode încât cele mai multe castele fuseseră abandonate.

Abia se opriseră, când dintr-o grădiniță apăru în fugă o femeie de o frumusețe răpitoare, într-o rochie de satin roșu.

— Raine! exclamă ea, lergând spre el cu brațele deschise.

„Nu poate să cânte,” își spuse Alyx, în defensivă, pe când soțul ei descăleca.

— Judith, o întâmpină el, luând-o în brațe ca s-o învâртеască, după care o sărută pe gură – puțin cam cu prea mult entuziasm, după părerea lui Alyx.

— *My lady*, se auzi un glas din stânga lui Alyx. Vă pot ajuta să vă dați jos de pe cal?

Fără să-i scape din ochi pe Raine și pe frumoasa Judith, Alyx se lăsă ajutată să coboare din șa.

— Unde e, Raine? tocmai întreba Judith. Mesajul tău era așa de neclar, încât abia am reușit să deslușim ceva din el. Cred că am înțeles greșit, căci mesagerul părea să spună că soția ta urmasă să fie arsă pe rug.

— Așa e. Am salvat-o în ultima clipă.

În glasul lui se simțea multă mândrie. Cu un braț pe după umerii ei, o conduse pe Judith spre Alyx, pe care o îmbrățișă scurt.

— Ea este Alyx, iar vedenia asta e nevrednica nevastă a lui frate-meu.

Alyx dădu din cap o dată, uitându-se cu ochii mari de uimire la cumnata ei. Niciodată nu mai văzuse o femeie care să arate astfel: ochi mari aurii, păr arămiu care abia se zărea de sub capișonul brodat, și un trup scund, dar cu siluetă voluptoasă.

Judith se desprinse de lângă Raine.

— Trebuie să fiți obosiți. Veniți cu mine, și voi pregăti o baie pentru ea.

Și, luând-o pe Alyx de mână, porni spre casă.

— A, Judith! strigă Raine pe urmele lor. Alyx și-a pierdut graiul din cauza fumului.

Alyx o simți pe Judith devenind mai crispată, lângă ea, și-și dădu seama că era din cauză că Raine îndrăznise să se însoare cu o fată ca ea. Încercă să-și stăpânească lacrimile.

— Ești obosită, spuse Judith cu compasiune, dar și cu o undă tăioasă în voce.

Alyx nu avu timp să se uite prea atentă la casă, căci Judith o trase imediat după ea înăuntru, urcând scara până într-o cameră mare, cu lambriuri. Era atât de încăpătoare, încât casa lor

din Moreton ar fi încăput acolo de cel puțin patru ori.

Niște pași grei pe scară o făcură pe Judith să se întoarcă. În ușa apăruse Raine, zâmbind.

— E drăguță, nu-i așa? întrebă el, privind-o cu drag pe Alyx. Păcat că i s-a stins vocea, dar sunt sigur că numai pentru un timp.

— Nu mulțumită ție, replică Judith, conducând-o pe Alyx spre un scaun.

— Asta ce înseamnă? întrebă Raine, nedumerit. Am salvat-o...

Judith se răsuci spre el:

— De unde? Din cursa întinsă de Pagnell? A folosit-o ca momeală ca să te atragă în capcana lui. Raine, continuă ea, puțin mai calmă, aș zice că acum ar fi mai bine să pleci. Nu cred că dulcea ta soțioară vrea să audă ceea ce am de gând să-ți spun.

— „Dulce”! pufni Raine. Și ce motiv ai să fii supărată pe mine? vru el să știe, vizibil ofensat.

— Îmi pui răbdarea la încercare, Raine, îl prevenia. Alyx, ți-e foame?

— Ascultă, Judith, dacă ai ceva de spus, spune.

— Bine, atunci vom ieși din cameră. Soția ta are nevoie de odihnă.

Alyx începea să bănuiască ce voia să spună Judith. Își luă cumnata de mână și o îndemnă din privire să continue. Erau atât de multe lucruri pe care ar fi vrut să i le spună lui Raine...!

Judith clipi din ochi, indicând că înțelesese, apoi se întoarse iar spre Raine.

— În regulă, am să-ți spun tot ce am de spus. Voi, bărbații, cu toții, toți patru frații, sunteți în stare să târâți o femeie prin toată Anglia, fără să vă pese cu nimic de siguranța sau confortul ei.

Raine își repezi bărbia înainte.

— Azi-noapte am stat la un han foarte confortabil.

— Ce spui...?!? Ți-ai dus soția într-un loc public, îmbrăcată în halul ăsta? Cum ai fost în

stare, Raine? Cum îndrăznești să te porți așa cu o femeie?

— Și ce voiai să fac, să-i târguiesc veșminte? Poate n-ar fi stricat să fac un drum și până la Londra, ca să-i cer regelui puțină mătase!

— Nu încerca să-mi câștigi compasiunea pentru că ai fost declarat trădător. De la îndărătnicia ta de Montgomery ți s-au tras toate necazurile.

Auzind-o, Alyx începu să bată din palme.

Judith îi zâmbi scurt, complice, în timp ce Raine se încrunta și mai tare.

— Văd că nu mai e nevoie de mine aici, remarcă el.

— Să nu crezi c-ai să scapi cu una, cu două! îl admonestă Judith. Vreau să te duci repede jos, s-o scoți pe Joan din cine știe ce colț – sau pat – în care-o fi lenevind, și să-i poruncești să pregătească aici baia. O, Raine, cum i-ai putut face una ca asta sărmanei copile? Mamei copilașului tău? Au trecut atâtea zile de când ai salvat-o de pe rug, și încă mai înnegrită de funingine. Și-mi închipui ce repede ați călărit ca să ajungeți aici în atât de scurt timp! Și acum, du-te să te speli și tu și să te îmbraci cum se cuvine.

Continuând să strângă din fălci, fără o vorbă, Raine ieși din cameră, trântind ușa în urma lui.

Cu un oftat, Judith reveni cu privirea spre Alyx.

— Trebuie să stai pe picioarele tale, altfel bărbații profită de tine cât ai clipi. Te simți bine? N-ai pățit nimic pe drum, cu graba asta a lui Raine?

Alyx clătină din cap, privind-o cu admirație și un început de afecțiune.

— Noroc că suntem voinice, toate trei, altfel am fi murit de mult...!

Ridicând trei degete, Alyx se încruntă întrebător.

— Bronwyn, soția lui Stephen. Va trebui s-o cunoști. E minunată, absolut minunată, dar Stephen o poartă cu el peste tot, punând-o să

doarmă până și pe jos, înfășurată într-o pătură. E dea dreptul îngrozitor.

O bătaie în ușă o făcu să se întrerupă, iar peste câteva momente intrară niște servitori, cu o covată și găleți de apă fierbinte.

— Ar trebui să-l trimit mai des pe Raine după ei, comentă Joss. Vezi bine că face să se rezolve lucrurile cât ai clipi.

Alyx chicoti ușor, iar Judith zâmbi la rândul ei.

— Sunt băieți buni. Nu l-aș da pe Gavin pentru nimeni, dar uneori e nevoie să mai și ridici un pic tonul. Într-o bună zi, o să treci peste sfială și te vei pomeni strigând la el cât te ține gura. Poate că acum nu ți se pare cu puțință, dar te asigur eu că așa va fi.

Alyx nu făcu decât să zâmbească, lăsându-se condusă spre copaia cu apă.

Capitolul 16

Raine, cufundat până la gât într-un ciubăr cu apă fierbinte, cu ochii încă scăpărând de mânie, ridică o privire ostilă spre ușa camerei, care se dădu de perete, lăsându-l să intre pe Gavin.

— Miles a luat-o pe fata lui Chatworth cu el în Scoția – și, din ce-am auzit, a trebuit s-o târâie până acolo cu forța, în timp ce ea zbiera la el sudălmii și blesteme. Lua-l-ar dracu' să-l ia! ocărî el cu patimă. De ce trebuie să am atâtea bătăi de cap cu frații mei mai mici? Că numai Stephen...

— Mai bine taci, îl avertiză Raine. Tare mai am chef să-mi înfig spada în burta cuiva.

— Și-acuma ce s-a mai întâmplat? întrebă Gavin obosit, așezându-se în fața lui. Am pe cap mai multe probleme decât aş avea nevoie. Iar ți-a zis nevastă-ta o vorbă mai aspră, sau ce?

— Nu nevasta *mea*... Începu Raine, dar se opri fără să mai continue. Și ce plănuiești să faci cu Miles? Crezi c-o duce la Stephen?

— Nu pot decât să sper. Sir Guy e cu el, așa că poate va reuși să-i bage măcar puțin mințile-n cap.

— Știi vreun motiv pentru care Miles ar păstra fata la el? În afară de propria lui plăcere, mai bine zis. Nu mi-l pot imagina pe fratele nostru mai mic forțând o femeie să facă ceva, cum nu-mi pot imagina nici vreo femeie refuzându-l. Niciodată nu l-am văzut să aibă greutate cu femeile.

— Unul din oamenii lui Miles și-a rupt brațul imediat după sosirea lui Lady Elizabeth, așa că a fost nevoit să rămână pe loc, când Miles a plecat spre Scoția. L-am prins din urmă pe drum.

— Și ce veste proastă ți-a dat? După mutra pe care o faci, nu poate fi ceva prea rău.

— În cortul lui Miles erau patru oameni. Trimisul lui Pagnell a fost primit înăuntru, dar ținut la respect de toți, cu spadele. Ducea în brațe un covor lung, făcut sul. Imediat ce a intrat, a

aruncat covorul jos și l-a împins cu piciorul, făcându-l să se desfășoare.

— Și?

— La picioarele lui Miles s-a rostogolit Elizabeth Chatworth, fără să aibă trupul acoperit de altceva decât de pletele-i lungi și blonde.

— Și frățiorul nostru ce-a făcut? se interesă Raine, neștiind dacă să râdă sau să geamă.

— După câte se vorbește, toți au rămas muți de uimire, până când Lady Elizabeth a sărit în picioare, a înșfăcat un ștergar de pe o laviță și o secure dintr-un colț, și s-a repezit la Miles.

— L-a rănit?

— Miles a reușit să se ferească de lovituri, iar pe ceilalți i-a dat afară din cort. Când femeia a început să-l împrăște cu niște blesteme cum în viața lui nu mai pomenise, Sir Guy a dus oamenii cât mai departe de cort, ca să n-audă.

— Iar a doua zi dimineața, nu mă îndoiesc, torcea ca o pisică, zâmbi Raine. Frățiorul nostru știe să se descurce cu femeile.

— Nu știu ce s-a mai întâmplat după aia. O oră mai târziu, omul cu care am vorbit și-a rupt brațul și a fost trimis înapoi, acasă la Miles.

— Atunci, de unde știi că s-au dus în Scoția?

— M-am dus până în locul unde avusese Miles tabăra și, când n-am mai găsit pe nimeni acolo, i-am întrebat pe niște negustori din regiune. Miles și oamenii lui au plecat în urmă cu peste o săptămână, și unii i-au auzit spunând că se duceau în Scoția.

— N-ai idee de ce?

— Cine-ar putea ghici ce se petrece în mintea lui Miles? Știu sigur că nu i-ar face nici un rău fetei, dar mă tem că o va ține prizonieră, ca să-l pedepsească pe Chatworth.

— Miles s-ar lupta cu oricine, chiar și cu o oaste întreagă, dar nu s-ar răzbuna niciodată pe o femeie. Numai Chatworth are năravul ăsta, remarcă Raine cu înverșunare. Sunt sigur că a avut un motiv s-o

scoată din Anglia. Și tu, ce-ai de gând să faci de acum?

Un moment, Gavin rămase tăcut.

— O să-l las în seama lui Stephen, să vedem ce poate face el cu Miles. Bronwyn e și ea o femeie cu capul pe umeri. Poate găsește o soluție.

Raine se ridică în picioare.

— Mă îndoiesc că-l poate face cineva să asculte de glasul rațiunii, când e vorba de femei. Dacă ăsteia i-a luat mai mult de zece minute ca să se îndrăgostească de el, ar fi prima oară când se întâmplă așa ceva. S-ar putea ca Miles s-o fi privit ca pe o provocare.

Gavin pufni.

— Indiferent ce motive ar avea, pune la grea încercare răbdarea regelui. Henry s-a schimbat mult, de când i-a murit fiul cel mai mare.

În timp ce se ștergea, Raine ieși din apă, dând un picior în hainele îngrămădite pe jos.

— Bine că mai și scap de bulendrele astea, pentru o vreme...

— Cât timp crezi că poți să stai aici?

— Trei, patru zile, cel mult. Trebuie să mă întorc în tabără.

— Tâlharii tăi sunt chiar atât de importanți?

Raine stătu un moment pe gânduri.

— Nu toți sunt tâlhari, și poate că dacă ai fi trăit aceeași viață pe care au dus-o ei, ai avea alte păreri despre ce înseamnă legiuire și ce nelegiuire.

— Hoția e o nelegiuire, orice ai zice, spuse Gavin cu fermitate.

— Ai sta cuminte, lăsându-i pe Judith și pe fiul tău nou născut să moară de foame? Dacă le-ar fi foame, și ar trece un om cu o căruță plină de pâini, l-ai lăsa să treacă, numai ca să te ții de înaltele tale principii morale?

— Nu vreau să mă cert cu tine. Alyx știe că ai de gând să te duci înapoi?

— Nu, încă nu i-am spus. Și nici nu sunt sigur dacă să-i zic, sau să plec pe furiș, fără veste. Altfel,

precis ar încerca să vină și ea cu mine. Vreau să rămână aici, cu tine și cu Judith. Să aibă o viață cum n-a mai cunoscut niciodată.

Dintr-o mișcare, își adună hainele purtate de pe jos, le aruncă într-un colț și luă halatul de catifea neagră, cu broderie argintie, de pe pat.

— Asta ce mai e? întrebă Gavin, ridicând din hainele murdare a lui Raine o cingătoare de aur.

— E brâul de la Lyon al lui Alyx, cum îl numește ea, deși nici mort nu reușesc să văd nici un leu pe el. Unul dintre străjerii de la proces i l-a luat, și nici nu știi cât m-am căznit să-l iau de la el.

Încruntat, Gavin luă șerparul și-l duse la fereastră, pentru a-l vedea mai bine.

— Pare foarte vechi. Așa e?

— Cred că da. Alyx zice că familia ei l-a dat din mamă-n fiică, de când se știe.

— Lei... mormăi Gavin. Centura asta are ceva familiar... Ia vino cu mine până jos, în salonul de iarnă...

După ce se îmbracă, Raine își urmă fratele în camera cu lambriuri. Pe un perete era prinsă o tapiserie veche și decolorată. Se afla acolo de ani și ani, iar Raine se obișnuise atât de tare cu ea, încât aproape că n-o mai vedea.

— Tata ți-a vorbit vreodată despre tapiseria asta? îl întrebă Gavin.

Când Raine clătină din cap, fratele său continuă:

— A fost cusută pe vremea lui Edward Întâi, având ca subiect sărbătorirea unuia dintre cei mai mari cavaleri ai secolului, un om pe nume Leul negru. Uite-l aici, călare, împreună cu această frumoasă doamnă care e soția lui. Uită-te ce poartă pe mijloc.

Cam plictisit de recitalul lui Gavin despre istoricul familiei, Raine se uită, dar nu văzu nimic deosebit. Fusese dintotdeauna un om preocupat de prezent, nu de veacurile de mult apuse.

Gavin îi aruncă o privire exasperată.

— Am văzut un desen cu cingătoarea asta, arată el pe tapiserie, cu ani în urmă. Numele soției Leului Negru avea legătură cu un leu, iar el i-a dăruit la nuntă centura asta, care reprezintă o pereche de lei.

— Doar nu crezi că centura lui Alyx ar putea fi asta. Trebuie să aibă cel puțin două sute de ani vechime.

— Uită-te cât de tocită e, insistă Gavin, ridicând cingătoarea. Verigile astea au fost legate cu sârmă, iar modelul s-a șters aproape de tot – dar din câte văd eu, catarama ar putea să reprezinte un leu și o leoaică.

— Și cum o fi primit Alyx centura?

Nu era nevoie să-i reamintească lui Gavin despre originile noii sale cumnate.

— Leul Negru era un om fabulos de bogat, dar avea opt fiice și numai un singur fiu. Tuturor fetelor le-a dat zestre ca pentru niște prințese, iar fata cea mai mare a primit centura cu lei, ca să i-o dea la rândul ei fiicei sale dintâi.

— Și nu cumva crezi că Alyx... începu Raine.

— Fiul cel mare al Leului Negru se numea Montgomery, și din el se trage toată familia noastră. Nu mai ții minte cum tot zicea tata, că parc-ai fi Leul Negru? Toți patru eram înalți, zvelți și blonzi, pe când tu ai fost dintotdeauna mai scund și mai îndesat.

Raine își amintea bine toate tachinările pe care le suportase în copilărie și, uneori, se întreba dacă le era frate după amândoi părinții surorii și celor trei frați ai lui. Dar, la moartea tatălui său, avea doar doisprezece ani, și mai erau multe lucruri pe care nu și le mai aducea aminte.

— Tata spunea că semănai cu el, repetă Gavin, arătându-i-l pe omul masiv, cu păr negru care stătea călare pe armăsarul cabrat din tapiserie.

— Și crezi că șerparul ăsta al lui Alyx ar putea să fi aparținut nevestei lui? întrebă Raine, luând brâul de la fratele său. Pune mult preț pe el, nici o

clipă nu-l scapă din ochi. Știam că aveau să i-l ia, la judecată. Mie nu mi-a spus nimic de el, dar azi-noapte visa, cred, că a strigat ceva în legătură cu bucățica asta de aur.

— Știi că Leul Negru s-a însurat cu o femeie mult mai prejos decât el? Nu chiar de nivelul lui Alyx – dar, în comparație cu el, Montgomeryii sunt la fel de săraci ca niște pădurari.

Raine frecă între degete cingătoarea uzată.

— E o poveste prea trasă de păr ca s-o cred. Uneori, însă, am senzația c-o știu pe Alyx de cine știe când, nu doar de câteva luni. Am avut de-a face cu femei mult mai frumoase decât ea și, fără doar și poate, cu femei care m-au tratat cu mai mult respect, dar când am văzut-o prima oară...

Se întrerupse, râzând.

— Când am văzut-o pentru prima oară, am crezut că era băiat și mi-am spus că, dacă aș avea un fiu, ar arăta ca Alyx. Avea ceva... nici nu știu cum să zic. La fel s-a întâmplat și cu tine și Judith?

— Nu, răspunse sec Gavin, mutându-și privirea; nu suporta să i se amintească de felul cum se purtase cu Judith imediat după căsătorie.

— Și, dacă tot veni vorba de nevastă-ta... continuă Raine. M-a muștruluit zdravăn, când am venit.

La asta, Gavin râse.

— Ce-ai mai făcut? Dacă țin bine minte, de obicei e topită după tine.

— A zis că mi-am maltratat soția, aducând-o aici.

— Din cauza regelui? întrebă Gavin. Am discutat despre asta, și a fost și ea de acord că ai fi în siguranță, pentru câteva zile. Cam de-atâta ar fi nevoie ca să te recunoască cineva și să-i dea de veste regelui.

— Nu, nu despre asta a fost vorba, replică Raine, nedumerit. Zicea că nu i-am cumpărat destule rochii... O fi crezând că duc rochii pe șa.

— Mă bucur, desigur, c-am sosit tocmai la timp ca să mă apăr, spuse Judith din ușă, zâmbind – după care se duse drept la soțul ei și-l sărută. E totul bine? Ei?

— Cât se poate de bine, răspunse el, strângând-o la piept. Și ce-am auzit, că l-ai muștrat pe fratele meu? Sper că nu l-ai și bătut. Nu-i la fel de puternic ca mine.

— Câtă gingășie...! remarcă suav Judith. Toți frații tăi sunt delicați ca niște floricele de câmp...!

Îi zâmbi lui Raine, deloc impresionantă de diferența de înălțime dintre ei.

— N-am făcut decât să spun că Raine nu trebuia să-și târască soția după el prin toată țara când e grea cu copil, și i-a făcut rău fumul, și-n tot timpul era îmbrăcată mai rău decât cea mai umilă slujnică.

Judith ar mai fi continuat, dar se întrerupse brusc, întorcându-se în loc, căci în ușă apăruse Alyx – însă o Alyx pe care nimeni n-o mai văzuse niciodată. Purta o rochie de catifea violetă, iar la gât avea un lanț gros de argint, cu un ametist mare în mijloc. Pe cap purta o glugă simplă, argintie, brodată cu flori mov. Ochii ei violeți străluceau cu putere.

Raine porni spre ea, îi luă mâna și i-o sărută.

— Sunt copleșit de atâta frumusețe, îi spuse el, cu toată sinceritatea.

— Te-ai schimbat... șopti ea.

— Iar tu ți-ai regăsit vocea. Poți să și cânti?

— N-o grăbi, Raine, îl temperă Judith. I-am dat miere și plante de leac, dar cred c-o să se vindece mult mai repede dacă încă nu-și folosește vocea. Cina e gata. Îi e foame cuiva?

Alyx se bucură că nu putea vorbi, căci oricum nu s-ar fi crezut în stare. Raine păruse întotdeauna mult mai presus de cei din jurul lui, chiar și așa cum era îmbrăcat în tabăra din pădure, dar acum, în negru cu argintiu, arăta uluitor. Se potrivea atât de bine în casa aceea magnifică, și nu i se părea

deloc neobișnuit ca așa de mulți oameni să se plece în fața lui.

În timp ce Raine o conducea spre mesele din marea sală, Alyx fu nevoită să facă adevărate eforturi pentru a nu se uita cu gura căscată. Cina de la han păruse un ospăț, dar pe aceste mese era destulă mâncare pentru un sat întreg.

— Cine sunt acești oameni? îl întrebă ea în șoaptă pe Raine, care stătea alături, căci în sală se aflau peste o sută de meseni.

Raine ridică privirea, observându-i ca și cum i-ar fi privit prin ochii ei.

— Sunt oamenii lui Gavin, câțiva dintre-ai mei, și unii de-ai lui Stephen. Cei de-acolo sunt din familia Montgomery, veri, cred. Dacă vrei să știi exact ce rude suntem cu ei, întreabă-l pe Gavin, îi arată el spre capătul mesei. Unii sunt chiriași la castel. Poți s-o întrebi și pe Judith. Sunt sigur că ea îi cunoaște bine pe toți.

— Al tău la fel...? îngăimă ea.

— Nu, zâmbi Raine. Moșia mea e mult mai mică, în comparație cu asta. Judith e bogătașa familiei. La nuntă, a adus o avere uriașă, și are mulți oameni de întreținut. Tot timpul cumpără și vinde, și numără sacii cu grâne, în hambare.

— Și eu..? întrebă Alyx, speriată.

Raine avu nevoie de un moment ca să-i înțeleagă întrebarea.

— Adică, dacă și tu va trebui să-mi gospodărești moșia? Nu văd de ce nu. Știi să scrii și să citești – adică mai mult decât sunt eu în stare.

Alyx nu putea mânca tot ce i se pusese în față, și după un timp rămase tăcută, în timp ce pe masă erau aduse alte și alte bunătăți, multe dintre ele cum nu mai văzuse niciodată. Denumirile și aromele începeau să i se învâlmășească în minte.

După mult timp, Raine se ridică în picioare și le-o prezentă oamenilor, care o salutară cu urări de bun-venit.

Apoi, Judith o întrebă dacă ar fi vrut să se odihnească, și se duseră împreună înapoi în cameră.

— Ești puțin cam năucită de tot ce văzui aici, așa-i? remarcă Judith.

Alyx dădu din cap.

— Măine, în sat o să se țină un târg, și mă voi ocupa ca Raine să te ducă și pe tine. O să te distrezi, și vei mai scăpa de grija atâtor oameni cărora să le faci față. Acum, însă, ce-ar fi să te odihnești? Gavin și Raine pregătesc un mesaj pe care să i-l trimită lui Miles, și vei avea timp să dormi ore întregi, fiindcă nu mă îndoiesc că atâta au să se certe.

După ce Alyx își scoase rochia și se vâri sub pătură, Judith o luă de mână.

— N-ai nici un motiv să te temi de noi. De-acum încolo, suntem familia ta, și orice-ai face, o să te susținem. Știu că toate astea sunt noi pentru tine, continuă ea, arătând în jur, spre camera elegantă, dar în curând îți vei da seama că suntem aici ca să te ajutăm.

— Mulțumesc, mai șopti Alyx și adormi înainte ca Judith să iasă pe ușă.

* * *

Nimic n-ar fi putut-o pregăti pe Alyx pentru frumusețea pajiștilor de pe moșiile Montgomery. Dormise mult, adânc, iar la deșteptare, vocea îi revenise măcar pe jumătate. Putea vorbi, deși tonurile muzicale încă mai aveau de așteptat.

— Crezi c-am să mai pot cânta vreodată? îl întrebă ea pe Raine.

Teama din glasul ei îl făcu pe Raine să râdă, în timp ce o ajuta să-și încheie bumbii rochiei mov pe care Judith i-o ajustase după măsurile ei.

— Nu mă îndoiesc că, peste alte câteva zile, păsărelele vor intra aici pe fereastră numai ca să te asculte.

Râzând, Alyx se învârti prin cameră, cu poalele înfoindu-i-se în jur.

— Nu-i așa că-i frumoasă? E cea mai minunată rochie din lumea întreagă!

— Nu-i adevărat, râse Raine, prinzând-o. Tu ești cea care o înfrumusețează. Și acuma, nu te mai tot învârti atâta în loc, că-mi amețești copilul. Ești gata să mergem la târg?

Târgul era ca un adevărat oraș – un orașel plin cu oameni din întreaga lume. Conținea ocoluri pentru animale, tarabe de tablă și plumb din Anglia, tejghele unde se beau vinuri spaniole, mărfuri germane, stofe italienești, prăvălioare cu jucării, întreceri la lupte, jocuri de îndemânare, măcelari, pescari...

— Cu ce începem? întrebă Alyx, ținându-se de brațul lui Raine, în mijlocul unui grup de șase cavaleri de-ai lui Gavin, care-i escortau.

— Poate lui *my lady* îi este foame? se interesă un cavaler.

— Sau sete...?

— Ar dori *my lady* să-i vadă pe jongleuri, sau pe acrobați?

— Am auzit că în partea asta e un cântăreț foarte iscusit...

— ... Cu cântărețul! hotărî Alyx, spre amuzamentul lui Raine.

— Vrei să vezi cu cine te iei la întrecere? o tachină el.

Soția lui îi zâmbi, prea fericită pentru ca împunsăturile lui s-o deranjeze. După o scurtă vizită în preajma cântărețului, care după părerea ei nu făcea nici două parale, se opriră la o tarabă cu turtă dulce, unde Raine îi cumpără o turtiță aromată, proaspăt scoasă din cuptor.

În timp ce-și mânca turtă, uitându-se încoace și-ncolo, Alyx abia dacă-și dădu seama că Raine se opriase la taraba unui italian.

— Ce zici de asta? o întrebă el, arătându-i o fâșie de mătase violetă.

— E foarte frumoasă, răspunse ea absentă. O, Raine, uite, acolo e un urs care face giumbușlucuri!

— Să vezi tu ce giumbușlucuri o să facă ursul ăsta al tău de bărbat, dacă nu-l asculți când îți vorbește!

Când Alyx ridică privirea, Raine continuă:

— M-am săturat de muștrările lui Judith. Alege culorile care-ți plac, și voi pune să fie trimise la castel.

— Să aleg...? repetă ea prosteste, uitându-se la comorile din fața ei.

— Dă-ne tot ce ai de culoare violetă, ceru repede Raine. Și alea verzi. Au să-ți stea bine, Alyx.

Apoi, se întoarse din nou spre negustor.

— Taie din fiecare destul ca să ajungă pentru câte o rochie, și trimite la castel. O să-ți dea banii un steward.

Și cu asta, o luă pe Alyx de braț și o trase de-acolo.

— Și hainele tale ți le alegi la fel? îl întrebă ea. Îi lași pe negustori să aleagă?

Raine ridică din umeri.

— De obicei, mă îmbrac în negru, așa pierd mai puțin timp. Miles e cel care se pricepe la haine.

— Și Stephen? El la ce se pricepe?

— El stă între mine și Gavin ca să nu ne luăm la bătaie, și nu poartă decât îmbrăcăminte scoțiană, ceea ce-nseamnă că umblă aproape gol.

— Sună interesant... remarcă Alyx, făcându-l pe Raine să-i arunce o privire tăioasă.

— Fii cuminte!... Ia uită-te-aici: ai mai văzut vreodată așa ceva?

Alyx vzu o femeie care lucra cu sute de mosorele pe o perniță dolofană.

— Ce-i asta? întrebă ea.

Produsul terminat semăna cu niște pânze albe de păianjen.

— Dantelă, *my lady*, răspunse femeia și ridică un guler, pentru ca Alyx să-l vadă mai bine.

Cu gingășie, Alyx îl atinse, aproape temându-se să nu se destrame sub degetele ei.

— Uite, spuse Raine, scoțând o pungă cu galbeni de sub jiletcă. Iau trei din-astea. Alege, Alyx – iar pe unul i-l vom da lui Judith, și-l trimitem pe celălalt lui Bronwyn.

— O, da, abia suflă ea, încântată la gândul de a-i face un cadou lui Judith.

Gulerele de dantelă fură depuse cu grijă într-o casetă subțire de lemn, pe care o luă în primire unul dintre cavaleri.

Următoarele câteva ore au fost cele mai fericite pe care le cunoscuse Alyx vreodată. Era o bucurie pentru ea să-l vadă pe Raine în mediul lui natural, având parte de respectul pe care-l merita. Și totuși, omul acela care era atât de onorat de ai lui putea să stea de vorbă cu cel mai umil cerșetor, ascultând cu atenție ce avea de spus.

— Te uiți cam ciudat la mine, remarcă Raine.

— Îmi număr binecuvântările, răspunse ea, mutându-și privirea. La ce privesc toți oamenii ăștia?

— Hai cu mine, și vom vedea.

Mulțimea din fața lor se despărți în două, pentru a-i lăsa să treacă pe cei șapte bărbați voinici, cu femeia cea scundă din mijlocul lor. În cerc de aflau patru femei îmbrăcate doar pe jumătate, cu burțile plate goale și picioarele vizibile prin niște mătăsuri străvezii, unduindu-se în ritmul unei muzici stranie. După primul șoc, Alyx ridică privirea spre soțul ei, pentru a vedea că era complet captivat de cele patru femei, la fel cum erau și paznicii din jurul lor. Și când te gândești că, în urmă cu doar câteva momente, îl crezuse aproape la fel cu îngerii din cer!

Cu o exclamație de silă, pe care Raine nici măcar n-o auzi, Alyx începu să se retragă din mulțime, lăsându-i pe bărbați cu obsesiile lor.

— *My lady*, spuse cineva lângă ea. Dați-mi voie să vă scot din înghesuiala asta. Sunteți așa de micuță că mă tem pentru siguranța dumneavoastră.

Ridicând privirea, văzu ochii întunecoși ai unui bărbat foarte chipeș. Părul blond îi era decolorat de soare, iar deasupra gurii ferme avea un nas acvilin. O cicatrice mică i se arcuia lângă ochiul stâng, și avea cearcăne.

— Nu sunt sigură... începu ea. Soțul meu...

— Permiteți-mi să mă prezint. Sunt Conte de Bayham, iar familia soțului dumneavoastră și a mea se cunosc bine. Am făcut cale lungă ca să vorbesc cu Gavin, dar când am văzut târgul, m-am gândit că poate voi întâlni aici pe cineva din familie.

Un bărbat masiv, care cam băuse, veni spre ei clătinându-se, ar contele întinse o mână ca s-o ferească pe Alyx.

— Consider că e de datoria mea să vă apăr de mulțimea asta. Îngăduiți să vă duc de-aici.

Alyx îi luă brațul pe care i-l oferea. Conte de avea ceva atât trist, cât și blând în același timp, iar Alyx simțea că putea să aibă încredere în el.

— Cum ați aflat despre căsătoria mea? îl întrebă. A avut loc atât de recent, și mă trag dintr-o familie altfel decât a soțului meu.

— Mă interesează în mod special tot ceea ce face familia Montgomery.

O conduse până la o bancă dintr-un mic pâlci de copaci, departe de zarva târgului.

— Cred că sunteți foarte obosită, de vreme ce toată dimineața ați stat în picioare. Iar copilul, cu siguranță, e greu și el.

Recunoscătoare, Alyx se așeză, rezemându-și mâinile pe abdomen, și ridică privirea spre el.

— Ne-ați observat într-adevăr. Și acum, despre ce vreți să vorbim, de a trebuit să mă îndepărtați de soțul meu?

La asta, contele zâmbi ușor.

— Cei din neamul Montgomery își aleg bine femeile, nu numai frumoase, ci și inteligente. Poate ar fi bine să mă mai prezint o dată. Sunt Roger Chatworth.

Capitolul 17

Alyx, care se simțea cum nu se putea mai fudulă, crezând că ghicise intențiile acelui om de a se folosi de influența pe care o avea asupra soțului ei, simți dintr-o dată că îngheța de spaimă. Stângaci, cu groaza citindu-i-se pe față, începu să se ridice în picioare.

— Vă rog, o reținu el pe loc, încet. Nu vreau să vă fac nici un rău. Doresc doar să stăm câteva clipe de vorbă.

Și se așeză pe capătul opus al băncii, la câțiva coți distanță de ea, cu capul în piept și mâinile împreunate.

— În regulă, puteți pleca. N-am să vă opresc.

Alyx, care o luase deja din loc, se opri și se întoarse iar spre el.

— Dacă vă vede soțul meu, o să vă ucidă.

Roger nu răspunse, iar Alyx, încruntată, spunându-și că era o proastă, reveni spre bancă.

— De ce ați riscat să veniți aici? îl întrebă.

— Nu m-aș da îndărăt de la nici un pericol, ca să o găsesc pe sora mea.

— Elizabeth?

Tonul pe care rosti acest nume îl făcu pe Roger să ridice brusc capul.

— O cunoașteți? întrebă el, strângând pumnii. Ce știți despre ea?

— Pagnell, fiul Contelui de Waldeham...

— Îl știu pe nemernicul ăla.

Cât putea de repede Alyx îi povesti cum o ajutase Elizabeth, și cum se răzbunase Pagnell pe ea.

— Miles! exclamă Roger, ridicându-se.

Era îmbrăcat elegant, în haine de catifea bleumarin, cu o jiletcă de bocart și satin, și pantaloni închiși la culoare. Nu arăta ca un om pe care Alyx să și-l fi putut imagina ca fiind dușmanul cuiva.

— Și ce-a făcut Miles cu inocenta mea soră? întrebă el, cu ochi scăpărători.

— Nu același lucru pe care l-ați făcut dumneavoastră cu Lady Mary, replică Alyx.

— Port pe conștiință moartea acelei femei, și am plătit-o pierzându-mi fratele. N-am de gând să-mi pierd și sora.

Alyx nu avea idee despre ce vorbea. Ce legătură avea fratele lui Roger cu moartea lui Mary?

— Nu știu unde sunt Miles și Elizabeth, spuse ea. Am fost bolnavă. Poate că, în timp ce mă odihneam, Raine o fi aflat despre Miles, dar eu nu știu nimic.

— Și Lady Judith? Nu cred că sunt prea multe lucruri pe care să nu le știe. V-a spus ceva?

— Nu, nimic. De ce dumneavoastră sunteți liber, în timp ce soțul meu trebuie să se ascundă, și totuși ați ucis-o pe Mary?

— N-am omorât-o eu! protestă el vehement. Eu am... Nu! Nu vreau să discut despre asta și, cât despre liberate, regele mi-a luat toate chiriile pe următorii trei ani. Cei mai mulți dintre oamenii mei m-au părăsit, fiindcă nu mai am din ce să-i plătesc. Mi-a mai rămas doar o mică moșie, unde-mi țin familia, care acum mai constă doar dintr-o cumnată rea. Fratele meu mă urăște și a dispărut de pe fața pământului, iar acum frumoasa și dulcea mea soră a fost luată prizonieră de un băiat care e notoriu pentru năravul lui de a deflora femeile. N-am fost pedepsit destul? Soțul dumneavoastră încă-și mai păstrează toate pământurile, gospodărite de un steward, câtă vreme pe ale mele le administrează un om al regelui. De-acum în trei ani, știți ce-o să-mi mai rămână? Soțul dumneavoastră mai are parte și de toată iubirea familiei – ba încă, și răgazul de a se îndrăgosti și însura, când mie nu mi-a rămas nimeni: un frate mi-a murit, altul s-a întors împotriva mea, sora mi-e prizonieră. Și ziceți că nu mi-am primit pedeapsa? Că sunt un om liber?

După acest discurs, se întrerupse și-și mută ochii, cu privirea în gol.

— Nu știu ce s-a întâmplat cu Elizabeth, răspunse Alyx. Gavin a plecat după Miles, dar s-a întors imediat. De-atunci, n-am apucat să vorbesc cu el.

— Dacă-i face vreun rău, îl omor.

— Și cu asta, ce-o să câștigați?! strigă ea, în ciuda durerii de gât, cu o forță care-l făcu pe Roger să clipească din ochi. Își va găsi vreunul dintre ai dumneavoastră odihna, până veți fi cu toții uciși? Miles n-a răpit-o pe Elizabeth, a primit-o ca ofrandă. Nu are nici o vină. Pagnell este acela căruia trebuie să i-o plătiți. Dar v-ați obișnuit prea mult să urăți familia Montgomery și s-o învinovățiți pentru toate problemele dumneavoastră.

— Și la ce m-aș putea aștepta din partea unui Montgomery? întrebă el, posomorât. Deja îi credeți niște zei pogorâți pe pământ.

— Ce prostie! se răsti Alyx. Nu vreau decât ca războiul ăsta între dumneavoastră și ei să ia sfârșit. Raine e nevoit să trăiască în pădure, înconjurat de nelegiuți, și totul numai din cauza dumneavoastră.

— Ba dintr-a lui Gavin, pentru că a început să se joace cu cumnata mea. Nu-i ajungea o femeie, o mai voia și pe Alice.

Alyx își ridică mâinile la cap.

— Despre asta nu știu nimic. Dar acum trebuie să plecați. Raine va veni curând să mă caute.

— O spuneți ca să mă apărați?

— Pe soțul meu vreau să-l apăr, de-o luptă – și pe mine, de mânia lui.

— Nu pot pleca până nu aflu ce s-a întâmplat cu Elizabeth.

Alyx scrâșni din dinți.

— Nu știu unde e.

— Veți încerca să aflați, ca să-mi spuneți și mie?

— În nici un caz! protestă ea, uimită că-i cerea un asemenea lucru. Miles e cu ea, și n-aș face

nimic care să-l pună în pericol!

Gura lui Roger se strânse cu înverșunare.

— Mare prostie ați făcut, venind aici cu mine. Aș putea să vă iau ostatică în clipa asta, ca să cer în schimb eliberarea lui Elizabeth.

Înghițind în sec, Alyx își dădu seama că trebuia să-și ascundă frica.

— Nu aveți nici un păzitor în apropiere. Ați fi în stare să atacați o femeie însărcinată? Cât de departe veți ajunge, singur, cu mine? Elizabeth încă vă mai consideră un om bun. Ce-o să creadă, dacă luați o Montgomery prizonieră?

Văzu, după expresia de pe chipul lui, că atinsese un punct sensibil.

— Cum i-ați explicat moartea lui Mary?

Mai tăcu un moment, privindu-l, după care încheie:

— Trebuie să plecați.

Dar înainte ca oricare dintre ei să poată reacționa, dintre copaci năvăliră Raine și oamenii lui. Cât ai clipi, patru spade e îndreptară spre beregata lui Roger.

Raine o înhăță pe Alyx, ținând-o de braț cu mâna în care nu avea spada.

— Ți-a făcut ceva ticălosul ăsta? mârâi el.

Și, fără să stea pe gânduri, porunci:

— Omorâți-l!

— Nu! țipă din răspuțeri Alyx, reușind să-i oprească pe ceilalți, și trecu în fața lui Roger. Nu mi-a făcut nici un rău. Tot ce vrea e să afle unde e sora lui.

— În mormânt, lângă a mea, replică Raine, cu ochii îngustați.

— Nu e moartă, îl contrazise Alyx. Raine, te rog, să punem capăt acum acestei discordii. Jură că te evi ocupa ca Elizabeth să ajungă înapoi la Roger.

— Roger, zici? repetă Raine, privind-o atât de crunt, încât soția lui făcu un pas înapoi,

apropiindu-se de cel despre care vorbeau. De cât timp îl cunoști?

— Cum...? începu ea, uimită. Raine, te rog, nu are nici un sens ce zici. E un om care a rămas singur și nu vreau să văd cum e ucis. Nu dorește decât să-și ia înapoi sora. Știi unde e?

— Acum ce faci, îmi ceri să-mi trădez fratele pentru nemernicul ăsta? Ți-a vorbit despre ultimele clipe de viață ale lui Mary?

Îl privi pe Roger, cu buza răsfrântă într-o strâmbătură de cruzime și dezgust.

— Ți-a plăcut zgomotul scos de trupul ei, când s-a zdrobit de pietre?

Imaginea sugerată de Raine făcea ca lui Alyx să-i vină rău, și fu cât pe ce să-l lase pe Roger în seama lui. Dar asta n-ar fi făcut decât să-i ofere regelui încă o scuză pentru a acapara pământurile lui Raine. Nu l-ar fi iertat niciodată pe Raine, dacă ucidea un conte.

— Trebuie să-i dai drumul, spuse ea calmă. Nu-l poți omorî așa, cu sânge rece. Vino, Roger. Am să te conduc la calul tău.

Fără o vorbă, Roger Chatworth o luă înaintea ei spre locul unde-și priponise calul. Nici Raine și nici oamenii lui nu-i urmară.

— N-o să te ierte niciodată, remarcă Roger.

— Nu pentru tine am făcut-o. Dacă Raine te omora, pe el nu l-ar fi iertat regele niciodată. Iar acum, du-te și ține minte că o Montgomery a fost bună cu tine când nu meritai. Nu vreau ca lui Miles să i se întâmple vreun rău, și nici lui Elizabeth, și voi face tot ce pot ca să-ți fie trimisă înapoi.

Cu o privire pe cât de mirată și sceptică, pe-atâta de recunoscătoare, Roger își întoarse calul și părăsi moșia Montgomery.

Alyx mai rămase un moment nemișcată, cu inima bătându-i nebunește și gândul la revederea lui Raine. Avea să fie furios, desigur, dar dacă-i explica de ce-l ajutase pe vrăjmașul lui, avea să

înțeleagă. Încet, cu teamă, porni înapoi spre copacii unde-l lăsase.

Avu nevoie doar de câteva clipe pentru a vedea că Raine nu mai era acolo.

— Unde e? întrebă ea, convinsă că se fusese într-un loc ferit, pentru cearta care urma.

— *My lady*, începu unul dintre străjeri, Lord Raine a plecat înapoi în pădure.

— Da, știu, răspunse Alyx. Ca să fie singur. Dar în ce direcție a luat-o?

Abia după ce-l mai privi pe om câteva momente, Alyx înțelese ce voia să zică.

— În pădure...? Adică, în tabăra nelegiuiților?

— Da, *my lady*.

— Adu-mi calul! Mă duc după el. Îl mai putem ajunge din urmă.

— Nu se poate, *my lady*. Avem ordin să vă ducem înapoi la Lordul Gavin. Nu aveți voie să-l urmați pe Lordul Raine

— Dar trebuie să mă duc! insistă ea, rugător. N-ai înțeles că a trebuit să-l împiedic pe Lordul Raine să-l ucidă pe Roger Chatworth? Regele i-ar fi pus capul pe butuc, dacă afla că omorâse un conte. Trebuie să-i explic asta soțului meu. Du-mă la el numaidecât!

— Cu neputință, refuză paznicul, strângând din fălci ca să-și ascundă compasiunea care i se citea în ochi. Avem poruncă de la Lordul Raine însuși.

— Poate dacă *my lady* ar vorbi cu Lordul Gavin... sugerează alt străjer.

— Da! se grăbi ea să accepte. Haideți să ne întoarcem la castel. Gavin va ști ce e de făcut.

După ce încălecă, Alyx își mână calul atât de repede înainte, încât străjilor le era greu să țină pasul cu ea – și, de îndată ce copitele atinseră pietrele din curte, sări din șă și alergă înăuntru.

După ce alergă prin mai multe încăperi goale, se opri locului și scoase un răcnet asurzitor:

— Gavin!

Nu trecură câteva clipe, și pe scară apăru în fugă Gavin, cu neîncrederea zugrăită pe față. Judith venea imediat în urma lui.

— Tu m-ai strigat? întrebă el, uimit. Mi-a spus mie Raine că ai o voce puternică, dar...

Alyx i-o reteză scurt:

— Raine a plecat înapoi spre tabăra tâlharilor. Trebuie să mă duc după el. Nu înțelege de ce am făcut ceea ce-am făcut, și acumă mă urăște. Trebuie să-i explic...

— Mai încet, o temperă Gavin. Spune-mi tot ce s-a întâmplat, de la început.

Alyx încercă să inspire cât mai adânc.

— Roger Chatworth...

Acest nume fu suficient pentru a-l face pe Gavin să izbucnească:

— Chatworth! Ți-a făcut vreun rău? Raine s-a luat după el? Aduceți-mi oamenii! îi ceru el unuia dintre străjerii care apăruseră în spatele lui Alyx. Echipați în armuri!

— Nu! strigă Alyx, după care își acopri fața cu mâinile; nu-și mai putea stăpâni plânsul.

Judith o cuprinse cu brațul.

— Gavin, vorbește cu oamenii, în timp ce eu am grijă de Alyx.

O conduse într-un alcov cu perne, sub o fereastră, și-i luă mâinile într-ale ei.

— Și acum, spune-mi tot ce s-a întâmplat.

Lacrimile și panica o făceau pe Alyx să vorbească aproape fără șir. Numai cu ajutorul unor întrebări iscusite reuși Judith să înțeleagă despre ce era vorba.

— Nu înțelegeam... suspina Alyx. Roger tot vorbea despre niște lucruri de care nu aveam habar. Cine-i Alice? Cine l-a prins pe fratele lui? Ce legătură a avut asta cu moartea lui Mary? Raine era atât de furios... A poruncit ca Roger să fie ucis, și a trebuit să-l opresc. N-am avut încotro!

— Ai făcut foarte bine, o asigură Judith. Acuma, stai cuminte aici, până mă duc eu după Gavin. Am

să-i povestesc totul, iar el va ști ce să-i spună lui Raine.

Judith își găsi soțul în curte, împreună cu douăzeci de cavaleri care se vedea limpede că se pregăteau cu toții pentru război.

— Gavin! Ce faci aici?

— Ne ducem după Chatworth.

— După Chatworth? Și cu Raine cum rămâne? Crede că Alyx s-a dat de partea lui Chatworth. Trebuie să te duci la el și să-l faci să înțeleagă. Alyx îl apăra pe el, nu pe Chatworth.

— Judith, n-am timp acum să împac gâlceville amoroase. Trebuie să-l găsesc pe Miles și să-l previn în legătură cu Chatworth, sau de nu, să-l găsesc pe Chatworth și să-l împiedic să-și adune o oaste cu care să-l atace pe fratele meu.

— Convinge-l pe Miles să-i dea drumul lui Elizabeth. Asta-i tot ce vrea Chatworth, insistă Judith. Dați-i sora înapoi.

— La fel cum ne-a dat-o el pe a noastră? Aruncată pe cal, cu fața în jos?

— Gavin, te rog...!

Gavin se opri un moment și o trase spre el.

— În pădure, Raine e mai în siguranță. Nu mă îndoiesc că Chatworth îi va spune regelui despre amenințările lui Raine, ceea ce-i va spori mânia. Iar Alyx trebuia să rămână aici oricum, așa că a ieșit foarte bine. Mai mult mă îngrijorează Miles. Nu cred că i-a făcut ceva rău fetei, dar speram să mai avem ceva timp înainte ca Chatworth să afle unde e. Trebuie să-mi avertizez fratele și să-l ajut să se apere, la nevoie.

— Și cu Alyx cum rămâne? Raine crede că l-a trădat.

— Nu știu, răspunse Gavin, cu nepăsare. Scrie-i și trimite-i răvașul cu un mesager. Raine e la adăpost – o fi furios, poate, dar furia n-o să-i facă nici un rău. Iar acum, trebuie să plec. Ai grijă de Alyx în lipsa mea, și vezi ca fiul meu să mănânce bine.

Zâmbindu-i, Judith îl sărută drăgăstos.

— Să ai grijă, îi mai spuse ea, înainte ca toți călăreții să iasă pe poartă.

Zâmbetul nu-i rămase mult timp pe buze. Intră în casă și o văzu pe Alyx așezată în locul unde o lăsase, pe canapeaua de lângă fereastră.

— Gavin s-a dus după Raine? întrebă Alyx în șoaptă, cu speranță în voce.

— Nu acum. Poate se va duce și la el, mai târziu. Deocamdată, trebuie să-l anunțe pe Miles că Roger Chatworth a aflat că Elizabeth e prizoniera unui Montgomery.

Alyx se rezemă cu spatele de marginea nișei.

— Cum a putut crede Raine că l-aș fi trădat? Chatworth mi-a cerut să aflu unde era Elizabeth, dar am refuzat. Nu voiam decât să-l ajut pe Raine, să ajut toată familia. Și acum, am stricat totul.

— Alyx, spuse Judith, luându-i mâinile reci într-ale ei. Sunt multe lucruri pe care nu le știi, lucruri întâmplare înainte ca tu să intri în familia noastră.

— Știu despre moartea lui Mary. Eram cu Raine, când a aflat.

— S-au întâmplat și înainte de asta unele evenimente...

— În legătură cu această Alice pe care a pomenit-o Roger și cu fratele lui?

— Da. De la Alice Chatworth a pornit totul.

Alyx fu uimită de răceala din ochii lui Judith, de felul cum se schimbaseră la față.

— Cine e Alice? întrebă ea, în șoaptă.

— Gavin o iubea pe Alice Valence, începu Judith cu voce mică, dar femeia nu voia să se mărite cu el. În schimb, și-a găsit un conte bogat, pe Edmund Chatworth.

— Edmund Chatworth, repetă Alyx.

Era omul pe care-l omorâse Jocelin.

— Edmund a fost ucis într-o noapte, de un cântăreț pe care nu l-a prins nimeni, niciodată, continuă Judith. Am bănuț tot timpul că Alice Chatworth știa mai multe decât a spus, despre cele

întâmpilate. După ce a rămas văduvă, a decis că-și putea permite să se mărite cu Gavin, dar el a refuzat să mă părăsească pe mine. Alice n-a primit deloc bine vestea asta, comentă ea, cu sarcasm. M-a luat prizonieră și a amenințat că-mi va turna ulei încins pe față. Ne-am încăierat, iar uleiul a ars-o pe ea.

— Roger spunea că familia lui constă dintr-o cumnată veninoasă. Doar nu se poate s-o fi violat pe Mary din cauza mutilării lui Alice, nu?

— Nu, Roger s-a dus mai târziu în Scoția, ca s-o întâlnească pe femeia promisă de Regele Henry lui Stephen, ca mireasă. Bronwyn e bogată și merită să te lupți pentru ea. Roger a vrut-o pentru el și s-a luptat cu Stephen. E un om mândru și un cavaler renumit, dar Stephen l-a învins și, la mânie, Roger l-a atacat pe la spate.

— Și l-a rănit?

— Nu, dar și-a pierdut reputația. Prin toată Anglia oamenii au început să râdă de el, și să numească „un Chatworth” orice atac pe la spate.

— Așa că Roger s-a răzbunat, răpind-o pe Mary. Pesemne considera familia Montgomery cauza tuturor umilințelor lui, înțelese Alyx.

— Într-adevăr. S-a rugat de Stephen să-l ucidă, pe câmpul de luptă, dar Stephen n-a vrut, așa că Roger s-a simțit și mai insultat. Atunci, Roger le-a luat prizoniere pe Mary și Bronwyn, pentru un timp. Nu cred că i-ar fi făcut vreun rău lui Mary, dacă nu era Brian.

— Brian cine mai e?

— Fratele lui mai mic, un băiat schilod și timid care s-a îndrăgostit de Mary. Când Brian i-a spus că voia s-o ia de nevastă, Roger s-a îmbătat și s-a culcat cu ea. Iar Mary, știi cea făcut. Brian i-a adus trupul neînsuflețit îndărăt la noi.

— Iar acum, Elizabeth e prizoniera lui Miles, conchise Alyx. Raine a fost scos în afara legii. Roger și-a pierdut familia și averea, și s-ar putea

ca viața lui Miles să fie în pericol. Nu există nici o cale de a opri discordia asta plină de ură? Dacă Roger îl ucide pe Miles? Atunci, ce-o să se întâmple? Cine va fi următorul? Va mai fi vreodată în siguranță oricare dintre noi? Copiii noștri vor crește în spiritul urii contra neamului Chatworth? Fiul meu se va lupta cu al lui Roger?

— Liniștește-te, Alyx, îi spuse încet Judith, cuprinzând-o în brațe. Gavin s-a dus să-l avertizeze pe Miles, așa că va fi în siguranță. Și-n plus, e acolo și Bronwyn, cu oamenii ei, și chiar dacă Chatworth ar aduna o oaste, n-ar putea să le țină piept MacArranilor.

— Sper să ai dreptate. Iar Raine va fi și el la adăpost, în pădurea lui.

— Hai să mergem acum și să-i scriem lui Raine. O să-i trimitem răvașul cu un mesager, diseară.

— Hai, se învoi Alyx, ștergându-și lacrimile. Sunt sigură că, de cum va afla adevărul, o să mă ierte.

Capitolul 18

Raine returnă scrisorile lui Alyx nedesfăcute. Deși citise explicațiile lui Judith despre ceea ce se întâmplase, nu făcu nici un comentariu în răspunsurile prin viu grai pe care le trimise înapoi. Acum nu mai avea scutier, așa că Judith trebuia să trimită numai mesageri cu știință de carte.

Alyx părea să suporte cu stoicism tot ce se întâmpla, dar în fiecare dimineață se scula cu ochii roșii, iar pofta de mâncare îi pierise cu totul.

Când se întoarse din Scoția, Gavin rămase uimit s-o vadă, aproape piele și oase, cu excepția burții proeminente.

— Ce vești ne aduci? îl întreabă Judith, înainte de a apuca să comenteze felul cum arăta Alyx.

— L-am găsit pe Chatworth și l-am ținut captiv o vreme, dar a fugit.

— I-ați făcut vreun rău? vru să știe Judith.

— Nici un fir de păr din cap nu i-am atins! se răsti Gavin. După ce a evadat, noi am plecat în Scoția, dar nu apăruse acolo. Bănuiesc că s-a dus la Regele Henry.

— Pe Miles l-ai văzut?

Gavin dădu din cap, nervos.

— De când îl știi a fost încăpățânat, dar acum merge prea departe. Refuză s-o elibereze pe Elizabeth, și nimeni nu-l poate convinge să asculte de vocea rațiunii.

— Și Elizabeth ce face?

— Se ceartă cu el întruna. S-ar ciondăni și pentru culoarea cerului, dar uneori o văd uitându-se la el și cu alte sentimente pe lângă ură. Dar mai bine zi-mi de Alyx, cum se simte?

— Raine îi trimite înapoi scrisorile nedeschise, și nici n-a spus nimic în legătură cu ea, deși l-am rugat, în răvașele mele, să asculte. Mesagerul spune că Raine l-a pus să sară peste pasajele în care era vorba despre Alyx.

Gavin se încruntă.

— Fratele meu ar ierta chiar și trei omoruri săvârșite de același om, dar dacă i se pare că i-a fost pângărită onoarea, e necruțător. O să-i scriu și eu, ca să-i spun despre starea în care e Alyx. Când urmează să nască?

— În câteva săptămâni.

* * *

Raine nu răspunse nici la cuvintele rostite de Gavin despre Alyx.

În luna noiembrie, Alyx aduse pe lume o fetiță voinică și sănătoasă, care zâmbi la câteva clipe după naștere, arătând că avea gropițele lui Raine.

— Catherine, șopti mama ei, înainte de a adormi.

Dar, în următoarele câteva săptămâni, fetița nu mai fu la fel de fericită. Plângea încontinuu.

— Îl vrea pe tatăl ei, remarcă Alyx cu tristețe, iar Judith aproape că fu nevoită s-o zgâlțâie pentru a o readuce la realitate.

— Dacă ar fi după mine, spuse ea, aș zice să-i e foame.

Cuvintele lui Judith părură profetice – căci, de cum fu adusă o doică ce avea lapte, Catherine se liniști.

— Nu sunt bună de nimic...! se tângui Alyx.

La asta, Judith chiar o scutură de-a binelea.

— Ascultă-mă! Trebuie să te gândești la fetița ta. Poate că n-o poți hrăni, dar mai sunt și alte lucruri pe care le poți face pentru ea. Iar dacă atâta nu-ți va fi de ajuns, îți pot găsi și alte treburi de făcut.

Alyx dădu din cap, amorțită – și, până să se dezmeticească, Judith îi dădu de făcut mai multe lucruri decât bănuia că ar fi putut să existe. Primi catastife de citit, numere de adunat, banițe de grâne de cântărit și numărat. Mai erau magazine de curățat, bucătării de supravegheat și sute de oameni de îngrijit.

Alyx mai organizează și o școală pentru copiii din cetate și încep să-i învețe să scrie și să citească. După-amiaza, se ocupa de bolnavi și răniți. Odată, piciorul unui om fusese zdrobit sub un butoi de vin, și a trebuit să-i fie tăiat. Alyx îi cuprinse capul cu mâinile și încep să-i cânte, pentru a-i ușura cât de cât chinurile. După aceea, plânse câteva ore.

— Implicarea asta e foarte dureroasă, îi spuse ea lui Judith. Una dintre școlărițele mele, o fetiță fermecătoare, a căzut de pe zid și a murit în brațele mele. Nu vreau să iubesc oamenii. Muzica e mai sigură.

Judith o îmbrățișă, consolând-o, după care stătură de vorbă mult timp. Dimineața, Alyx se întoarse la școala ei. Mai târziu, omul care rămăsese fără un picior o chemă ca să-și exprime recunoștința, cu lacrimi în ochi.

Judith, care o însoțise, întreabă:

— Dumnezeu ți-a dăruit talentul ca să-i ajuți pe oameni la nevoie, sau ca să ți-l păstrezi pentru cei ce se îmbracă frumos și se duc la biserică?

* * *

De Crăciun, a venit în vizită mama lui Judith. Helen Basset nu arăta atât de bătrână încât să poată fi mama unei femei în toată firea. Lângă ea se afla soțul ei, John, care părea cel mai mulțumit bărbat din lume. Împreună, îi zâmbeau fiicei lor de unsprezece luni, care tocmai învăța să meargă.

Fiul lui Judith avea șase luni, iar fetița lui Alyx, două. Toți încercau să înveselească festivitățile cât mai mult, și nimeni nu menționa cât de mulți membri ai familiei lipseau.

— Anul trecut, eram cu toții împreună, mormăi Gavin, în stacana de bere.

De la Raine, tot nicio veste.

* * *

În ianuarie, toate au părut să se întâmple în același timp. Roger Chatworth se dusesse într-adevăr la Regele Henry – dar nu singur. Întâmplător sau cu intenție, Pagnell se înfățișase și el în același timp.

Roger a spus că Miles îi ținea sora prizonieră, în Scoția, iar Pagnell a zis că avea dovezi că Raine îi instruia pe niște oameni simpli să lupte asemenea cavalerilor, încercând să adune o oștire cu care să se ridice împotriva regelui.

Regele Henry a răspuns că se săturase de toată ranchiuna dintre clanurile Chatworth și Montgomery, și voia ca Lady Elizabeth să fie eliberată. Dacă Miles nu-i dădea drumul, avea să fie declarat trădător, urmând ca pământurile lui să fie confiscate. Cât despre Raine, dacă mai dădea arme pe mâna acelor nelegiuiți, regele era hotărât să dea foc pădurii, cu toți cei din ea cu tot.

Gavin a trimis un mesager în Scoția, rugându-l pe Stephen să-l oblige pe Miles să se supună poruncii regelui. Înainte de a sosi răspunsul, se auzi că Pagnell fusese găsit mort și se șușotea că vinovați erau Montgomeryii. Regele adăugă și asta pe o lungă listă de nemulțumiri.

— Vrea ceea ce ne-a aparținut nouă de veacuri, comentă Gavin. Au încercat și alți regi, și n-au reușit să ne ia pământurile. Nici ăsta nu va izbândi.

Luă ghioaga de pe perete.

— Dacă Stephen nu-l poate convinge pe Miles, am să-l conving eu!

Și, în mai puțin de-o oră, se afla din nou în drum spre Scoția.

— Și cu Raine ce-o să se întâmple? întrebă încet Alyx, cu Catherine în brațe. Cine-l va anunța despre amenințările regelui?

— Regele Henry n-o să dea foc pădurii, răspunse Judith, pe un ton pragmatic. Au rămas prea puțini. Raine n-ar porni cu adevărat împotriva regelui cu banda lui de tâlhari, nu-i așa?

— Poate. Oricum, dacă ar vedea o nedreptate, Raine ar fi în stare de orice. Nu putem prevedea ce-ar face, dacă ar crede că fratele lui e în pericol.

— De data asta, Miles îl va asculta pe Gavin – sper, continuă Judith. Roger o să-și primească sora înapoi, și totul se va aranja.

Se uitară câteva clipe una la cealaltă, nici una dintre ele neputând să creadă ceea ce spusese Judith.

— Eu mă duc la Raine, spuse încet Alyx, după care făcu ochii mari, surprinsă.

— O să-ți dea voie să intri în pădure? O, Alyx, nu-s deloc sigură că ar fi bine să faci asta. Bărbații din neamul Montgomery devin groaznici când se înfurie.

— Furia lui Gavin te-a împiedicat vreodată să faci ceea ce aveai de făcut? Dacă el ar fi în pericol, ai șovăi să-l ajuți în orice fel cu putință?

Judith tăcu un moment.

— Odată, i-am condus pe oamenii lui Gavin împotriva unuia care-l luase prizonier.

— Iar eu n-aș face decât să intru în pădure. O să ai tu grijă de Catherine? E prea mică pentru ca s-o pot lua cu mine. Acolo va fi frig.

— Alyx, ești sigură...?

— S-ar putea să reușesc să-i distrag lui Raine atenția. Nu mă îndoiesc că rumegă în minte tot ce s-a întâmplat și, cu siguranță, se gândește la tot felul de grozăvii pe care să i le facă lui Roger Chatworth. Uneori, pot să strig mai tare decât el și să-l silesc să mă asculte. Probabil nu știe ce face Gavin pentru a-l convinge pe Miles să-i dea drumul lui Elizabeth.

Alyx se ridică în picioare, ținându-și strâns fetița la piept.

— Trebuie să mă pregătesc. Voi avea nevoie de un cort, căci nu-l prea văd pe Raine primindu-mă de bunăvoie într-al lui.

— S-ar putea să te ierte în prima clipă când te vede, replică Judith, cu o lucire în ochi.

— Să mă ierte...! repetă Alyx, înainte de a-și da seama că Judith o tachina. O să-l fac să-i pară rău că m-a acuzat de trădare! Și voi avea nevoie și de medicamente. Le datorez ceva acelor tâlhari pe care-i conduce Raine. M-au ajutat, iar eu n-am făcut nimic pentru ei, în schimb. Vreau să mă achit pentru înfumurarea de pe vremuri.

— Și cât de curând ai avea de gând să pornești la drum? se interesă Judith.

— Înainte de a se întoarce Gavin, altfel s-ar putea să avem necazuri. În cât timp putem pregăti toate cele trebuitoare pentru drum?

— Chiar și într-o singură zi, dacă ne grăbim.

— Judith, ești un înger!

— Poate vă vreau doar ca familia mea să fie în siguranță. Și acum vino, avem treabă.

Alyx abia își stăpâni un geamăt. Raine spusese odată că Judith făcea pe zi de două ori mai mult decât oricine. Alyx se gândea că „de trei ori” era mai aproape de adevăr. Se grăbi s-o lase pe Catherine în grija unei doici și porni repede pe urmele cumnatei sale.

Capitolul 19

— Nu-mi place aici, spuse Joan, din spatele lui Alyx. E prea întuneric. Ești sigură că Lord Raine locuiește într-un asemenea loc?

Alyx nu se osteni să răspundă. Judith spusese că Joan, camerista ei, avea să-i fie de folos în acea călătorie, putând s-o aranjeze și s-o facă să arate mereu atât de bine, încât Raine s-o bage în seamă, și ar mai fi putut și să smulgă tot felul de informații. O mai prevenise și că Joan se purta mult prea familiar, și trebuia să fie mereu pusă la punct.

— Alo...! strigă Alyx, spre un copac.

Joan se uită la ea de parcă și-ar fi pierdut mințile.

— Și copacul ăla ar trebui să-ți răspundă? întrebă ea.

Apoi, când Alyx îi aruncă o privire tăioasă, adăugă:

— ... *my lady*.

Un om căzu din coroana copacului – sau poate din cer, după părerea lui Joan.

— Joss! râse Alyx – și, înainte de a apuca să descalece, se și pomeni înhățată de talie de către Jocelin, care o cuprinse în brațe.

Un moment, nu făcură decât să râdă și să se îmbrățișeze, până când Alyx se desprinse din brațele lui, privindu-l.

— Te-ai schimbat, spuse ea încet. Ai bujori în obraji.

Joan tuși sonor.

— Poate că domnul ar dori să aibă bujori în altă parte, nu în obraji.

— Joan! o preveni Alyx. Dacă nu ești cuminte, te las la noapte singură în pădure!

— Aud cumva un ton poruncitor? întrebă Jocelin, ținând-o de mâini, la o lungime de braț. Te-ai schimbat, nu glumă! În viața mea n-am mai

văzut o lady atât de frumoasă! Hai să facem câțiva pași, și să stăm de vorbă.

După ce se îndepărtară de Joan și de cai, o întrebă:

— Ai un copil?

— O fetiță, cu gropițele lui Raine și ochii mei. E dulce, și e perfectă din toate punctele de vedere. Și el, ce mai face?

Jocelin înțelese la cine se referea.

— Nu prea bine... Stai! Fizic, se simte bine, dar e foarte trist, nu zâmbește niciodată și, când vine câte un mesager de la fratele lui, e furios zile în șir.

Făcu o pauză.

— Ce s-a întâmplat după nuntă?

Pe scurt, Alyx îi povesti despre întâlnirea cu Roger Chatworth.

— Prin urmare, ți-ai lăsat copilul acolo și te-ai întors la Raine.

— Nu mă îndoiesc că mă va primi cu brațele deschise, comentă ea, cu o strâmbătură. Am avut mai multe motive să mă întorc. Le datorez ceva celor de-aici, pentru că m-au salvat de la rug. Câți au... murit?

— Trei, și încă unul mai târziu.

Mâna ei se strânse puțin mai tare, pe brațul lui Jocelin.

— Furia regelui împotriva familiilor Montgomery și Chatworth crește de la o zi la alta. Gavin s-a dus în Scoția, ca să-l convingă pe unul dintre frați, în timp ce de Raine trebuie să mă ocup eu.

— Știi că nu lasă nici un mesager să citească din scrisori rândurile în care e vorba de tine?

— Nici nu mă mir. Lua-l-ar dracu' să-l ia, cu onoarea lui cu tot! Dacă ar asculta măcar zece fraze, ar afla că n-am trădat pe nimeni. Tot ce pot să sper e să-i distrag atenția pentru o vreme. Mă tem că s-ar putea hotărî să se ducă după Roger Chatworth de unul singur, și nu mă îndoiesc că o va face, dacă va crede că fratele lui mai mic e în

pericol. Și dacă scumpul său „frățior” n-ar fi atât de muieratic, poate că nimic din toate astea nu s-ar fi petrecut. Dar frații Montgomery își țin unul altuia partea orice s-ar întâmpla.

— Să-i distragi atenția? întrebă Jocelin, zâmbind. Te cred în stare. Știi cât de bine arăți? Movul rochiei îți face ochii să strălucească.

— Și apropo de bărbați muieratici, îl tachină ea, măsurându-l cu privirea. Mă gândisem să mă îmbrac cu niște haine mai simple, potrivite pentru pădure, dar Judith a fost cea care mi-a pus la cale garderoba, și a zis că rochiile frumoase m-ar face să fiu mai vizibilă în ochii lui Raine. Chiar m-am schimbat?

— Da, te-ai mai împlinit. Și-acuma, ia zi, cine-i nesătula aia pe care-ai adus-o cu tine?

Un moment, Alyx îl privi pe Joss. În tot timpul de când îl cunoștea, niciodată nu-l văzuse atât de amuzat și pus pe tachinării.

— Rosamund ce face? întrebă ea, cu o voce nesigură.

Aruncându-și capul pe spate, Jocelin izbucni în râs.

— Ai rămas la fel de deșteaptă cum te știam. E magnifică, și merge spre bine. Și-acuma, hai să ne ducem în tabără. Orice-ar zice el, Raine se va bucura să te vadă.

* * *

Cu toate că Alyx crezuse că era pregătită pentru revederea cu Raine, nu era deloc așa. Slăbise, iar striățiile mușchilor îi ieșeau în relief. Stătea lângă un foc de tabără, cu privirea spre doi oameni care-i vorbeau.

Un moment, Alyx stătu complet nemișcată, uitându-se la el, amintindu-și-l întru totul, venindu-i s-o ia la fugă într-acolo, să se arunce în brațele lui, să-i simtă întâmpinarea.

Dar, când Raine se întoarse, i se opri respirația în gât.

Urii i-ar fi putut face față, însă în ochii lui nu se vedeau văpăile arzătoare ale urii. În schimb, acolo nu mai era decât o nemărginită pustietate de gheață: un albastru atât de rece, încât îi trimitea fiori prin tot trupul. Nu se zărea nici o lucire de recunoștere, și cu atât mai puțin de bun-venit.

Fără să se clintească din loc, Alyx văzu cum Raine îi întorcea spatele, pornind spre câmpul de instrucție.

— Un piculeț cam supărat, nu-i așa? comentă Joan din spatele ei. Focoși mai sunt Montgomeryii ăștia. Ți-am povestit vreodată de groapa aia în care s-a băgat Lady Judith ca să-l salveze pe Lord Gavin? Sigur, orice femeie întreagă la mine ar risca una ca asta pentru un bărbat ca Lord Gavin. Și pentru unul ca Miles. Totuși, cu Lord Raine nu m-am culcat niciodată. Te satisface?

— Întreci măsura! se răsti Alyx, răsucindu-se în loc.

Joan rânji ca o pisică.

— Măcar te-am făcut să nu-ți mai plângi ce milă, pentru o clipă barem. Și-acuma, unde vrei să punem cortul? Hotărăște-te, până aduc eu niște oameni să ne-ajute.

Și cu asta, o luă din loc, strecurându-se pe tăcute în grupul de oameni care se adunau încet în jurul lui Alyx și al celor patru cai încărcăți cu bagaje.

— După câte vedem, nu te-au ars prea tare, comentă unul, măsurând-o insolent cu privirea.

— Vrajitoarele adevărate nu pot să fie arse, remarcă o femeie.

— Da' ce împopoțonată ești! se auzi încă o voce. Cu cine te-ai culcat ca să faci rost de țoalele astea?

Alyx ridică bărbia.

— Vreau să vă mulțumesc tuturor că ați venit să mă salvați când aveam nevoie de ajutor. Sunt sigură că nu meritam, dar vă mulțumesc, totuși.

Aceste cuvinte părură să descumpănească mulțimea pentru câteva momente.

— Nimenea n-a vrut să te-ajute pe tine, replică un bărbat cu o cicatrice pe față. Numa' pentru Domnu' Raine ne-am dus. Și acuma, după cum se vede, pare c-ar fi preferat mai bine să te lăsăm acolo, pe foc.

Aceste cuvinte stârniră un tumult de hohote, iar oamenii, clătinând din capete și plesnindu-se pe spate, se întoarseră în tabără, lăsând-o pe Alyx singură.

— Acuma ai de gând să plângi? îi șopti la ureche Joan, cu răutate. Tare le-ar mai plăcea una ca asta. Ia vino-ncoace, să vezi ce-am găsit.

Trăgându-și nasul, Alyx întoarse capul spre Joan, care stătea între patru tineri voinici și arătoși.

— Au să ne-ajute să punem cortul, spuse ea, luându-i de braț pe doi dintre ei.

Alyx fu nevoită să-i zâmbească acelei femei care mereu găsea câte un motiv de bucurie. O privi cu mirare cum începea să le dea ordine celor patru, mai dăruindu-le și câte o mângâiere, pe ici, pe colo. Ba chiar, o dată, îi făcu lui Alyx cu ochiul – obraznicătura...! își spuse Alyx, întorcând capul ca să nu i se vadă zâmbetul.

Se duse la cai și începu să dea jos samarele pe care le împachetaseră ea și Judith.

— Să te-ajut? întreb unul dintre tinerii aduși de Joan, luându-i un sac din mâini.

— Mulțumesc, îi răspunse Alyx, zâmbind. Ești nou în tabără?

La asta tânărul râse, cu o sclipire în ochii căprui.

— Sunt aici dinaintea lui Raine, te țin minte de când erai băiat. Te-ai cam schimbat de-atunci, o tachină el, studiind-o îndelung cu privirea.

— Nu te mai știu...

— Cred că nu te-ai uitat cu atenție la nici unul dintre noi. Numai pentru el aveai ochi. Cred că nu pot să te-nvinuiesc, dacă stau să mă gândesc ce nobil bogat este, pe când tu ești... erai... un... o...

— Așa se părea? întreb Alyx, aproape vorbind singură.

— Când Lordul Raine ne-a spus că trebuia să te salvăm, multe au început să se explice.

— Așa v-a spus? Nu mă îndoiesc că toți au fost în culmea fericirii că plecau să mă salveze pe *mine*.

Tânărul își dresese glasul, în timp ce-și muta povara de pe un umăr pe altul.

— Am să duc sacul ăsta în tabără.

— Stai! îl opri Alyx. Cum te cheamă?

— Thomas Carter, răspunse el, zâmbind.

Îngândurată, Alyx termină de descărcat bagajele. Petrecuse luni de zile în tabăra aceea și, din câte știa, nu văzuse nici un Thomas Carter. Și totuși, el se aflase acolo tot timpul, ba încă își primejdiuise și viața ca s-o salveze.

Încruntată, porni înapoi spre tabără și se bucură foarte mult când Thomas îi zâmbi.

Joan și ceilalți tineri ridicaseră cortul în foarte puțin timp, așa că băgară lucrurile înăuntru. În fața cortului ardea un foc de tabără.

— Da' știu că te-ai ajuns, așa...? comentă o femeie de dincolo de foc, aruncând săgeți din ochi spre Alyx. Avea o umflătură enormă pe gât, care-o făcea să-și țină capul înclinat într-o parte.

— Am putea împărți cu voi tot ce ne-am adus? întrebă încet Alyx, după care se întoarse încruntată spre Joan, care scosese un sunet de protest.

Femeia clăină din cap, cu ochii mari, și plecă.

— Nu poți lăsa căzăturile astea betege să se apropie de noi! șuieră Joan. Ți-ar plăcea să-ți lase și ție una de-alea pe gât? E de-ajuns doar să șadă lângă noi, și...

— Taci! i-o reteză Alyx, care în Joan se vedea pe sine însăși. Nu-ți dau voie să-i iei de sus pe oamenii ăștia. Mi-au salvat viața și, oricât ar fi de murdari și bolnavi, merită mai mult decât aș putea eu să le dau vreodată. Iar cât despre tine, o să te porți civilizat cu ei – și nu numai cu bărbații.

Joan strânse din fălci, mormăind cea despre trădarea de clasă, și se pierdu în întuneric.

* * *

A doua zi dimineața, Alyx se trezi odihnită și înviorată, cu zâmbetul pe buze. Se simțea aproape ca și cum s-ar fi înapoiat acasă.

În fața cortului o găsi pe Joan, care stătea pe o buturugă, arătând complet epuizată. Avea părul despletit și rochia ruptă la umăr. Pe obraz îi apăruse o vânătaie. Ridică spre Alyx o pereche de ochi strălucitori, cu cearcăne vinete dedesubt.

— Pătimași mai sunt și bărbații ăștia, murmură ea obosită, dar și atât de fericită, încât Alyx abia fu în stare să-și stăpânească râsul.

— Du-te și te odihnește, îi spuse ea cu asprime. Iar când te trezești, o să vorbim despre conduita ta dezgustătoare.

Cu mișcări țepene și greoaie, Joan se ridică și porni spre intrarea în cort.

Alyx însă, o apucă de braț.

— Cu toți patru? o întreabă ea, curioasă.

Joan nu făcu decât să dea din cap, cu pleoapele căzute, intrând în cort.

În timp ce Alyx se gândea mirată la ceea ce auzise – cu patru bărbați în același timp? — în fața ei apăru Raine, cu ochii arzându-i de furie. Apariția lui o făcu să înghită în sec – de două ori.

— Bună dimineața... abia izbuti ea să murmure.

— Dracu să-ți ia diminețile, și mai bune, și mai rele! mârâi el, încruntat. Boarfa aia pe care-ai adus-o cu tine mi-a obosit patru oameni. În dimineața asta, nu-mi mai sunt buni de nimic. Nici măcar să ridice o spadă, toți patru la un loc, nu-s în stare. Nu știu de ce-ai venit aici, dar cred că a sosit timpul să pleci înapoi acasă.

Alyx îi surâse dulce.

— Ce bun-venit fermecător, bărbate! Îmi prezint scuzele pentru comportamentul slujnicei mele, dar

după cum poate-ți amintești, nu prea am experiență în relațiile cu subalternii. Nu putem fi toți de obârșie nobilă. Cât despre motivul pentru care am venit aici, e acela că am de achitat o datorie.

— Nu-mi datorezi nimic.

— Ție? întrebă Alyx, cu un zâmbet forțat. Ba s-ar putea să-ți datorez și ție câte ceva, dar mult mai mult le datorez acestor oameni.

— Și de când îți pasă de ei? întrebă el, îngustându-și ochii.

— De când și-au riscat viețile ca să mă salveze, replică ea calmă. Nu vrei să mâncăm împreună ceva, la micul dejun? Îți pot oferi o plăcintă rece cu carne.

Raine vru să mai spună ceva, dar se răzgândi și, răsucindu-se pe călcâie, plecă.

Alyx rămase pe loc, zâmbind în continuare, cu inima bătându-i cu putere.

— Nu mai poți de mulțumire? o întrebă Jocelin, de la spatele ei.

Râzând sonor, se întoarse spre el.

— Chiar așa de străvezie sunt? Arogant mai e și Raine Montgomery, nu-i așa? Crede că numai pentru el aș fi putut să vin aici.

— Și n-are dreptate?

— O să-l scot din minți! declară ea încântată. Vrei să mănânci ceva? Ai timp să stai la masă cu mine și să-mi răspunzi la câteva întrebări?

Întrebările pe care voia să i le pună se refereau la oamenii din tabără – și ar fi trebuit să le cunoască răspunsurile de mult, din moment ce conviețuise cu ei luni de zile. Dar cu toate acestea, se simțea ca o străină.

— Nu vor fi ușor de cucerit, o preveni Jocelin. Au multe motive de a-ți purta pică. Blanche ți-a aruncat în cârcă o droaie de necazuri.

— Blanche! repetă Alyx, îndreptându-se de spate, cu senzația că piesele jocului de puzzle începeau în sfârșit să se combine cum trebuia. Ea e femeia care a cauzat moartea Constancei! Altfel,

cum ar fi putut să știe despre Edmund Chatworth? Cred c-o urăști de moarte.

— M-am săturat de atâta ură, replică Jocelin, ridicându-se în picioare. Nu vrei s-o vezi pe Rosamund? Dacă ai venit aici ca să ajuți oamenii, ea te poate învăța cum să începi.

Alyx nu era pregătită pentru schimbările pe care le văzu la Rosamund. Ochii-i străluceau atât de puternic când se uita la Jocelin, încât semnul din naștere de pe obraz aproape că nu se mai observa. Iar ochii lui Joss erau într-un totu la fel de strălucitori.

— Alyx ar dori să te ajute, spuse el încet, luând-o pe Rosamund de mână.

— Sunt sigură că-i putem găsi destule de făcut, răspunse ea cu blândețe.

* * *

Alyx avu nevoie de o săptămână încheiată pentru a o convinge pe Rosamund că venise cu intenții serioase. Spăla și bandaja răni. Moși o lăuză bolnavă de vărsat și, când copilul născut orb muri, îl îngropă; nimeni n-ar fi vrut să se atingă de el. Îi cântă unei bătrâne care zbiera vorbe fără șir către niște strigoi pe care numai ea putea să-i vadă.

— Măria voastră ne face o mare favoare nouă, celor de jos, îi spuse un bărbat, în timp ce se întorcea spre cortul ei, prin întuneric. Se temea să nu-și murdărească mânușitele, așa, și acumă nimic nu mai e prea murdar pentru dumneaei. Numa' pe Raine nu-l văd plecându-se dinainte-i.

În cort, Alyx își duse mâinile la tâmpile. O durea capul, de la toate acele zgomote și mirosuri urâte. Bolnavii o lăsau să-i atingă, dar cei sănătoși n-o luau în seamă decât ca s-o sâcâie. Iar cât despre Raine, abia dacă-l vedea, din când în când.

— Ai venit aici ca să-l cucerești pe Raine, sau pe lepădăturile astea care bolesc? o tot întreba Joan.

— Pe Raine, răspunse în șoaptă Alyx, masându-și tâmplele.

Acum, locuia singură în cort, Joan culcându-se noaptea tot prin alte locuri. Nu era obișnuită să aibă servitori, iar pe Joan îi era cu neputință s-o stăpânească. Văzând că gălețile de apă erau goale, le înhăță și se duse la râu.

Îngenunchind pe mal, se uită în jur, la scânteierile apei, ca niște diamante scăpărând în lumina lunii. Un zgomot o făcu să se întoarcă, iar inima îi sări în gât, la vederea lui Raine, care acoperea luna cu trupul lui uriaș – un trup pe care-l cunoștea atât de bine...

— Ai dovedit ceea ce voiai? o întrebă el încet, cu un glas lin și dur ca oțelul. Ce te-așteptai, să bandajezi o rană amărâtă, și toți să-ți cadă la picioare de recunoștință? Se pricep mai bine ca mine să judece oamenii, să știi.

— Și spune-mi, rogu-te, ce vrea să însemne asta, îi ceru ea, nedumerită.

— Ești o bună actriță. Cândva, am crezut că erai... cinstită, dar m-am dumirit pe pielea mea. Sper să nu se lase și ei trași pe sfoară, ca mine.

Alyx se ridică în picioare, cu pumnii strânși pe lângă trup.

— Ia nu-ți mai tot plânge singur de milă! scrâșni ea, printre dinți. Bietul Lord Raine, cum s-a coborât el la a se îndrăgosti de o femeie de rând – și pe urmă, când ea a făcut tot ce putea ca să-l salveze de mânia regelui, a știut numaidecât că întrecuse măsura.

Ridicând tonul, continuă:

— Vreau să-ți spun ceva, Raine Montgomery. Puțin contează dacă oamenii ăștia mă urăsc sau nu. Merit naibii tot ce poate fi mai rău. Iar cât despre căzutul la picioarele mele, nu le pretind așa ceva. Ei, cel puțin, sunt sinceri – pe când tu te ții ca un martir și nu vrei s-ascuți pe nimeni. Preferi să te consideri nedreptățit și să crezi că numai tu ai simțul onoarei.

— Și ce știi tu, o femeie, despre onoare? mârâi el, disprețuitor.

— Foarte puțin. De fapt, în afară de muzică, nu mă pricep la mai nimic. Dar eu, cel puțin, sunt dispusă să-mi recunosc neajunsurile. Am greșit față de acești oameni și încerc să îndrept ce-am făcut. Tu, marele meu stăpân, ai greșit față de mine – și față de fiica ta, despre care nici măcar nu întrebi nimic.

— Am auzit de ea, replică Raine, scorțos.

Alyx scoase un sunet care-i străbătu pielea ca o perie de sârmă.

— Ce grozav din partea ta! scuipă ea. Raine cel mare și cel bun, stăpânul pădurilor, regele tâlharilor, a auzit de propria lui fiică!

Apoi, se mai liniști.

— Venisem aici ca să te câștig înapoi, dar acum nu mai sunt sigură că te doresc. Nu te apropia de mine. Culcă-te cu onoarea ta de gheață.

— Mai sunt și alte femei dornice să ajungă în patul meu, spuse el, cu ochii duri.

— Mi-e milă de ele. Cât despre mine, prefer un bărbat de alt soi, unul care să mai fie viu, care să nu fie atât de rece și țeapăn, ca un hoit.

Nu-i zări brațul repezindu-se. Dintotdeauna fusese prea iute și prea puternic pentru ea. Degetele lui i se încheștară pe încheietura mâinii, în timp ce zâmbea vag, fără umor, trăgând-o spre el.

Apoi, capul i se aplecă încet, până ce aproape că-i atinse buzele cu ale lui.

— Rece, zici că sunt? o întrebă, cu un glas care-i trimise fiori pe șira spinării.

O mică parte din creierul ei încă mai putea să judece. Raine voia să-i dea o lecție, nu? se întrebă, în timp ce se înălța pe vârfuri cuprinzându-l cu brațele pe după gât.

Când buzele li se atinseră, amândouă traseră scurt aer în piept și se îndepărtară puțin, ochi în

ochi. Un moment, expresia lui se îmblânzi – apoi redeveni rece și distantă.

— Sperai să mă ademenești din nou la tine? o întreabă în șoaptă. Și cu Chatworth ai folosit aceleași arme?

Alyx avu nevoie de câteva clipe ca să înțeleagă ce voia să spună.

— Ești un prost, Raine Montgomery, răspunse ea încet. Ți-a învins ura iubirea?

Și cu asta, își săltă poalele fustei, uitând de gălețile cu apă, și porni înapoi spre tabără. În spate, îl auzi pe Raine spunându-le ceva călăreților, pe un ton de o asprime fără rost.

Capitolul 20

— De bine, de rău, spuse Joan, în timp ce pieptăna buclele lui Alyx, oamenii sunt mai puțin supărați pe tine.

În tonul ei nu se simțea nici o intenție de a o felicita.

— Când vei înceta să-ți mai pierzi timpul ținându-te așa după Lord Raine? Suntem aici de două săptămâni, și tot urât se uită la tine. Mai bine te-ai despuia de haine și te-ai vârî iar în pat, lângă el.

— S-ar umfla prea mult în pene, replică Alyx, încheindu-și mâneca de lână mov. N-o să-i dau satisfacția de a învinge atât de ușor. Mi-a spus niște lucruri îngrozitoare.

La asta, Joan râse.

— Ce contează ce *zic* bărbaii? Nu-i duce mintea decât să se omoare între ei. Pune-i unuia o spadă-n mână, și l-ai făcut fericit. O femeie are mult de lucru ca să-l învețe că pe lumea asta mai sunt și alte lucruri în afară de războaie.

— S-ar putea să ai dreptate. Raine e mai preocupat de închipuita mea trădare la adresa lui, decât de ceea ce-i mai face fetița – mai ales acum, că n-o are alături pe mama ei. Poate-ar fi mai bine să mă întorc la Catherine și să-l las pe Raine îmbufnat cu ale lui.

— Bine zici, îmbufnat, replică Joan. Știi că nu s-a culcat cu nici o femeie, de când s-a întors de la Lord Gavin?

Pe buzele lui Alyx se lăți încet un zâmbet.

— Te iubește, Alyx, continuă Joan, aproape în șoptă.

— Atunci, de ce n-o arată? De ce se tot uită urât la mine și-și arată colții? Când sunt cu Rosamund, ridic privirea și dau cu ochii de el, uitându-se la mine cu răceală. Și mă simt de parcă ar arunca pe mine cineva apă ca gheața, din pârâu.

Joan râse încântată.

— Păi tocmai, că-ți *arată* că-i pasă de tine! Ce-oi fi așteptând de la el, să se scuze? întrebă ea, râzând și mai tare. Domnul le-a făcut pe femei mai tari, ca să poată îndura slăbiciunile bărbaților. Spui c-ai greșit purtându-te cu oamenii din pădure așa cum te-ai purtat, deci ți-ai recunoscut greșeala și te-a pus s-o îndrepti. Crezi că vreun bărbat ar putea fi la fel de puternic?

— Raine m-a acuzat de trădare, se încăpățână Alyx.

— Și regele a zis despre Lord Raine că e un trădător. Regele se înșală – da' o recunoaște? Tot așa, nici bărbatu-tău n-ar veni la tine să-ți ceară iertare.

— Nu-mi place deloc asta, spuse Alyx, repezindu-și înainte buza de jos. Ce rău i-am făcut eu lui Raine? Roger Chatworth...

— Mai dă-l dracului pe Chatworth! i-o reteză Joan. De mândria lui Raine e vorba aicea. I-ai stat alături altui om, și nu bărbatului tău. Mai presus de orice, bărbații se așteaptă la o loialitate oarbă.

— Păi îi sunt loială, tocmai de-asta am...

Se întrerupse, când în cort năvăli fără veste Jocelin, cu sufletul la gură.

— Vino cu mine! o chemă el pe Alyx. Poate reușești să salvezi o viață.

— Pe-a cui? întrebă Alyx, ridicându-se imediat în picioare, ca să-l urmeze.

— Brian Chatworth a cerut să i se permită intrarea în tabără, iar Raine tocmai își ia armura pe el, ca să-i iasă în întâmpinare.

— Dar Judith spunea că Brian a iubit-o pe Mary, că el i-a adus trupul neînsuflețit înapoi...

— Poate că e din cauza numelui de Chatworth. Numai atâta ar fi de ajuns pentru a-l face pe Raine să se aprindă de furie.

Jocelin o ajută să încalece și porniră în grabă, ferindu-se din mers de crengile copacilor. Când în sfârșit se opriră, priveliștea din fața lor o surprinse pe Alyx. Într-o poieniță luminată de soarele

dimineții stătea un tânăr. Era scund, subțirel, delicat chiar. În același timp, însă, avea trăsăturile lui Roger Chatworth. Chiar și dacă l-ar fi văzut în alte împrejurări, Alyx ar fi ghicit că băiatul acela era fiul lui Roger.

Coborî de pe cal înaintea lui Jocelin.

— Pot să-ți urez bun-venit? îl salută ea pe tânăr, pornind spre el. Eu sunt Alyxandria Montgomery, soția Lordului Raine. L-am cunoscut pe fratele tău.

Brian se îndreaptă de spate, cât era de înalt.

— Nu am nici un frate, spuse el, cu un glas surprinzător de masculin. Am venit aici ca să mă alătur Lordului Raine în lupta aceasta de răzbunare a morții surorii lui.

— O, Doamne! exclamă Alyx, uimită. Sperasem să oferi o soluție pentru a pune capăt acestei discordii.

— Toți ne dorim asta, se auzi un glas, de deasupra capului ei.

Alyx ridică privirea, dar nu văzu pe nimeni.

— Cine vorbește? întrebă ea. Nu faci parte dintre gărzile lui Raine.

— A, ba da, însă tu ești cu adevărat soția lui?

Alyx asculta glasul, convinsă că nu-l mai auzise niciodată, deși îi suna cumva familiar. Nu încăpea nici o îndoială că era o voce plină de umor. Aruncă o privire spre Brian și Jocelin. Chipul celui dintâi era imobil, prea dur pentru un om atât de tânăr, iar Joss nu făcu decât să ridice din umeri.

Atenția îi fu atrasă dintr-o dată spre Raine, care apărău în luminiș călare pe calul său de război, implătoșat în oțel din cap până-n picioare.

Descălecând, porni spre Brian Chatworth, care-l aștepta fără să clipească măcar. O singură lovitură a mâinii lui Raine ar fi fost de ajuns ca să-l trimită de-a berbeleacul.

— Ai de gând să te ascunzi după fustele nevestimii? întrebă el, cu glas scăzut. Toată lumea știe că e o apărătoare a celor din neamul Chatworth.

Alyx trecu între ei.

— Iar tu pornești război împotriva copiilor? răcni ea la Raine. Nu poți măcar să ascuți ce are de zis? Sau ești prea căpos ca să-i dai o șansă?

Raine nu apucă să-i răspundă, căci hohotul de râs ce răsună din copac îl făcu să se oprească.

Cu gura căscată, Alyx se uită cum de-acolo sărea la pământ un bărbat. Purta niște haine cum nu mai văzuse niciodată: o cămașă cu mâneci largi, de un galben blând, și un pled albastru înfășurat pe mijloc ca o fustă, cu capătul aruncat peste umăr și încins cu o curea lată. Avea genunchii goi și pulpele în ciorapi groși de lână, iar în picioare purta niște ghete masive.

— Stephen, șopti Raine, cu ochii îmblânzindu-i-se.

— Eu-s, dară, spuse omul cu îmbrăcăminte ciudată; era înalt și zvelt, cu păr blond închis și un chip foarte atrăgător. Ți l-am adus pe băiatul ăsta. Vrea să-ți stea alături în surghiun și să învețe de la tine.

— E un Chatworth, răspunse fratele său, în timp ce privirea i se înăsprea din nou.

— Da, e un Chatworth, încuviință Alyx. Și n-ai să-l ierți, așa-i? Nu mă îndoiesc că-l vei urî și pe omul ăsta, fiindcă-a îndrăznit să-l aducă aici. Du-te, îi spuse ea lui Stephen. Degeaba încercăm să vorbim rațional cu el. Are o bucată de lemn în loc de creier.

Spre surprinderea ei, Stephen izbucni în râs, cu hohote zgomotoase și vesele.

— O, Raine! exclamă el, bătându-l pe umărul armurii de-i zăngăniră platoșele. Cum ne-am mai rugat, Gavin și cu mine, să vină și clipa asta! Va să zică, te-ai îndrăgostit până peste cap de o femeie care te înfruntă la tot pasul? Gavin ne-a scris ce harnică și dulce e micuța noastră cumnătică nouă.

Se întoarse spre Alyx.

— Judith a spus că ai o voce puternică, dar acum câteva clipe era să mă dai jos din pom.

— Tu ești Stephen Montgomery... a înțeles Alyx, cu mirare.

Într-adevăr, semăna puțin cu Gavin, dar pe lângă haine, avea și un accent ciudat.

— MacArran, o corectă Stephen, zâmbindu-i. Sunt însurat cu o MacArran și port numele ei. Acum, primesc și eu un sărut, sau preferi să te cerți mai departe cu fratele meu?

— O, un sărut! replică Alyx cu atâta entuziasm, încât Stephen râse din nou, înainte de a o cuprinde cu brațele; sărutul lui fu mai puțin decât frățesc. Mă poți ajuta să-i bag mințile-n cap? îl întreabă ea, în șoaptă. Îl obsedează familia Chatworth.

În timp ce-i dădea drumul, Stephen îi făcu cu ochiul, întorcându-se apoi spre Raine.

— Am făcut cale lungă, frate. Nu mă omenеști cu nimic?

— Și el? întreabă Raine, arătând cu capul spre Brian.

— Poate să vină și el, râse Stephen. Mă va ajuta să te dezarmez. Și tu, Alyx, vii și tu cu noi?

— Dacă sunt invitată, răspunse ea uitându-se drept la Raine.

— Te invit *eu*, o asigură Stephen, cuprinzând-o cu brațul de umeri. Vino după noi, Brian, mai spuse el peste umăr, în timp ce o lua din loc.

— Întotdeauna ești atât de curajos? îl întreabă ea.

Pe chipul lui Stephen se așternu o expresie serioasă.

— De cât timp o ține așa?

— Nu sunt sigură că înțeleg la ce te referi.

— Furios, fără să zâmbească deloc, uitându-se urât la toată lumea... Nu-i stă deloc în fire.

Alyx stătu câteva momente pe gânduri, înainte de a răspunde.

— Așa e de când a murit Mary.

Stephen dădu din cap.

— Era de așteptat să suporte greu. Ăsta-i unul dintre motivele pentru care l-am adus aici pe Brian. Seamănă foarte mult unul cu altul. Pe Brian

îl roade ura contra fratelui său. Dar tu...? Nu te sperie proasta lui dispoziție?

— Crede că l-am trădat.

— Da, mi-au spus Gavin și Judith.

Vocea ei deveni mai puternică.

— Nu vrea să mă asculte. Am încercat să-i explic, dar mi-a trimis scrisorile înapoi nedescăpate. Și nici pe Gavin nu vrea să-l asculte.

Stephen îi strânse umerii.

— Gavin o să-i considere toată viața pe Raine și Miles niște copii. Raine și Gavin nu pot să stea două minute în aceeași încăpere fără să se ia la harță. Stai cu mine, și vom vedea dacă-l pot face să mă asculte.

Alyx îi adresă un zâmbet atât de radios, încât Stephen izbucni în râs.

— Dacă te mai uiți așa la mine, Bronwyn a mea o să-ți ceară inima pe tavă. Chiar poți să cânti atât de bine pe cât spune Judith?

— Ba încă și mai bine! replică ea, cu atât convingere încât îl făcu să râdă din nou.

Se opriră în fața cortului lui Raine, unde Stephen mormăi ceva despre banii aruncați de pomană. Îmbufnat, Raine îl urmă înăuntru și, după ce-i adresă lui Alyx o privire dușmănoasă, se întoarse spre el.

— Ce te-a făcut să vii tocmai până aici, în sud? Te-au alungat scoțienii ăia?

— Am venit ca să fac cunoștință cu cumnata mea cea nouă, bineînțeles.

— Ar prefera să te cheme Chatworth.

Stephen făcu o pauză, cu coiful lui Raine în mână.

— Nu te pot lăsa să spui asemenea lucruri, zise el încet. Nu isca o ceartă între noi. Ai de gând să mă renegi, fiindcă am adus un Chatworth în camera ta?

— Ești fratele meu, spuse sec Raine.

— Adică ai încredere în mine? întrebă Stephen, cu o undă de amuzament în glas. Ia spune-mi

atunci, frate, ce te-a deranjat cel mai mult: că nevastă-ta a vorbit cu un Chatworth, sau că a îndrăznit să stea de vorbă cu un bărbat chipeș?

— Chatworth! rosti Raine cu glas sonor, privind-o scurt pe Alyx, care-și studia unghiile.

— Ți-am spus vreodată ce farsă mi-a jucat Hugh Lasco? urmă Stephen, îngenunchind ca să desfacă gambierele lui Raine.

În timp ce Stephen începea o poveste lungă, întortocheată și cam greu de crezut, Alyx îl privea pe Raine. După un timp, începu să înțeleagă sensul cuvintelor lui Stephen. Acesta crezuse tot felul de bârfe pe seama soției lui și, ca urmare a neîncrederii în ea, fusese cât pe ce s-o piardă.

— Alyx, se întoarce Stephen spre ea dintr-o dată. Îl iubești pe Roger Chatworth? Te gândești să-l părăsești pe Raine, pentru el?

Ideea era atât de ridicolă, încât Alyx începu să râdă – până când văzu focul mocnit ce se aprinsese în ochii lui Raine.

— Roger Chatworth merită să moară pentru ceea ce i-a făcut lui Mary, dar *nu* de mâna soțului meu. Nu merită ca Raine să fie spânzurat pentru uciderea lui.

O clipă, avu impresia că Raine o asculta, dar momentul trecu fără ca soțul ei să se oprească din scosul căptușelii care-i apăra picioarele de platoșe.

— Femeile au limbi viclene, mormăi el.

Stephen aruncă o privire spre Alyx și văzu că-i țâșneau scântei din ochi.

— Ai permisiunea mea să sari la el cu securea, o informă el binevoitor. Dar până atunci, poți să ne aduci ceva de mâncare? S-ar putea ca în curând să mor de foame.

De cum rămaseră singuri, Raine se întoarce spre fratele lui.

— De ce-ai venit aici? Sunt sigur că vrei mai mult decât să te pui între mine și nevastă-mea.

— Cineva ar trebui s-o facă și pe asta, se răsti Stephen. I se vede inima în ochi. Chiar nu poți s-o

ierți? Nu-ți cunoaște obiceiurile, iar femeile au idei foarte ciudate despre onoare. Am auzit că nici măcar nu ți-ai văzut fiica. Eu am văzut-o, și să știi că seamănă cu tine.

Raine refuză să se lase înduplecat.

— De ce l-ai adus pe Chatworth?

— Din motivul pe care ți l-am spus: vrea să se instruiască pentru luptă, cu tine. Regelui n-o să-i convină că atrenezi un nobil ca să se lupte cu altul. Și ce-am auzit, că pregătești o oștire de nelegiuți ca să-l răstorni pe rege de pe tron?

Raine pufni.

— Cine ți-a mai turnat și minciuna asta?

— Pagnell de Waldenham i-a zis-o Regelui Henry. N-ai aflat? Credeam că Alyx a venit tocmai ca să te avertizeze în legătură cu asta. Regelui i se îndrugă tot felul de minciuni despre familia Montgomery.

— Alyx n-a găsit de cuviință să mă prevină, replică Raine.

— Și sunt sigur că ai stat de vorbă cu ea și ai întrebat-o frumos de ce și-a părăsit copilul, și confortul din casa lui Gavin, ca să vină să stea cu tine, în pădurea asta friguroasă.

— N-am nici nevoie și nici chef să te mai amesteci și tu în viața mea.

Stephen ridică din umeri.

— Îmi aduc aminte câteva șuturi pe care le-am primit, când eu și Bronwyn aveam probleme.

— Și acum, totu-i vis și armonie între voi doi? se interesă Raine, cu o sprânceană ridicată.

Stephen își drese glasul.

— Mai avem noi... ăă... și unele neînțelegeri, din când în când, dar în general învață să mă asculte.

— Aș vrea să aud și opinia lui Bronwyn despre asta, spuse Raine, înainte de a schimba subiectul. L-ai văzut pe Miles?

Stephen nu apucă să răspundă, căci apărură din nou Alyx, cu o tavă, urmată de Joan, care mai

aducea și ea încă o tavă. În sinea lui, Stephen mulțumi că scăpase. Nu voia să-i spună lui Raine că problemele sale cu femeile erau o nimica toată pe lângă ale lui Miles.

De cum își dădu seama că Joan era gata să se dea-n stambă față de Stephen, Alyx o expedie afară. Masa era pregătită în grabă, fiind și prima pe care Raine și Alyx o luau împreună, de la sosirea ei în pădure. Stephen vorbi aproape numai el, povestindu-le fel de fel de întâmplări din Scoția.

* * *

Alyx încerca să nu se gândească la furia neostoită a lui Raine, îndreptându-și în schimb atenția spre Brian Chatworth. Tânărul era foarte nefericit, iar în ochi îi ardea o ură adâncă. Nu zâmbea niciodată, și părea să nu-i placă nimic. Alyx nu-l putea convinge să stea de vorbă cu ea despre nimic. Întrebările ei despre ceea ce făcuse în cele câteva luni trecute de la moartea lui Mary erau întâmpinate cu tăcere.

După un timp, renunță și-l lăsă în seama oamenilor de pe câmpul de instrucție. Cât despre Raine, el nici nu-i adresa vreo vorbă băiatului, nici nu se uita la el, și-și petrecea aproape tot timpul cu Stephen.

Când Stephen se afla în tabără de trei zile, Joan veni la Alyx, s-o anunțe surescitată:

— Cred că s-au luat la ceartă!

— Cine? Doar nu Raine și Brian Chatworth!

— Sigur că nu! replică Joan, în culmea agitației. Lord Raine și Lord Stephen s-au dus în adâncul pădurii, și un străjer a spus c-a auzind dintr-acolo strigăte. Toți vor să se ducă și să se uite.

— Nici pomeneală! exclamă Alyx, ieșind din cort. Jocelin! strigă ea, când își văzu prietenul. Oprește-i! Nu-i lăsa să-l deranjeze pe Raine. Iar tu, îi spuse lui Joan, ajută-mă să țin oamenii în tabără.

Fă tot ce știi, dar nimic desfrânat! mai strigă peste umăr, în timp ce pornea grăbită.

Jocelin ceru ajutorul câtorva foști ostași, în timp ce unii dintre răniți o ajutau pe Alyx, iar Joan avea propriile ei metode de a face bărbații s-o asculte. Împreună, reușiră să-i țină pe oamenii din tabără departe de locul unde Raine și Stephen își purtau „discuția”.

— Acuma tocmai se dumiresc, spuse un străjer, în timp ce era înlocuit de altcineva.

Alyx se îndepărtă, nevrând să mai audă nimic. Raine era mult mai masiv decât fratele lui, și vizibil mai puternic. Stephen n-ar fi avut nici o șansă să învingă într-o luptă între ei, iar Alyx se ruga ca Raine să se abțină și să nu-l lovească prea rău pe fratele său mai subțirel.

La apusul soarelui, Alyx duse gălețile de apă la râu, sperând să scape de glasurile vesele ale oamenilor din tabără. Toți stăteau îngrămădiți în jurul focurilor, ascultându-i cu aviditate pe paznici.

Alyx se opri lângă râu, nemișcată, bucuroasă că avea puțină liniște, când un sunet o făcu să se răsucescă în loc. Cu pași grei, obosiți, venea spre ea Raine. Poate ar fi trebuit să asculte comentariile oamenilor, ca să fie pregătită pentru felul cum arăta. Obrazul stâng îi era umflat și tocmai începea să se învinețească. Mai avea vânătași pe bărbie, iar în jurul ochiului i se amestecau flamboiant tot felul de culori nefirești.

— Raine, șopti ea, făcându-l să ridice privirea, cu capul întors în altă parte, pe când îngenunchea lângă apă. Dă să văd...

Docil, Raine se întoarse cu obrazul lovit spre ea, iar Alyx îi atinse umflătura cu degetele ei reci. Fără o vorbă, își ridică poalele, rupse o fâșie din jupon, o umezi cu apă rece și începu să-l tamponeze.

— Povestește-mi totul, îi ceru, pe un ton aproape poruncitor. Cu ce fel de ciomag te-a lovit Stephen în față?

După câteva momente de nehotărâre, Raine răspunse:

— Cu pumnul.

Alyx se întrerupse din oblojit.

— Dar un cavaler... începu ea.

— Stephen a deprins unele obiceiuri mai stranii, în Scoția, o întrerupse Raine. Zice că există mai multe moduri de a lupta.

— Iar tu, nu mă îndoiesc, ai stat acolo ca un bou mare ce ești și l-ai lăsat să te bată, numai ca să nu faci și tu o faptă necavalerească, lovindu-l peste față la rândul tău?

— Am încercat! se justifică Raine, după care, cu o mică strâmbătură de durere, se liniști. Dănuia în jurul meu ca o muiere.

— Nu ne insulta! Nici o femeie nu ți-a făcut asta la față.

— Alyx! o apucă el de încheietura mâinii. Chiar n-ai pic de simțăminte pentru mine? Întotdeauna vei ține partea altora, împotriva mea?

Cu blândețe, Alyx îi luă fața în mâini, privindu-l cu atenție în ochi.

— Te-am iubit din primul moment când te-am văzut. Chiar și când aș fi vrut să te urăsc, tot mă simțeam atrasă de tine. M-am străduit cât am putut să nu te iubesc, dar păream stăpânită de o putere mult mai mare decât a mea și nu aveam nici un cuvânt de spus în legătură cu ceea ce făceam. Nu ți-ai dat seama că am fost tot timpul alături de tine? În ziua aceea, la târg, dacă-l omorai pe Roger Chatworth, s-ar fi putut să fii spânzurat. M-am prefăcut că mă culcasem cu Jocelin, ca să nu pleci din pădure, unde erai la adăpost. Ce pot face mai mult decât atât, ca să-ți dovedesc loialitatea și iubirea mea?

Raine se retrase cu un pas.

— Poate că felul cum o faci nu-mi place. De ce nu poți să-mi explici și mie ce ai de gând? De ce trebuie să ne certăm tot timpul?

— Dacă nu ne certăm, n-am nici o șansă de a te face să mă ascuți! replică ea, exasperată. Ți-am spus că nu poți pleca din pădure, când oamenii mă acuzaseră de furtișaguri, dar n-ai vrut să mă ascuți. Ți-am spus să nu-l ucizi pe Roger Chatworth, iar tu continuai să stai acolo ca un taur, cu venele gâtului umflate...! încheie ea, strigând tot mai tare.

— Nici nu știu cine mă desconsideră cel mai mult – fratele meu sau tu...?

Vorbea pe un ton atât de copilăresc, încât Alyx abia își stăpâni râsul.

— De ce v-ați certat?

Raine își frecă falca umflată.

— Stephen mi-a sugerat să mă gândesc că poate nu-mi fuseseși neloială, când ai salvat viața de nimic a lui Chatworth.

Întoarse capul s-o privească:

— Am greșit? M-am purtat foarte nedrept cu tine? Ți-a mai rămas în inimă vreo fărâmbă de dragoste pentru mine?

Alyx îi atinse obrazul.

— Te voi iubi întotdeauna. Uneori, am impresia că te iubesc încă din naștere.

Pe obrazul lui apăru o gropiță, iar Alyx își trase respirația, crezând că avea s-o cuprindă în brațe. În schimb, își vârî mâna sub jiletcă, scotocindu-se prin buzunare.

— Poate găsesc de cumpărat un zâmbet, două, de undeva... spuse el, în timp ce scotea brâul din Lyon, ca să-l legene prin fața ei.

— Șerparul meu! exclamă Alyx. Cum l-ai găsit? Îl crezusem pierdut pentru totdeauna. O, Raine!

Își aruncă brațele pe după gâtul lui și începu să-l sărute pe față cu atâta entuziasm, încât Raine se strâmbă de durere, dar reuși să se stăpânească.

— Ești cel mai bun soț din lume, șopti ea, sărutându-l pe gât. O, Raine, cât mi-ai lipsit!

Mai multe nu apucă să spună, căci mâinile lui o apucară de păr și-i traseră capul pe spate, în timp

ce buzele i se coborau peste ale ei. Alyx fu sigură că avea să se sfârâme în bucăți – când Raine se răsuci din mișcare și căzu pe spate, cu ea deasupra, acoperindu-i gura cu un sărut arzător.

Capitolul 21

Lumina soarelui tocmai începea să pătrundă în cort, când Alyx îl imploră în sfârșit să se oprească. Raine se mulțumi s-o sărute pe nas, cu un zâmbet strâmb pe chipul său desfigurat de lovituri, apoi se ridică, se spală, se îmbracă și ieși. Alyx își potrivi mai bine în așternut trupul epuizat și îndurerat, ca să prindă câteva ore de somn.

O trezi vocea lui Joan, care tocmai intrase în cort.

— Se pare că în sfârșit te-ai dumirit ce ai de făcut cu un bărbat, comentă ea. Mă întrebam dacă toți frații or fi la fel de arătoși ca Lord Miles. Știi că zâmbeai în somn?

— Mai tacă-ți gura, obraznico! o admonestă Alyx pe un ton atât de prietenos, încât Joan izbucni în râs.

— Mai bine scoală-te. Lord Stephen a primit niște vești din Scoția și va pleca în curând.

— Nu e nimic rău, așa-i? întrebă Alyx, ridicându-se fără tragere de inimă în capul oaselor, cu o strâmbătură cauzată de durerea din șale.

Raine o privea cu interes nedisimulat.

— Nici toți cei patru bărbați ai mei la un loc nu m-ar fi putut face să arăt cum arăți tu acum. Chiar așa de grozav e Lordul Raine la pat?

Alyx îi aruncă o privire amenințătoare.

— Să te uiți la el, numai, că-ți smulg inima din piept cu unghiile astea!

Servitoarea se mulțumi să zâmbească.

— Ani de zile am tot încercat, da' nu-l interesează. Cu ce-ai să te-mbraci azi?

Alyx își alege o rochie de culoarea levănțicăi, cu pulpana din blană de iepure vopsită într-un mov intens.

— Ia te uită! exclamă Stephen, la vederea ei. Ce mai frumusețe, într-o sălbăticie ca asta!

Și, luându-i mâna, i-o duse la buze ca s-o sărute.

Alyx, însă, i-o opri, pentru a-i examina nodurile degetelor, care erau julite și acoperite cu cruste de sânge uscat.

— Cădea-ți-ar mâna dacă mai dai o singură dată în soțul meu! șopti ea, cu patimă.

Stephen clipi din ochi o dată, înainte de a izbucni în râs.

— Și fratele meu își mai face griji pentru loialitatea ta... Trebuie să vii neapărat, s-o cunoști pe Bronwyn. O să te îndrăgească.

— Am auzit că ai primit vești.

Chipul lui Stephen se întunecă.

— Roger Chatworth i-a găsit pe Miles și Elizabeth singuri și i-a înfipt lui Miles spada în braț. Apoi, Lady Elizabeth s-a întors în Anglia, cu fratele ei.

— Atunci, poate că toată râca asta se va sfârși curând. Sora lui Roger a revenit la adăpot. N-a mai rămas decât ca regele să-l ierte pe Raine.

— Poate, răspunse Stephen. Acum eu trebuie să mă duc acasă și să-mi ajut clanul. Fratele meu mai mic e furios și vrea să-l atace pe Chatworth.

— Atunci, du-te! îl zori ea. Du-te și oprește-l!

Stephen îi sărută din nou mâna.

— Voi face tot ce pot, iar acum știu că-l las pe Raine în mâini bune. E un om foarte încăpățânat.

La asta, Alyx râse.

— În timpul... discuției voastre de ieri, l-ați menționat cumva, întâmplător, pe Brian Chatworth? Acum, că Roger l-a rănit pe Miles, oare Raine o să se răzbune pe Brian?

— Nu, n-aș crede. Azi-dimineață, Raine și Brian au stat de vorbă îndelung, și am impresia că Raine s-a atașat de băiat. Nu cred c-or să mai apară probleme. De fapt, chiar acum sunt pe câmpul de instrucție. Eu trebuie să plec. Mă așteaptă oamenii mei.

— Oamenii tăi? îl întrebă Alyx, uimită. N-am văzut pe nimeni. Credeam că ai venit singur.

Stephen păru amuzat de aceste cuvinte.

— Am cu mine șase MacArrani, toți postați în jurul pădurii, unde stau de strajă.

— Dar avem și noi străjeri. Ar fi trebuit să vină și ei în tabără, să se încălzească la foc și să mănânce câte ceva. Acolo au să înghețe.

Aceste cuvinte îl făcură pe Stephen să râdă.

— Blegi mai sunt și englezii ăștia! Verile noastre nu sunt la fel de călduroase ca iernile voastre. Va trebui să vii și tu în Highlands, într-o bună zi. Douglas spune despre cântatul tău că-i va face pe frații lui să plângă.

Mai erau încă atâtea întrebări pe care Alyx ar fi vrut să i le pună, dar nu avea idee de unde să înceapă. Emoțiile i se citeau pe față.

— Va trebui să vii, zâmbi Stephen, sărutând-o pe obraz, după care dispăru printre copaci, cu pledul scurt unduindu-i-se în jurul coapselor.

* * *

Urmără trei zile de relativă liniște. Raine părea să se simtă tot mai atașat de Brian, iar dorința acestuia de a învăța îl impresiona vizibil.

— Îl roade ura, spuse el odată, zăcând în pat lângă Alyx. Crede că dacă se instruiește destul, o să-l poată înfrunta cu fratele lui, dar Roger e un luptător redutabil. L-ar lichida pe Brian dintr-o lovitură.

— Frate contra frate, șopti Alyx, cutremurându-se.

Îi părea rău pentru Brian, care dormea separat de ceilalți din tabără.

— N-am încredere-n el, spuse într-o zi Joan. Vorbește prea puțin și nu are nimic de-a face cu nimeni.

— A fost rănit. O să-i treacă, îl apără Alyx.

— Pune el ceva la cale. Adună puful de pe scaieți, iar ieri a plătit un om să ducă un mesaj cuiva.

— Cui? întrebă Alyx, îngrijorată.

— Nu știu.

— Trebuie să-i spunem lui Raine, zise ea, luând-o pe Joan de mână ca s-o tragă spre câmpul de instrucție.

— Știu despre mesaj, răspunse Raine. Brian vrea să afle cum se mai simte sora lui.

— Ai primit vreun răspuns?

Raine își înfipse spada într-o momâie.

— Sămânța fratelui meu mei mic a dat rod, iar Lady Elizabeth îi poartă copilul în pânțece.

Alyx se gândi la frumoasa Elizabeth – și la limba ei ascuțită.

— Asta n-o să-i placă deloc. N-o s-o încânte că un bărbat s-a culcat cu ea, apoi a lepădat-o.

Raine o privi dur.

— Se pare că-l consideri pe fratele meu singurul răspunzător. Știu eu dacă această Elizabeth n-o fi vreo șteoarță deșucheată, care să-l fi sedus ea pe el? Și pe urmă, când a văzut că a-nceput s-o iubească, l-a părăsit. Dacă Chatworth l-a lovit pe Miles, reiese că fratele meu s-a luptat cu el, ca să-și păstreze femeia.

— Poate, dar Miles...

Se întrerupse, la auzul unui sunet de trompete din depărtare.

Raine se întoarse spre câțiva foști ostași din apropierea lui.

— Aflați ce e.

În câteva clipe, oamenii săriră pe cai și se pierdură în pădure, la galop. Reveniră după aproape un sfert de ceas.

— Roger Chatworth îți primește provocarea, *my lord*.

— Raine! mugi la el Alyx.

După ce-i aruncă o privire care-o făcu să tacă, Raine n-o mai luă în seamă.

— Nu i-am trimis nici o provocare. Poate o fi vrând el să facă primul pas.

— Nu, *my lord*... A spus...

— Eu am trimis provocarea, spuse din spatele lor Brian Chatworth, făcându-i pe toți să se

întoarce. Știam că fratele meu n-ar răspunde la o provocare venită de la mine, așa că am lansat-o în numele lui Raine Montgomery.

— Atunci, ai putea să te duci la el și să-i spui ce-ai făcut, îl sfătui Alyx, vorbindu-i ca unui copil.

În depărtare, trâmbițele sunară din nou.

— Du-te imediat și explică-i, insistă ea.

— Alyx, interveni Raine, încet. Intră în cort. Asta nu-i treabă de femei.

Alyx ridică privirea spre el, iar ceea ce văzu pe chipul lui, încă vânat de la bătaia pe care i-o trăsese Stephen, o înspăimântă.

— Raine, doar nu te poți gândi să accepți provocarea! Nu tu ai trimis-o. Doar ai destulă minte ca să nu...

— Jocelin, ordonă Raine. Ia-o pe Alyx de-aici.

Odată ajunsă în cort, Alyx rămase în așteptarea soțului ei, plimbându-se înapoi și-ncoace și răsindu-se la Joan, până când camerista o lăsa în pace.

Când Raine apărură în sfârșit, și ochii li se întâlniră, Alyx scoase o exclamație.

— Nu, Raine, spuse ea, cuprinzându-l cu brațele de mijloc. Nu tu ai lansat provocarea.

Raine o îndepărtă de el, punându-i mâinile pe brațe.

— Trebuie să înțelegi că e o chestiune de onoare și se anunța de mult. După moartea lui Chatworth, poate că familia mea va putea trăi în liniște din nou. Dacă nu-l ucid acum, îl va ataca pe Miles, pentru că i-a lăsat sora însărcinată. El jură că Miles a avut-o cu forța.

— Atunci, lasă-l pe Miles să se lupte cu Chatworth! țipă Alyx. Puțin îmi pasă. N-au decât să se lupte toți frații tăi, numai *tu* nu.

— Alyx, îi zise el cu blândețe, îmi dau seama că, pe lângă că ești femeie, n-ai fost crescută la fel ca noi, în ceea ce privește onoarea – dar acum trebuie să-ți cer să nu mă mai insulti. Ajută-mă să mă îmbrac.

— Să te *ajut*...! Și, cică, *onoare*...! Cum îmi poți vorbi de asemenea lucruri? Ce-mi pasă mie de onoare, când omul pe care-l iubesc ar putea să moară? M-am luptat din răputeri să te apăr, iar acum, din cauza jocurilor prostești ale unui băiețandru, ții cu tot dinadinsul să plătești tu prețul. Lasă-l pe Brian să se bată cu fratele lui.

Lui Raine începea să i se ridice roșeața pe gât.

— Brian nu se poate pune cu Roger Chatworth. Iar cea care a fost insultată e familia Montgomery. Ai uitat de sora mea care a murit din cauza a ceea ce i-a făcut Chatworth? Nu pentru Brian mă lupt, ci pentru Mary și pentru Miles, ca și pentru pacea viitoare.

Și se ridică de pe laviță. Atunci, Alyx căzu în genunchi la picioarele lui.

— Te rog, nu te duce! Chiar dacă nu mori, ai să fii rănit grav...!

— Alyx, aproape că-i zâmbi el, în timp ce-i atingea părul. Poate nu știi, dar moșiile le-am cumpărat cu banii câștigați de-a lungul a ani și ani de turniruri. Am înfruntat zeci, sute de provocări din-astea.

— Nu, îl contrazise ea cu pătrundere, nu la fel ca asta de acum. În acele dueluri nu era la mijloc ura asta dintre tine și Chatworth. Te rog, Raine!

— Nu te mai ascult. Și-acuma, mă ajuți să mă înarmez, sau trebuie să-l chem pe Jocelin?

Alyx se ridică și ea.

— Îmi cer să te ajut să te pregătești pentru moarte? Să mă port ca o soție conștiincioasă și să murmur vorbe dulci despre onoare? Sau să vorbesc despre Mary și moartea ei, ca să-ți ațâț ura și mai mult? Dacă Mary ar fi în viață, ar vrea să te lupti pentru ea? N-a fost toată viața ei o încercare de a obține și păstra pacea?

— Nu vreau să ne despărțim cu vorbe furioase. Asta e un lucru pe care trebuie să-l fac.

Alyx tremura, atâta era de furioasă.

— Dacă ne despărțim acum, tu plecând să răspunzi la o provocare pe care nu tu ai aruncat-o, n-o putem face decât cu vorbe furioase – și definitive!

Privirile li se susținută un lung răstimp.

— Gândește-te cu mare băgare de seamă la ceea ce spui, zise el încet. Ne-am mai certat noi și înainte devreme, în legătură cu treaba asta.

— Raine, tu chiar nu-ți dai seama cum te distruge atâta ură? Până și Stephen a văzut cât te-ai schimbat – și numai din cauza ei. Uită-l pe Roger Chatworth. Du-te la rege, cere-i iertare și hai să trăim ca oamenii, nu să vorbim încontinuu numai despre onoare și moarte.

— Sunt cavaler. M-am legat cu jurământ să răzbun toate nedreptățile.

— Atunci, fă ceva în legătură cu Legile Îngrădirii! strigă ea. Sunt nedrepte! Numai pune capăt acestei discordii hidoase cu Roger Chatworth. Sora lui o să nască un Montgomery. O viață nouă, în schimbul celei a lui Mary. Ce ți-ai putea dori mai mult?

Afară, trompetele sunară, iar sunetul lor o străbătu pe Alyx ca un snop de sulite.

— Trebuie să mă echipez, spuse Raine. Pentru ultima oară – mă ajuți, sau nu?

— Nu, răspunse Alyx încet. Nu pot.

— Atunci, așa să fie, șopti el.

Și, după ce-i aruncă o ultimă privire, se întoarse spre armură.

— Azi alegi între mine și Roger Chatworth, îi zise ea.

Fără să-i răspundă, Raine începu să se îmbrace cu armura. Alyx ieși din cort.

— Du-te la el, Jocelin, spuse ea, când ajunse afară. Joan, vino cu mine, trebuie să ne împachetăm lucrurile. Mă duc acasă, la fiica mea.

Era hotărâtă să iasă din pădure înainte de a începe orice luptă. Desigur, Raine avea toate șansele să învingă, dar putea ea să stea pe margine

și să se uite cum erau ciuntite bucățele din el? Nu se îndoia că și Roger Chatworth avea sufletul la fel de plin de ură ca Raine.

Trecuseră două ore, când auzi primele ecouri ale unor sunete de fiare ciocnindu-se. Încet, lăsă să-i cadă din mâini rochia pe care o împătura și ieși din cort. Indiferent ce făcea, cu cine se lupta, și din ce motiv, Raine era al ei.

Ajunsesese aproape de poiana unde se luptau cei doi, când Joan o opri.

— Nu te uita, îi spuse servitorea. Chatworth e nemilos.

Alyx o privi un moment, apoi își relua drumul înainte.

— Joss! strigă Joan. Oprește-o!

Jocelin o apucă pe Alyx de brațe, încercând s-o țină pe loc.

— E un măcel, spuse el. Poate că ura lui Roger e mai mare, și-i dă mai multă putere. Dar, oricare ar fi motivul, Raine pierde amarnic.

Alyx se smulse din strânsoare.

— Dă-mi drumul! Raine e al meu – viu sau mort.

După ce aruncă o privire spre Joan, Jocelin o lăsă să meargă mai departe.

Nimic n-ar fi putut-o pregăti pe Alyx pentru priveliștea care o aștepta. Cei doi se luptau pe jos, iar armura lui Raine era atât de însângerată, încât leoparzii aurii ai casei Montgomery aproape că nu se mai vedeau. Brațul stâng părea gata să i se desprindă de trup, dar continua să lupte, lovind vitejește cu dreptul. Roger Chatworth părea să se joace cu adversarul său slăbit și plin de sânge, dându-i târcoale și hărțuindu-l necruțător.

— Moare, spuse Alyx.

Raine credea întotdeauna atât de mult în onoare, dar acum, să moară așa, ca un animal în cușcă, la cheremul lui Chatworth care-l chinuia...

Porni înainte, dar Joss o prinse.

— Raine! strigă ea.

Roger Chatworth se întoarse și privi, cu fața ascunsă de viziera coifului. Parcă înțelegând că era de nefericită, mai dădu o dată ocol și-și înfipse securea în șalele lui Raine.

După un moment de ezitare, Raine căzu cu fața în jos. Roger rămase tăcut lângă el.

În aceeași clipă, Alyx se smulse de lângă Jocelin, luând-o la fugă. Încet, îngenunche lângă trupul zdrobit al lui Raine și-i luă capul în poală. Nu plângea, nu simțea decât o amorțală adâncă, senzația că și sângele ei se scurgea pe pământ.

Cu multă grijă, îi ridică încet capul și-i scoase coiful.

Strigătul pe care-l scoase la vederea chipului de sub coif îl făcu pe Roger Chatworth să se întoarcă. După câteva clipe de neîncredere, își aruncă pe spate capul și lăsă să-i scape un urlet groaznic – un urlet foarte asemănător cu acela pe care-l scosese Raine când auzise despre moartea lui Mary.

— O viață pentru o viață... șopti Brian, din poala lui Alyx. Acum Mary își poate afla odihna.

Cu o mână tremurătoare, Alyx îi atinse obrazul asudat, în timp ce-l privea cum își dădea ultima suflare, murind în brațele ei.

— Lasă-l, îi spuse Roger, aplecându-se să ia în brațe trupul fratelui său. Acum e al meu.

Cu rochia îmbibată de sânge, Alyx se ridică și privi cum Roger îl ducea spre Brian spre oamenii lui, care așteptau cu caili în apropiere.

— Alyx, spuse Jocelin, de lângă ea. Nu înțeleg. De ce a luat Chatworth trupul lui Raine?

Alyx tremura atât de tare din tot trupul, încât abia putea să vorbească.

— Brian a luat pe el armura lui Raine, iar Roger și-a ucis propriul frate.

— Dar cum...? începu Joss.

Joan le arătă puful de scaieți, înroșit de sânge.

— Pesemne o pune la cale de mult timp. Fără îndoială, a folosit puful ca să căptușească platoșele lui Lord Raine și să-i vină bine pe trup.

Cu ochi mari, Alyx se întoarse spre ei.

— Și-atuncea, Raine unde-i? Nu l-ar fi lăsat de bunăvoie să-i ia armura.

Avură nevoie de câtva timp ca să-l găsească pe Raine, fără armură, dormind adânc sub un copac. La vederea lui, Joan râse, dar Alyx fu alarmată de poziția anormală în care zăcea.

— Otravă! strigă ea, repezindu-se spre soțul ei.

— Cheam-o imediat pe Rosamund, îi porunci Jocelin lui Joan.

Văzând că vocea ei nu reușea să-l trezească, Alyx începu să-l plesnească pe Raine peste obraji.

— Ajută-mă să-l ridic!

Cu mari eforturi, reușiră să-l salte de la pământ. Raine dormea mai departe.

Rosamund veni în fugă și, după ce-i aruncă lui Raine doar o privire, se uită la Joss cu teamă în ochi.

— Speram să mă înșel. Acum două zile, mi-a fost furat opiul, și am nădăjduit că hoțul știa cum să-l folosească.

— Opiu? întrebă Alyx. Țsta nu-i un medicament de dormit? îl folosea și cumnata mea.

— E destul de comun, îi răspunse Rosamund, dar ceea ce nu se prea știe e că, dacă omul ia prea mult, poate să rămână adormit până moare.

Alyx făcu ochii mari.

— Nu crezi că Brian Chatworth i-a dat lui Raine prea mult, nu-i așa?

— Ba mai bine să presupunem că da. Haide, avem mult, mult de lucru...!

Avură nevoie de o zi întreagă ca să curețe de opiu organismul lui Raine. Rosamund îi dădu tot felul de fierturi cu gust spurcat, care-l făceau să-și verse mâțele. Cu rândul, oamenii îl tot plimbau prin tabără.

— Vreau să dorm... lăsați-mă să dorm... mormăia Raine, cu ochii închiși, târându-și picioarele.

Alyx nu dădea voie ca plimbările să se întrerupă, și nu-l lăsa nici să refuze băuturile care i se turnau pe gât. După câteva ore, Raine începu să-și recapete controlul picioarelor, mergând de-acum cam prin forțe proprii. Rosamund îi dădea acum să bea găleți întregi de apă, ca să-l clătească pe dinăuntru cât mai bine. Raine se trezise îndeajuns ca să protesteze mai zgomotos.

— Nu m-ai părăsit, îi zise el lui Alyx, la un moment dat.

— N-am făcut-o, deși ar fi trebuit! se răsti ea. Hai, bea!

La amiaza zilei următoare, Rosamund îi îngădui în sfârșit lui Raine să doarmă, așa că se putură odihni și ea și Jocelin. Incredibil de obosită, Alyx trecu pe la toți oamenii din tabără, ca să le mulțumească personal pentru felul cum îi ajutaseră, pe ea și pe Raine.

— Ar trebui să dormi și matale, se auzi un glas ursuz, iar Alyx îl recunoscu pe unul dintre oamenii care o acuzaseră de hoție. N-avem chef să-l salvăm pe unul din voi doar ca să-l pierdem pe ălălatu'...

Alyx îi zâmbi cu atâta recunoștință, încât omul se înroși la chip și întoarse capul. Continuând să zâmbească, intra cu pași împleticiți în cortul lui Raine și adormi lângă el.

* * *

Alyx mai rămase încă o săptămână cu Raine — până când acesta o surprinse plângând în tăcere, cu bebelușul unei femei din tabără în brațe.

— Trebuie să te duci înapoi la Gavin, îi spuse el.

— Nu te pot părăsi.

Raine înălță o sprânceană.

— Ai văzut că prezența ta aici nu poate să împiedice ceea ce se va întâmpla. Chatworth o să-și înmormânteze fratele, apoi vom vedea ce mai urmează. Du-te acasă și ocupă-te de fiica noastră.

— Poate într-o vizită... se învoi ea, cu ochi strălucitori.

Pentru vreo săptămână, cel mult, după care am să mă întorc la tine.

— Nu cred că pot trăi prea multă vreme fără tine. Acum du-te la Joan și spune-i să-ți facă bagajele. Poți s-o vezi pe Catherine peste trei zile.

Fericirea că avea să-și revadă fiica o făcu pe Alyx să-i sară în brațe. Raine se bucură să vadă atâta lumină în ochii soției lui.

— Alyx, a însemnat mult pentru mine că ai rămas aici în timpul luptei cu Chatworth. Indiferent dacă recunoști sau nu, ai și tu un înalt simț al onoarei – nu onoarea în care cred eu, ci una de un soi aparte, numai al tău. Și totuși, ai dat-o uitării, din dragoste pentru mine, lucru pentru care îți mulțumesc.

Când îi simți umezeala lacrimilor pe cămașă, zâmbi.

— Te duci s-o vezi pe fetița noastră, și eu nu mă aleg decât cu lacrimi.

— Oare sunt egoistă fiindcă-mi doresc totul? Vreau s-o vezi și tu, să fim toți trei împreună.

— Voi veni și eu, curând. Și acum, dăruiește-mi un surâs. Vrei să te țin minte în lacrimi, sau cu zâmbetul tău deosebit, de drăcoaică?

La asta, Alyx zâmbi, iar Raine o sărută.

— Haide, să începem pregătirile de plecare.

Alyx își tot spunea că se despărțeau doar pentru vreo lună, cel mult, dar ceva îi spunea că n-avea să mai vadă niciodată tabăra din pădure. Oamenii păreau să simtă și ei același lucru.

— Pentru pruncu' lu' mata, zise un bărbat, dându-i o jucărie cioplită dintr-o bucată de lemn de stejar.

Mai primi și alte daruri, toate lucrate de mână, toate simple, și fiecare îi umplea ochii de lacrimi.

— Ai vegheat-o pe copilița mea când era bolnavă, spuse o femeie.

— Și pe-a mea, m-ai ajutat s-o îngrop, zise alta.

Când sosi momentul să plece, Raine veni în spatele ei, tăcut, și-i puse mâna pe umăr. Radia tot de mândrie.

— Să nu întârzii prea mult pe-acolo, îi șopti, dăruindu-i un ultim sărut înainte de a o ajuta să încalece.

Alyx o luă din loc, întorcând capul ca să-i mai vadă o dată pe toți oamenii din tabără cum îi făceau cu mâna, până se pierdură printre copaci.

Capitolul 22

Timp de două săptămâni încheiate, Alyx se mulțumi să se joace cu fetița ei și să compună cântece de leagăn pentru ea și fiul lui Judith. Îi scria lui Raine mesaje lungi și iubitoare, spunându-i cât de perfectă era fiica lor, iar lui Rosamund îi trimitea pachete cu medicamente. Un mesager se întoarse cu vestea că Blanche fusese prinsă furând și alungată din pădure. Auzind, Alyx nu simți nici o bucurie.

După două săptămâni de vis, începu să i se facă dor de Raine, și plecă din camera copiilor, ca să-i caute rudele.

— Auzisem eu că te-ai întors aici, glumi Gavin, dar nu eram sigur. Vino și tu cu noi. Judith s-a dus la șoimar, și tocmai voiam s-o urmez și eu.

— Crezi că regelui o să-i placă șoimul ăsta, Simon? tocmai îl întreba Judith pe bătrânul îmblânzitor.

— Dară, *my lady*. Altu' mai bun nu se află-n tot ținutul.

Judith ținea pe mâna înmănușată pasărea mare, cu gluga pe cap, studiind-o încruntată.

— Planuiești să-i trimiți un dar regelui? o întreabă Alyx.

— Aș încerca *orice*, răspunse vehement Joss. De când a murit Brian Chatworth și a rămas grea Elizabeth, regele nu mai are decât dispreț pentru numele de Montgomery.

— Iar acum, că a murit și regina... începu Gavin.

— A murit Regina Elizabeth?! exclamă Alyx, făcând șoimul să dea din aripi, speriat, până când Judith îl liniști. Ce rău îmi pare! Nu știam.

— Și-a pierdut fiul cel mare și soția în mai puțin de un an, iar familia nurorii văduve anunță că-și va lua zestrea înapoi. Nu mai face decât să stea mohorât tot timpul. Cândva, aș fi putut să mă duc la el, ca să-i vorbesc.

— Și ce i-ai fi cerut? întrebă Alyx, cu vocea plină de speranță.

— Vreau ca discordia asta să ia sfârșit, spuse Gavin. O Montgomery și un Chatworth și-au pierdut viața. Poate că, dacă aş vorbi cu regele, aş reuși să-l conving să-l ierte pe Raine...?

— Și Miles? Și el s-a folosit de Elizabeth Chatworth. Nu cred că fratele ei îi va ierta acest lucru.

Gavin și Judith schimbră o privire, apoi Judith răspunse:

— Am corespondat cu Miles și, dacă regele îi dă permisiunea, ar fi dispus să se însoare cu Elizabeth.

— Nu mă îndoiesc că Roger Chatworth va primi cu brațele deschise un Montgomery în familia lui, zâmbi Alyx. Așa, va să zică! Vă veți folosi de șoimul oferit în dar ca să-l convingeți. Îi place să vâneze cu șoimi?

Din nou, Gavin și Judith schimbară o privire.

— Alyx, reluă Gavin, așteptam să vorbim cu tine. Știm că voiai să petreci un timp cu Catherine, dar acum nu mai avem timp de pierdut.

Din cine știe ce motiv, Alyx începu să aibă un sentiment de spaimă. Era un lucru absurd, desigur, dar nu-și putea stăpâni fiorii reci de pe șira spinării.

— Despre ce voiați să vorbim?

— Hai să mergem în casă, propuse Judith, înapoindu-i șoimul lui Simon.

După ce bătrânul intră în clădirea de piatră a șoimăriei, Alyx întrebă sec:

— Ce ar trebui să știu?

— Gavin, lasă-mă să-i spun eu, îi zise Judith soțului ei. Alyx, regelui nu-i place în mod deosebit vânătoarea cu șoimi. În acest moment, nu-i mai place de nimeni și nimic – în afara unui singur lucru...

Tăcu o clipă, apoi încheie încet:

— Muzica.

Alyx rămase mută un moment, cu privirea în gol.

— Vreți să mă duc la regele Angliei, să-i cânt un cântec și să-i cer să-l ierte pe soțul meu și să-i acorde mâna unei moștenitoare bogate dușmanului ei juruit?

Apoi zâmbi.

— N-am spus niciodată c-aș fi scamatoare.

— Alyx, o poți face, o încurajă Judith. Nimeni din toată țara asta nu mai are o voce și un talent ca ale tale. Ți-ar oferi o jumătate din regat, dacă-l poți face să-și uite amarul pentru vreo oră, două.

— Pe... pe rege? se bâlbâi Alyx. Dar ce-mi pasă mie de rege? I-aș cânta cu plăcere, însă grija mea e Raine. Un an ar tot încerca să mă facă să-i înțeleg concepțiile despre onoare, și știu că nu mi-ar mulțumi deloc dacă mă duc la rege să mă milogesc de el să-l ierte...

— Păi, dacă reușești să-i obții iertarea pentru Raine... începu Judith.

Alyx se întoarse spre Gavin.

— Dacă ai fi în locul lui, ai vrea ca Judith să se ducă la rege ca să-i ceară iertare în numele tău, sau ai prefera să lupți singur ca să-ți aperi onoarea?

Pe chipul lui Gavin se citea seriozitatea.

— Da, recunosc că nu mi-ar fi deloc ușor să înghit o asemenea umilință...

— Umilință! repetă Judith. Dacă Raine era liber, ar fi putut veni acasă, ca să trăim din nou ca o familie unită.

— Iar gâlcevile ar rămâne între noi, completă Gavin. Dar pot să înțeleg și punctul de vedere al lui Alyx. Nu cred c-ar trebui să se ducă la rege împotriva voinței soțului ei. Cu toții ne purtăm propriile noastre bătălii, fără să-l amestecăm și pe Regele Henry în ele.

Judith părea gata să răspundă, dar se mai uită o dată de la Gavin la Alyx și tăcu.

Însă ceea ce-o făcu pe Alyx să se răzgândească fu mânia crescândă a lui Roger Chatworth. Gavin

trimisese iscoade, care se întoarseră cu știrea că Roger jurase să-i ucidă și pe Miles, și pe Raine, ca să-și răzbune fratele mai mic și pierderea virtuții surorii sale.

— Raine n-are oameni cu care să-l înfrunte pe Chatworth, spuse Alyx. Iar Miles va fi în stare să reziste în fața unui războinic înveterat ca Roger?

— Are în spate toate forțele familiei Montgomery, spuse încet Gavin.

— Adică vorbești despre un război! strigă ea. Un război între clanuri, care vă va face pe toți să vă pierdeți pământurile, iar regele...

Se întrerupse. Tot ceea ce vorbeau părea să ducă numai la Regele Henry.

Cu un calm demn, se ridică în picioare, își netezi rochia și spuse încet:

— Am să mă duc la el. Voi cânta din răsputeri și-l voi ruga, îl voi implora, voi cerși, dacă e nevoie, ca să-i obțin iertarea pentru Raine și aprobarea căsătoriei între Elizabeth și Miles.

* * *

Alyx stătea la intrarea în camera regelui, tremurând atât de tare din tot trupul, încât se temea să nu-i cadă rochia. Ce căuta acolo ea, fiica unui avocat de rând?

Un strigăt din încăpere, urmat de zgomotul spargerii unui obiect, o făcu să tresară. După un moment, pe ușă ieși tiptil un tânăr, cu un semn roșu pe obraz și un fluier în mână.

Omul îi aruncă o privire insolentă.

— Azi e prost dispus. Sper să fii mai grozavă decât pari.

Alyx se îndreptă de umeri, uitându-se la el încruntată.

— Poate că muzica pe care n-a auzit-o azi i-a stricat buna dispoziție.

Cu un mormăit, tânărul plecă.

Alyx își potrive din nou rochia – un veșmânt minunat, de catifea verde, cu mâneci și poale

brodate atât de strâns cu fir de aur, încât materialul stătea țeapăn. Rochia fusese croită de Judith, iar broderia consta într-un aranjament fantezist de centuri și nimfe, cântând la instrumente muzicale. „Ca să-ți poarte noroc!” spusese Judith.

— Intră și așteaptă, o chemă un bărbat îmbrăcat în culori închise, scoțând capul pe ușă. Maiestatea Sa o să te asculte în câteva momente.

Alyx își luă țitera, un instrument magnific, din lemn de trandafir cu intarsii de fildeș, și-l urmă pe sfetnic înăuntru.

Odaia regelui era mare, cu lambriuri închise de stejar, dar nu arăta cu nimic mai elegantă decât camerele de la castelul Montgomery. Acest lucru o surprinse pe Alyx. Poate că se așteptase ca regele să locuiască în niște apartamente poleite cu aur.

Se așează pe scaunul indicat de sfetnic și rămase în așteptare.

Suveranul stătea într-un fotoliu cu perne roșii, iar Alyx nu și-ar fi dat seama că era rege, dacă din când în când cineva n-ar fi făcut câte o plecăciune în fața lui. Era un bărbat înalt, tenebros și cu o expresie obosită pe chip, iar în gură mai avea doar câțiva dinți înnegriți. Sorbea dintr-un pocal de argint. Îl privea încruntat pe cântărețul tânăr din fața lui, a cărui nervozitate se simțea la fiecare vers. Aerul era încărcat de tensiune.

Încăperea era spațioasă, cu ecouri, și toți stăteau atât de țepeni, încât nici nu era de mirare că regele rămânea nemulțumit, își spuse Alyx. Nimic nu-l făcea să-și uite tristețea. „Dacă eu aș fi căpetenia aici, aș aduna și cântăreții laolaltă și i-aș pune să cânte ceva nou. Dacă ei se simțeau bine, și regelui i-ar fi făcut plăcere.”

Alyx mai stătu nemișcată un moment. În ziua aceea, dădeau probă în fața regelui unsprezece cântăreți. În ultima vreme, stătuse singur în odăile lui, refuzând să participe chiar și la funeraliile reginei. Alyx fusese nevoită să aștepte o săptămână.

„Gândește-te la Raine,” își spuse ea. „Gândește-te la toată familia Montgomery.”

Trase adânc aer în piept și se ridică, rugându-se în sinea ei, după care își dădu drumul la voce.

— Ia ascultă! îi spuse ea cântărețului, cu glas sonor. Ne-ai umplut tuturor ochii de lacrimi. Aici e nevoie de râs și voie bună, nu de tristețe.

Cineva îi puse o mână pe braț, cu un gest prevenitor dar Alyx spuse, cu privirea drept către Regele Henry:

— Cu permisiunea Maiestății Voastre...

Făcu o reverență, iar regele îi adresă un gest nonșalant de aprobare.

Lui Alyx i se ridicase inima în gât. Acum, dacă reușea doar să obțină cooperarea celorlalți...

— Știi să cânti la harpă? îl întreabă ea pe un muzicant, care-i aruncă o privire ostilă.

— Așteaptă să-ți vină rândul! şuieră el.

— Eu am mai mult de pierdut decât tine. Poate reușim, împreună, să urzim o vrajă.

Își înclină capul într-o parte.

— ... Sau ai un talent prea mărginit?

După ce o măsură cu privirea, omul se duse la harpă.

La fel cum făcuse cu coriștii din Moreton, începu să-i orânduiască, dându-le diferite instrumente dintre cele care se găseau peste tot prin cameră.

După ce toți fură puși la locurile lor, așezați sau în picioare, Alyx începu să alerge de la unul la altul, dându-le instrucțiuni. Cam pe la jumătatea melodiei, prinse a cânta și ea din voce, iar doi dintre instrumentiști fură cucerți pe dată. Zâmbind, prinseră melodia din zbor și o urmară.

Într-un târziu, toți reușiră să se armonizeze aolaltă, iar Alyx îndrăzni să se uite la rege. Acesta stătea nepăsător, dar oamenii din spatele lui păreau uimiți. Măcar atâta lucru știa de acum, că ceea ce făcea nu era chiar ceva obișnuit.

Alyx alesese un cântec vechi, în speranța că-l știa cu toții, și după ce-l sfârșiră, trecu la ceva mai nou, muzică bisericească de astă dată, după care începu o melodie populară.

Cântau de o oră, când îi făcu pe muzicanți să tacă, pentru a continua singură, fără acompaniament. Atacă o melodie care-i scotea în evidență atât înălțimea vocii, cât și profunzimile, precum și timbrul controlat și extraordinarul volum.

Când termină, făcu o reverență adâncă, în tăcerea totală care se lăsase. Ecourile ultimei note a vocii ei încă mai reverberau din pereți, învârtindu-se printre oameni ca niște lumini galbene și albastre.

— Vino aici, copilă, rupse regele tăcerea.

Alyx se duse la el și-i sărută mâna, rămânând cu capul plecat.

Aplecându-se înainte, regele îi ridică bărbia.

— Va să zică, tu ești cea mai nouă nevastă a unui Montgomery.

La vederea privirii ei surprinse, zâmbi.

— Încerc să țin pasul cu tot ceea ce se petrece în regatul meu. Și am descoperit că bărbații din neamul Montgomery se însoară cu cele mai interesante femei. Dar asta... continuă el, arătând spre grupul de muzicanți, asta merită o răsplată regească.

— Mă bucur că v-am putut dăruia o asemenea plăcere, Maiestate, șopti Alyx.

Pentru prima oară, pe buzele regelui se zări un început de zâmbet.

— Mi-ai dăruit mai mult decât o simplă plăcere. Și acum, ce-mi ceri în schimb? Haide, că doar n-ai plecat din casa lui Gavin fără nici un motiv.

Alyx încercă să-și adune curajul.

— Aș dori ca discordia dintre familiile Montgomery și Chatworth să ia sfârșit. Propun o legătură de sânge între ele, Miles însurându-se cu Lady Elizabeth Chatworth.

Regele Henry se încruntă.

— Miles a încălcat legea din 1495. A răpit-o pe Lady Elizabeth.

— Nu-i adevărat! strigă Alyx, așa cum avea obiceiul. Iertați-mă, Maiestatea Voastră... se scuză ea, căzând în genunchi. Miles nu a răpit-o, dar eu sunt cauza pentru care Lady Elizabeth a avut de suferit.

— Tu de-acolo! Adu-i un scaun! porunci regele. Și-acum, spune-mi toată povestea, îi ceru el, după ce Alyx se așeză.

Alyx îi relată cum o acuzase Pagnell de a-și fi folosit vocea ca să-l seducă, apoi cum se ascunsese în pădure și cum se îndrăgostise de Raine. Observându-i ochii, își dădu seama că povestea ei îl interesa, și continuă până la capturarea ei și răpirea lui Elizabeth de către Pagnell.

— Vrei să spui că avea de gând s-o înfășoare într-un covor și așa să i-o ofere lui Lord Miles? întrebă Regele Henry.

Alyx se aplecă spre el.

— Vă rog să nu mai repetați asta, dar am auzit că a fost adusă fără nici o haină pe trup, și că l-a atacat pe Lord Miles cu un topor. Desigur, s-ar putea și să nu se fi întâmplat așa...

Regele scoase un sunet foarte asemănător unui pufnet în răs.

— Povestește mai departe.

Alyx îi spuse despre procesul pentru vrăjitorie, și cum se folosiseră de ea oamenii lui Pagnell pentru a-l atrage pe Raine so salveze.

— Și te-a salvat în ultimul moment?

— Puțin mai târziu. Fumul era atât de gros, încât pentru câteva zile mi-am pierdut complet vocea.

Luându-i mâna într-a lui, regele rosti pe un ton cât se poate de grav:

— Asta a fost o adevărată tragedie. Iar după salvarea aceea magnifică, ce s-a mai întâmplat?

Vocea lui Alyx se schimbă, în timp ce-i povestea despre copilul ei și întoarcerea în pădure, unde-l întâlnise pe Brian Chatworth. Îi spuse cum se deghizase Brian în armura lui Raine, și cum Raine fusese cât pe ce să moară din cauza opiului.

— Așa că, acum, ai dori ca Lord Miles să se însoare cu Lady Elizabeth.

— Și...

— Da...? o încurajă regele.

— Vă mai rog și să-l iertați pe Raine. E atât de bun... Nu încerca să adune nici o oștire împotriva Maiestății Voastre. Cei din tabăra lui nu-s decât niște nelegiuți și oameni care n-au de lucru. Raine îi instruiește doar ca să le dea ceva de făcut, și să nu moară de melancolie!

— Melancolie... oftă reele. Da, cunosc bine această boală... Dar Lady Elizabeth ce zice? Ar fi dispusă să-l ia de bărbat pe Lord Miles?

— E o femeie inteligentă și nu mă îndoiesc că va înțelege rostul unei asemenea căsătorii. Iar dacă Miles e la fel ca frații lui, nu văd cum ar putea să-l refuze.

— Va trebui să descopăr și eu, într-o bună zi, taina bărbaților din neamul Montgomery și a loialității pe care sunt în stare s-o inspire. Dacă Lady Elizabeth e de acord, voi îngădui cununia, fie și numai pentru ca acel copil să poarte un nume.

— Și Raine?

— Pentru asta, vei mai avea de lucru. Ce-ai zice să petreci o săptămână aici, cu mine, cântându-mi zi și noapte?

— Mi-aș dedica întreaga viață plăcerii Maiestății Voastre, dacă asta-l va salva pe soțul meu! declară Alyx, cu aprindere.

— Ia ia, nu mă ispiti copilă, că și-așa am destule pe cap. Și acum, du-te și cântă, iar eu voi pune să fie întocmite hârtiile.

Și-i făcu un semn cu mâna unuia dintre oamenii din spatele lui, care plecă în grabă.

Alyx cântă în tot restul zilei, până începu s-o doară gâtul. Se putu opri abia târziu după apusul soarelui, când regele adormi în fotoliu.

— Acum du-te și te odihnește, îi spuse un om din suită. Lord Gavin te așteaptă afară, și-o să te conducă în odăile tale. Sunt sigur că Maiestatea Sa te va chema din nou, mâine dis-de dimineață.

De cum îl văzu pe Gavin, Alyx uită de orice oboseală. Zâmbind cu gura până la urechi, se aruncă în brațele lui.

— A încuviințat! A încuviințat! gemu ea, răgușită.

Gavin o cuprinse strâns, învârtind-o în loc.

— Hai să-i spunem lui Judith, apoi să facem ceva și pentru vocea ta. Și-apoi, suntem gata să dăm naștere unor clevetiri urâte.

Alyx bău licoarea cu miere pe care i-o preparase Judith, și se puse pe așteptat — o așteptare care dură câteva zile. Regele Henry o ținea lângă el tot timpul și le-o arăta cu mândrie, ca pe un câine dresat, fiului său Henry și lui Catherine, văduva celui alt fiu. Alyx prinse de veste din bârfele de la curte, aflând astfel că regele plănuia să se însoare el însuși cu tânăra prințesă. Cel mai mult îi plăcea Prințul Henry, care la cei doisprezece ani ai lui era deja un băiat măricel și foarte arătos. Dacă cineva arăta ca un rege, el era acela.

Alyx rămase la curte două săptămâni, înainte ca hârtiile pentru iertarea lui Raine și căsătoria lui Miles cu Elizabeth să fie gata. Mai trecură două zile până-și făcură bagajele, și abia peste alte câteva zile ajunseră la Castelul Montgomery. Cu inima bătându-i puternic, Alyx descălecă, în speranța că Raine avea să fie deja acolo.

Nu era, dar îi așteptau câteva mesaje. Roger Chatworth refuzase să-i dea drumul lui Elizabeth, dar Miles scria că o găsise. Se căsătoriseră nu departe de moșia Chatworth, după care Elizabeth se întorsese imediat la fratele ei. Acest lucru îi

miră, însă Miles nu adăugase nici o explicație. Gavin deplânse nesocotința lui la adresa legii.

Trecu o săptămână, tot fără să sosească nici o veste de la Raine. La sfârșitul celei de-a doua săptămână, Gavin trimise niște mesageri în pădure, dar oamenii reveniseră spunând că nu fuseseră întâmpinați de gârzi, ca de obicei, și rătăciseră prin codru două zile, fără să găsească pe nimeni.

A doua zi, Gavin și oamenii lui plecară la rândul lor, și reveniră abia după o săptămână.

— Raine s-a întors la moșia lui, anunță Gavin. Și și-a dus acolo cu el pe toți oamenii din pădure. Are câte cinci agricultori pe fiecare tarla și insistă să-i plătească pe toți. În trei ani, o s-ajungă cerșetor.

— Gavin...

Gavin o atinse pe obraz.

— Acum e supărat, dar o să-i treacă.

În tăcere, Alyx ieși din cameră, petrecută de privirile cumnaților ei.

— Spune-mi adevărul, îi ceru Judith lui Gavin.

— Dracu' să-l ia pe frate-meu! strigă acesta cu o violență neașteptată, dând cu pumnul în masă. Cică Alyx l-a insultat pentru ultima dată, și nu mai suportă. Cică a avertizat-o de-atâtea ori, și ea n-a vrut s-asculte, și acuma știe că n-o să-l asculte niciodată.

— Poate dac-ar vorbi Stephen cu el... începu ea.

— A încercat, dar nu vrea s-asculte. Își petrece tot timpul cu tâlharii ăia...

Se întrerupse, izbucnind în râs.

— Să vezi ce ciudățenie! Alyx se plânge mereu că le datorează atât de mult ăloră din pădure, și că n-ar putea niciodată să se achite față de ei. E acolo și un cântăreț, unul Jocelin. Cred că a călătorit cu ea, și a întâlnit un om care fusese în camera regelui, prima oară când i-a cântat ea. Nu sunt sigur ce s-a întâmplat în ziua aia dar, după câte zice martorul, Alyx a fost magnifică și unul dintre

lucrurile pe care le-a cerut a fost ocrotire pentru oamenii supuși lui Raine.

— Nu-mi amintesc ca Alyx să fi spus nimic despre așa ceva.

— Nici eu nu cred c-a făcut-o – cel puțin, nu direct. Dar a pomenit că, mai târziu, i-a povestit regelui despre viața din pădure. Am auzit că Regele Henry i-a cerut chiar să se travestească în băiat, odată, pentru a-i dovedi că fusese în stare s-o facă.

— Crezi că Alyx i-a spus despre felul nedrept în care fuseseră tratați unii dintre oameni?

Gavin zâmbi.

— Uneori, Alyx e atât de inocentă. Cu viața pe care a avut-o, mă îndoiesc că avea idee ce putere dobândise. Mulți oameni au ucis, numai ca să poată avea acces la urechea regelui pentru atâta vreme cât a reușit ea, în fiecare zi. Dacă avea vreun dușman, l-ar fi putut trimite pe eșafod.

Joss îi aruncă soțului ei o privire speculativă.

— Sau ar fi putut să salveze sute de oameni. Întâmplător, sau mai pronunțat și alte grațieri?

Cu un zâmbet, Gavin răspunse:

— Raine a primit permisiunea de a ierta pe oricine găsea el de cuviință. Potrivit lui Jocelin, Alyx a cântat despre loialitatea și onoarea lui Raine, până când Regele Henry a fost gata să-l canonizeze. Le-a răstălmăcit pe toate în așa fel, încât a dat impresia că Raine îi făcea o favoare regelui, când l-a atacat pe Chatworth.

— Deșteaptă fată! Poate face multe, cu vocea aia a ei. Oamenii știu că ea e cea care le-a obținut iertarea?

— Acel Jocelin a avut grijă să afle. Când e vorba de cântat osanale, e la fel de rău ca Alyx. Toți i-au trimis salutări lui Alyx și urări de bine. Sunt la fel de răi ca scoțienii lui Stephen

— Lumea își pierde respectul pentru cei de soi.

La asta, Judith râse.

— Trebuie să-i spunem lui Alyx a făcut o treabă bună, iar acum vom începe să ne ocupăm și de Raine – să-l facem să înțeleagă că Alyx nu l-a insultat în nici un fel, ducându-se la rege.

— Sper c-ai să poți discuta rațional cu el.

— Mă rog să reușesc.

Capitolul 23

Trecuse o lună, fără nici o veste de la Raine – și toată corespondența trimisă către el era ignorată. În primele săptămâni, Alyx fusese tristă, dar curând amărăciunea i se transformă în mânie. Dacă pentru el mândria însemna mai mult decât iubirea și fiica lor, atunci n-avea decât!

Furia i se întete de-a lungul întregii veri. Se uita la Catherine cum creștea, și vedea că moștenise într-adevăr constituția robustă a tatălui ei.

— Nici o șansă s-avem o domnișorică subțire și elegantă, ofta Alyx, privind piciorușele dolofane ale lui Catherine, în timp ce făcea primii pași.

— Toți copiii mici sunt grași, râdea Judith, jucându-se cu fiul ei. Catherine seamănă tot mai mult cu Raine, de la o zi la alta. Păcat că nu-i și el aici, s-o vadă... O singură privire să arunce ochilor ăstora violeți, și gropițelor, și s-ar topi de tot. Raine n-a putut niciodată să reziste în fața unui copil.

Cuvintele lui Judith o urmăriră pe Alyx zile în șir, până luă o decizie.

— Am s-o trimit pe Catherine la tatăl ei, anunță ea în seara aceea, în timp ce Judith curăța trandafirii.

— Poftim?

— S-ar putea să nu mi-o ierte, dar nu are nici un motiv s-o pedepsească. Fetița are aproape un an, iar el n-a văzut-o niciodată.

Judith se ridică, ștergându-și mâinile.

— Și dacă Raine n-o mai trimite înapoi? Ai suporta să-ți pierzi și soțul, și fiica?

— Voi spune că o trimit până la Crăciun, după care o s-o aducă Gavin înapoi. Raine va respecta înțelegerea.

— Dacă o acceptă de la bun început!

Alyx nu răspunse. Spera din tot sufletul ca fiica lor să cucerească inima lui Raine.

Peste câteva zile, când Catherine era gata să plece, Alyx fu cât pe ce să se răzgândească, dar Judith o susținu în timp ce-i făcea cu mâna fiicei sale, care era escortată de două doici și douăzeci de oameni de-ai lui Gavin.

În următoarele săptămâni, Alyx așteptă cu sufletul la gură. Nu primi nici un mesaj de la Raine, dar una dintre doici îi scria cu regularitate, trimițându-i răvașele printr-o rețea complicată, aranjată de Gavin cu ajutorul lui Jocelin.

Doica scria despre tumultul pe care-l cauzase sosirea lui Lady Catherine, și cât de curajoasă fusese fetița. Casa lui Raine, oamenii lui și Raine însuși, o speriaseră rău. La început, doica se așteptase ca Lord Raine să nu-și ia în seamă fetița, dar odată, în timp ce Catherine se juca în grădină, el îi adusese mingea înapoi, după care stătuse câteva momente așezat pe o bancă, privind-o. Catherine începuse să rostogolească mingea spre tatăl ei, și se jucaseră împreună timp de o oră.

Scrisorile doicii începeau să descrie tot mai multe incidente. Lord Raine o ducea pe Catherine la plimbare cu calul. Lord Raine își culca fiica. Lord Raine jura că fetița știa deja să vorbească, și că era cel mai deștept copil din toată Anglia.

Alyx se bucura să audă știrile, dar suferea din cauza singurătății. Dorea nespus să împărtășească împreună cu soțul ei bucuria de a avea o asemenea fiică.

Pe la jumătatea lunii noiembrie, scrisorile încetară, și până aproape de Crăciun nu mai sosi nici o veste. Gavin veni la ea și-i spuse că se întorsese Catherine, care acum aștepta jos, în salonul de iarnă.

Alyx coborî în goană scările, cu ochii în lacrimi, și-și văzu fetița, îmbrăcată într-o rochie pretențioasă de mătase aurie, stând cuminte lângă foc. Trecuseră luni de zile de când nu se mai văzuseră, iar Catherine, când o văzu, se retrase cu un pas.

— Nu mă mai ții minte, iubito? o întrebă Alyx, pe un ton rugător.

Fetița mai făcu un pas înapoi și, când mama ei dădu să se apropie, se răsuci pe călcâie și o luă la fugă, pentru a cuprinde cu brațele picioarele tatălui ei.

Ochii surprinși ai lui Alyx îi întâlniră pe ai lui Raine, cu albastrul lor intens.

— Nu... nu te-am văzut... se bâlbâi ea. Credeam că... Catherine era... singură...

Raine nu scoase o vorbă.

Inima lui Alyx se ridicase în gât, amenințând s-o înece.

— Arăți bine, spuse ea, cu tot calmul de care era în stare.

Raine se aplecă să-și ia fiica în brațe. Cu un junghi de gelozie, Alyx văzu că fetița se agăța de el cu afecțiune.

— Voisem să-ți cunoști fata, șopti ea.

— De ce? întrebă Raine, iar glasul acela profund și bogat, pe care-l cunoștea așa de bine, aproape o făcu să plângă.

Totuși, își înghiți lacrimile.

— De ce? repetă ea, șuierat. N-o văzuseși niciodată în viața ei, și mă mai întrebi de ce-am trimis-o la tine?

Glasul lui, scăzut și calm, o întrerupse.

— De ce-ai trimite-o la un om care te-a părăsit, care te-a lăsat singură, să lupți în locul lui?

Alyx făcu ochii mari.

Mângâind părul fiicei sale, Raine continuă:

— E o copilă foarte frumoasă, bună și mărinimoasă, la fel ca mama ei.

— Dar eu nu sunt... începu Alyx, și imediat se opri, când Raine porni spre ea.

Trecând mai departe, deschise ușa și i-o dădu pe Catherine doicii, care aștepta afară.

— Putem să stăm puțin de vorbă?

În tăcere, Alyx dădu din cap.

Raine se duse la șemineu, unde studie un moment flăcările din vatră.

— Cred c-aș fi fost în stare să te omor, când te-ai dus la rege, spuse el cu pătrundere. Parcă ai fi strigat în gura mare că Raine Montgomery nu-și mai poate rezolva singur problemele.

— N-am vrut nici o clipă să...

Cu un gest, Raine o întrerupse.

— Nu mi-e deloc ușor, dar trebuie să ți-o spun. Cât timp ne aflam în pădure, mi-era ușor să-mi dau seama de ce te antipatizau oamenii. Te plasai deasupra lor, de-aia nu te puteau suferi. Când ai ajuns să înțelegi ce făceai, te-ai străduit să schimbi lucrurile. Te-ai schimbat și tu, Alyx.

Câteva momente, rămase tăcut.

— Nu mi-e chiar atât de... comod să mă uit la mine însumi, să mă judec singur.

Stătea întors cu spatele, și cu capul în piept, iar Alyx simți că i se strângea inima.

— Raine, șopti ea. Te înțeleg. Nu mai e nevoie să spui nimic.

— Ba e nevoie!

Se răsuci cu fața spre ea.

— Crezi că mi-e ușor – mie, un bărbat – să-mi dau seama că o bucățică de femeie, un copil, acolo, ca tine, poate să facă un lucru de care eu nu sunt în stare?

— Da' ce-am făcut? întrebă ea, uimită.

Auzind-o, Raine îi zâmbi, cu o expresie plină de nemărginită iubire.

— Poate am crezut că trebuie să iasă cum vreau eu, fiindcă sacrificam tot ce aveam pentru niște cerșetori nespălați. Poate că-mi plăcea să fiu un rege al tâlharilor.

— Raine, întinse ea mâna, ca să-l atingă pe mânecă.

Raine i-o prinse și-i ridică degetele la buze.

— De ce te-ai dus la Regele Henry?

— Ca să-i cer să te ierte. Să-l conving să-i lase pe Elizabeth și Miles să se căsătorească.

— M-ai rănit în amorul propriu, Alyx, șopti el. Voiam să intru în camera Regelui Henry în armura mea argintie, și să-i vorbesc ca de la egal la egal.

În obraz îi apăru o gropiță.

— Și când colo, s-a dus nevastă-mea, să intervină pentru mine. M-a durut foarte tare.

— N-am vrut... O, Raine, m-aș ruga de oricine, ca să te salvez...!

Raine nu părea să observe că mâna lui aproape o strivea pe a ei.

— Mândria îmi luase mințile. Și vreau să... să-ți cer iertare.

Lui Alyx îi venea să strige că i-ar fi iertat orice, dar nu era momentul.

— Pe viitor, sunt sigură c-am să fac și alte lucruri care să-ți rănească amorul propriu.

— Nu mă îndoiesc.

Bărbia ei se ridică puțin.

— Și ce-ai să faci?

— Am să mă înfurii pe tine. Rău, rău de tot am să mă înfurii. Am să te ameninț cu moartea.

— Aha... făcu ea cu voce mică, înghițindu-și lacrimile. Atunci, poate...

— Alyx, te vreau pe *tine*, nu pe cineva care să-mi dea dreptate orice-aș zice.

Înghiți în sec, cu o strâmbătură.

— Ai avut dreptate să te duci la rege.

— Și cu Roger Chatworth cum rămâne?

Un moment, din ochii lui Raine țâșniră flăcări.

— Cu el, ai *greșit*. Dacă-l ucideam, acum Miles n-ar fi...

— Dacă-l ucideai, Regele Henry te-ar fi ucis pe tine! strigă Alyx, întrerupându-l.

— Aș fi putut scăpa de cadavrul lui. Nimeni n-ar fi...

— Cel mai probabil, ai fi simțit nevoia să te auzi, spuse ea cu dezgust. Ba nu, am procedat foarte bine.

Raine dădu să mai spună ceva, dar se opri.

— Poate că ai dreptate.

— Ce-ai spus...?! exclamă ea uimită după care îi văzu gropița. Mă tachinezi, înțelese, strângând din fălci.

Cu un hohot de râs gros, Raine o cuprinse în brațe, ținând-o strâns când încercă să se desprindă din îmbrățișare.

— Se pare că niciodată n-o să putem fi de acord chiar în toate, dar poate reușim măcar să *lucrăm* împreună. Ai vrea doar să-mi spui ce ai de gând, înainte de a te apuca s-o și faci?

Alyx stătu un moment pe gânduri.

— Și dacă tu îmi spui să nu fac un lucru, iar eu rămân convinsă că am dreptate?

— Alyx... mârâi el, după care începu să râdă. Alyx, Alyx, Alyx...

Râzând, o aruncă în sus, apoi o prinse din nou.

— Cred c-o să ne certăm tot timpul. Ești gata să duci o asemenea viață?

— Nu ne-am certa, dacă din când în când te-ai mai și gândi înainte să faci ceva. Măcar o dată să te gândești și tu la ziua de mâine. Dacă stăteai să te gândeti, poate că nu i-ai fi condus pe oamenii regelui împotriva...

Nu nevoită să se întrerupă, căci Raine o mușca ușor de ureche.

— Sunt un om pățimaș, murmură el. Ai vrea să mă schimb?

Alyx își lăsă capul într-o parte, pentru a-i face loc.

— S-ar putea să-ți suport patimile... Raine!

Se retrase, pentru a-l putea privi în față, cu o expresie serioasă.

— Ai să mă părăsești din nou? Dacă fac ceva ce nu-ți place, o să ne lași iar singure, pe mine și fetița noastră?

Și pe chipul lui se așteru aceeași seriozitate.

— Îți voi jura solemn, Alyxandrya Montgomery, pe onoarea mea de cavaler. Niciodată n-am să te mai părăsesc, la furie.

Un moment, Alyx îl privi, cercetându-i fața, după care în sfârșit zâmbi, aruncându-și brațele pe după chipul lui.

— Te iubesc atât de mult...!

— Sigur că s-ar putea să te încui în camera ta, să te pun sub pază, văd eu ce trebuie... Dar niciodată n-am să te mai trimit la fratele meu, ca să-mi rezolve el problemele!

— Probleme! îi strigă ea în ureche. Sunt o bucurie pentru familia voastră. Tu ești cel care le-a frânt inimile. Ești încăpățânat și...

Raine își frecă urechea, care-i țiuia.

— Ah, vocea delicată a femeilor, dulce ca un izvor în zorii zilei, blândă ca..

Se opri, căci Alyx îi trânti gura peste a lui, făcându-l să-și uite cuvintele.

— **Sfârșit** —

Table of Contents

Capitolul 1	3
Capitolul 2	14
Capitolul 3	25
Capitolul 4	36
Capitolul 5	48
Capitolul 6	57
Capitolul 7	70
Capitolul 8	80
Capitolul 9	94
Capitolul 10	109
Capitolul 11	119
Capitolul 12	130
Capitolul 13	141
Capitolul 14	153
Capitolul 15	169
Capitolul 16	181
Capitolul 17	195
Capitolul 18	206
Capitolul 19	212
Capitolul 20	224
Capitolul 21	237
Capitolul 22	250
Capitolul 23	263